

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Locutio Dei Ad Cor Religiosi

Pawłowski, Daniel

Dilingæ, 1686

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60052](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60052)

Th. 4487.

G. Appelman f.

Ich will in ihr hertz reden.
Osee. C. 2. V. 14.

LOCUTIO DEI

A D

COR RELIGIOSI,
IN SACRA OCTIDUANA
EXERCITIORUM
SPIRITUALIUM

Solitudine commorantis:

à R. P. DANIELE
PAWLOWSKI,

Societat. Jesu Theologo,
conscripta.

EDITIO QUARTA.

*Cum Gratia & Privil. Sac. Cas. Majest.
Et facultate Superiorum.*

Collegii Societ. Iesu Paderborn.

D I L I N G Æ,

Apud JOAN. CASP. BENCARD,
Bibliopolam Academicum.

Anno M.DC.LXXXVI.

LOCUTIO DEI

N. D.

CON RELIGIOSI

IN SACRA QUIDAM

EXERCITATIONEM

SPIRITUALIUM

Solitudine contrahitur

A R. P. DANIELE

PAWLOWSKI

Societate S. Augustini

condita

in Collegio S. Augustini

in Urbe Vindobonensi

anno 1774

Collegio S. Augustini in Vindobona

BIBLIOTECA

Apud Joann. Carl. Brunnauer

Bibliopola Academiae

anno MDCCLXXIV

INDULGENTIA PLENARIA

Pro peragentibus Exercitia Spiritualia.

Concessa primùm à Paulo V. Anno 1600. die
23. Maij, per Bullam, quæ incipit: Romanus
Pontifex, &c. pro solis Religiosis; & quidem
non nisi per decem dies ab aliorum conversatio-
ne separatis, atque hæc Exercitia absolventibus.
Extendit eam postea Alexander VII. Anno 1657
die 12. Octobris ad quoslibet Ecclesiasticos, &
Laicos, in Domibus Societatis Exercitia Spiri-
tualia peragentes, etiam eos, qui non nisi per
octo dies ijs Exercitiis vacaverint. Bulla ejus in-
cipit: Cùm sicut nobis nuper exponi fecit
dilectus Filius, Goswinus Nickel, Præposi-
tus Societatis JESU, &c. Tenor concessionis est
hæc.

Omnibus & singulis Christi fidelibus, tam
prædictæ Societatis, aut cujuscunque alte-
rius Ordinis, & Congregationis Regulari-
bus, quàm alijs quibuslibet Ecclesiasticis,
& Laicis, qui in Domibus memoratæ Socie-
tatis Exercitia prædicta, juxta laudabilem
ejusdem Societatis consuetudinem, per Octi-
dui spatium, quandocunque peregerint, &
interea temporis verè pœnitentes & confes-
si, Sacrosanctum Eucharistiæ Sacramentum
sumpserint, quoties id egerint, Plenariam
omnium peccatorum suorum Indulgen-
tiam, & remissionem misericorditer in Do-
mino concedimus &c. Verba

Verba Angeli Gabriëlis

*Ad quandam personam magna probitatis in
Hispania, Anno 1600. Exercitia Societatis
facere cogitantem:*

Exercitijs, quæ facere cogitas, per men-
tis ratiocinationes & meditationes (in
eum ferè modum, quo fiunt in Societate)
singulare obsequium Reginz nostræ præsta-
bis: significat enim tibi, se fuisse & esse
tanquam Patronam & fundatricem illorum
Societatis Exercitiorum, seque adjuvisse, &
docuisse S. P. IENATIUM, ut ita fierent. *Re-
fert revelationem hanc Ludovicus de Ponte in
vita Ven. P. Balthasaris Alvarez c. 43.*

ORATIO

S. P. I G N A T I O

In Exercitijs spiritualibus valde familiaris.

A Nima Christi, sanctifica me.
Corpus Christi, salva me.
Sanguis Christi, inebria me.
Aqua lateris Christi, lava me.
Passio Christi, conforta me.
O bone JESU, exaudi me.
Intra tua vulnera absconde me.
Ne permittas me separari à te,
Ab hoste maligno defende me.
In hora mortis meæ voca me,
Et jube me venire ad Te:
Ut cum Sanctis tuis laudem te.
In sæcula sæculorum, Amen.

DIES PRIM A
Sanctissimæ Trinitati cō-
secranda.

Oratio Jaculatoria (*Tesseram* aliqui
vocant) hac die identidem repetenda
erit hæc :

Domine , noverim Te , noverim me !

Ex S. Aug. Lib. 2. Soliloq. c. 1.

MEDITATIO I.

Præliminaris ,

*Ad excitandum animum , ferven-
ter & exactè vacandi DEO & rebus
Divinis in his Spiritualibus Exercitijs.*

Præscribit hoc S. P. N. Ignatius in
Lib. Exercit. Annotatione Quinta Primæ
Hebdomadæ , ubi ita loquitur : *Mirum in
modum juvatur , qui suscipit Exercitia , si magno
animo atque liberali accedens , totum Stu-
dium & arbitrium suum offerat suo
Creatori &c.*

Præmittitur ORATIO PRÆPARATORIA,
ut eam vocat S. P. N. per quam petitur à

Domino Deo gratia, ut vires atque operationes nostræ omnes sincerè ad ejus gloriam & cultum tendant. Pro exemplo servire potest hæc aut similis oratio: *Dignissime DEVS, qui mihi hanc horam laudandi Te concessisti, da mihi gratiam tuam efficacem, ut omnes actiones ac passionis meæ, & præsertim hæc Meditatio, cum omnibus omnium mearum potentiarum functionibus, ad Gloriam Tuam cedat: quæ ego omnia Tibi offero ex amore Tui, quia summum Bonum es, & quia dignus es, ut sis id, quod es.*

PRÆLUDIUM I. Vivâ fide apprehende præsentiam Dei, te totumque Universum implentis & penetrantis, vicissimque apprehende, te in illo vivere, moveri, & esse.

PRÆLUDIUM II. Pete à Deo tibi præsentem gratiam, fructuosè & ad gustum beneplaciti ejus, peragendi hæc Exercitia Spiritualia.

PUNCTUM I. Audi Deum dicentem, *Prov. 1. Audi Fili mi disciplinam Patris tui, & ne dimittas legem Matris tuæ, ut addatur gratia capiti tuo.* Hæc audiens considera, S. Ignatium Patrem tuum hæc exercitia divinitus accepisse, & per illa socios sub vexillum Christi collegisse; Matrem quoque tuam, Societatem Jesu, de his Exercitiis annuatim peragendis legem tulisse: ex illis enim est nata, per ea adolevit, & hucusque conservatur, conservabiturque: qui illa negligit, vitam hujus Religionis negligit, & ordinariè
non

non perseverat, multò minùs quietè vivit; si-
quidem iisdem principiis res conservantur,
& in quiete perfiltunt, quibus primò fiunt, &
constituuntur. Ex his infer, quo animo hæc
Exercitia aggredi debeas. Dic igitur ad S.
P. Ignatium: *Pater mi Sancte, nolo esse degener
Filius tuus: Sancta Mater mea Societas, volo in
his Exercitiis quàm exactissimus esse.*

II. Audi Christum Dominum dicentem
*Matth. 12. Viri Ninivita surgent in iudicio cum
generatione ista, & condemnabunt eam.* Simile
quiddam & tibi continget, si Exercitia hæc
sine fructu animæ tuæ peregeris; surgent
enim in iudicio externi homines, & confun-
dent te, quia ex illis optimos fructus retule-
runt: multò autem magis confundent te
Fratres tui, qui per hæc Exercitia in magnos
Sanctos evaserunt. Si alicui animæ è Purga-
torio, aut alicui Sancto è cælis ad hanc vi-
tam regredi, & eadem Exercitia peragere
concederetur, quàm exactè ea peragerent?
Immò si tibi ipsi post mortem idem conce-
deretur, ò quomodo perageres? quod igitur
post mortem faceres redivivus, id fac vivus
meditaberis tunc accuratè, faceres proposita
resolutè, &c. hæc igitur modò fac.

III. Audi DEUM dicentem per S. Pau-
lum. *2. Cor. 6. Ecce nunc tempus acceptabile,
ecce nunc dies salutis.* Nescis, an non hæc

ultima jam sint Exercitia ; an ad alia super-
vives ; an non ultimum jam sit salutis tuæ
medium , ad quod alligatæ sunt gratiæ effi-
caces , & gratia finalis , sine qua non salva-
beris . Cum igitur id nescias , infer , ita tibi
procedendum esse in his Exercitiis , tanquam
ultima sint ; in dubiis enim circa salutem
tutior est pars eligenda . Id ergo in iis fac ,
quod faceres , si ultima essent .

COLLOQUIUM : O æterna Sapientia ,
Fili Dei , ô quam solers es circa salutem no-
stram ! Ago tibi gratias pro tam singulari
per Exercitia Spiritualia , S. Patri nostro in-
stillata , ad salutem & perfectionem medio :
pudet Domine , hæctenus illo negligentex
usum esse : saltem nunc , Te adjuvante , pera-
gere illa conabor , juxta placitum Tuum , &
debitum meum . Fiet hoc Domine , si Tu
beædixeris mihi , per intercessionem pre-
ciosissimæ Parentis Tuæ , S. Ignatij , & alio-
rum SS. Patronorum meorum .

Post hæc 1. delige Sanctum aliquem Patronum
Exercitiorum . 2. Fac intentionem obtinendæ In-
dulgentiæ per hæc Exercitia . 3. Fac particularis
proposita cavendorum , & faciendorum in Exer-
citiis . 4. Ordina mortificationes internas ,
& externas , &c. In fine , Pater ,
Ave , & Anima Christi :
&c.

DOCTRINA PRACTICA

Tempore Matutino Diei Primæ
relegenda.

*De Perfecta intentione, actionibus
nostris præfigendâ.*

1. **D**Ocent graves Theologi, inter quos
Suarez & Vasquez tom. 3. in 3. part.
disp. 13. sect. 31. & alibi, ad hoc ut opera
nostra sint meritoria, requiri intentionem
saltem virtuale, seu ut quis operetur ex vi
intentionis præteritæ, quæ moraliter influat,
& causet actionem de præsentî: sic omnes
actiones Religiosi per totam diem erunt me-
ritoriæ, si manè Intentionem actualem pro
tota die fecerit; hæc enim Intentio impri-
met animæ affectum, ex quo omnes totius
diei actiones sequentur & fluent, dummodo
Intentio Matutina per aliam contrariam non
retractetur aut interrumpatur.

2. Plus dicunt Alij, dum asserunt, Inten-
tionem istam ad omnes nostras actiones esse
de Præcepto Charitatis: atque ita docet S.
Thom. 2. 2. q. 69. a. 1. dum illa verba Apo-
stoli 1. Cor. 10. *sive manducatis, sive bibitis,
sive aliud quid facitis, omnia in gloriam Dei fa-
cite*, censet esse præceptiva; explicat autem
mentem suam, dum in QQ. disput. de Cha-

A 7

rit

rit. ait: *Virtualiter referre omnia in Deum, cadit sub præcepto Charitatis*: quia, ut addit 1. 2. q. 100. a. 10. præceptum est, diligendi Deum ex toto corde, ad quod pertinet, virtualiter referre omnia in Deum, sic saltem ad minimum, ut si quæreretur ex homine, *facisne hoc opus propter Deum? visne hoc opere laudare Deum?* dispositus sit ad respondendum promptè, *facio, volo.*

3. Certum est, Religiosum, sicut ex vi status sui tenetur proficere in via Dei, ita teneri ad istam Intentionem; Intentio enim ista est motus in Deum, atque ideo est initium viæ Dei. Hinc accurati servi Dei singulis actionibus, præsertim notabilioribus, actualem intentionem præfigunt, aliquot saltem verbis, e. g. *propter te, Deus!* atque ad hanc accurationem urget nos Regula 17. Summarij, in qua jubemur omnes, rectam Intentionem habere circa res omnes particulares. Excelluit in hoc P. Nicolaus Lancicius, famâ sanctitatis clarus, qui dono Dei eò devenerat, ut singulos passus, dum incederet, & singulas literas, dum scriberet, actuali intentione offerret Deo, dicens in mente, *propter Te!* idèmq; faciendum alijs suadebat.

4. Sicut autem Perfectio Christiana, juxta Apost. ad Ephes. 3. consistit in quadam comprehensione Latitudinis, Longitudinis, sub-

Sublimitatis & Profundi, ita perfecta Intentio suam habet Latitudinem, Longitudinem, Profunditatem & Sublimitatem, ut videbimus.

§. I.

Latitudo Intentionis.

1. Complectitur hæc totam actionem, & omnes ejus etiam minimas circumstantias, extensionem, intensionem &c. si enim in observanda Lege Dei Jota unum aut unus apex non debet præteriri, etiam in laudando Deo nec minimus apex debet præteriri, quin offeratur Deo.

2. Complectitur totum hominem, cum omnibus potentijs & viribus, tam animi quam corporis, ita ut quis intendat laudem Dei se toto: tanta latitudine ferebatur in Deum, qui dicebat Psal. 102. *benedic anima mea Domino, & omnia, quæ intra me sunt &c.* Et: *omnia ossa mea dicent, Domine, quis similis Tibi?* Psal. 34.

3. Complectitur quintuplicem fructum, cuilibet bono operi hominis justii annexum: nempe 1. *fructum adorationis & laudis*, juxta Apost. sup. cit. qui vult, omnia à nobis fieri in gloriam Dei. 2. *fructum gratiarum actionis*; est enim realis gratiarum actio, facere opera grata Deo. 3. *fructum meritorium augmenti Gratia & Gloria*; quem fructum re-

spondere operibus hominis iusti, definit Concil. Trid. Sess. 6. can. 24. & 26. 4. *Fru-ctum impetratorium* quorumcunque bonorum; est enim inter hominem iustum & Deum iste quasi contractus, *facio, ut des*, ex testimonio ipsius Dei, Gen. 4. *nonne si bene egeris, recipies?* 5. *Fructum satisfactorium*, quem respondere cuilibet operi hominis iusti, colligitur ex verbis, post absolutionem Sacramentalem proferri solitis: *quidquid boni feceris &c. sit tibi in remissionem peccatorum*: nempe quoad reatum poenae; reatus enim culpae remittitur per Sacramentum Poenitentiae.

4. Complectitur motiva omnium virtutum, ex quibus simul sumptis quodlibet opus fieri potest, ita ut opus illud sit imperatum ab omnibus Virtutibus, perinde atque Contritio, procedens ex motivo Charitatis, est Actus imperatus Charitatis.

5. Complectitur Intensionem & Extensionem ad omnem possibilem fervorem, devotionem, amorem & desiderium majoris gloriae Dei: fundatur haec Latitudo in verbis Ecclesiastici, c. 43. *Benedicentes Dominum, exaltate illum, quantum potestis; major est enim omni laude.*

§. II.

Longitudo Intentionis.

EXtenditur haec I. ad omnia & singula
mo:

momenta totius vitæ, juxta illud: *Pfallam Deo meo, quamdiu fuero*, Psal. 145. II. ad totam æternitatem & ultrà, si quid ultrà possibile foret, innuente id Prophetâ, *nos autem ambulabimus in nomine Domini Dei nostri in æternum, & ultrà*, Micheæ 4. III. ad volendum faciendûmque aliquid propter Deum semel pro semper, imitando Deum, cujus verbum manet in æternum: *semel*, inquit, *juravi* &c. Psal. 88. IV. ad retractandum omne tempus præteritum, non in obsequio Dei transactum: sic retractabat Job diem, in qua natus est, Job. c. 3.

§. III.

Profunditas Intentionis.

EXtenditur I. ad humiliationem sui juxta mensuram propriæ vilitatis, & nihili peccatorum: in talem profunditatem demiserat se Psalmista, dum *de profundis* clamabat ad Dominum, Psal. 129. II. ad retractationem & compensationem omnis mali, tam à se, quàm ab omni creatura commissi: actus iste imperatur à Virtute Pœnitentiæ juxta doctrinam Theologorum. III. ad conjunctionem cum omni etiam irrationali creaturâ, omnium nomine laudando Deum, uti videre est in cantico Trium Puerorum, & alibi, ubi etiam *Dracones* invitantur ad laudandum Deum, Psal. 148.

A 7

IV.

IV. ad conjunctionem suam cum omnibus peccatoribus, imò etiam dæmonibus, atque omnibus damnatis, volendo supplere laudem, quæ Deo ab ijs denegatur: laudabiliter fit hæc adimpletio defectuum laudis Dei, non minùs quàm laudabiliter S. Paulus adimplebat ea, quæ deerant Passionum Christi, in carne sua, pro Corpore Christi, quod est Ecclesia, Coloss. 1.

§. IV.

Sublimitas Intentionis.

Elevari illa debet I. ad conjunctionem suam cum omnibus sanctis, quoad omnes eorum actus: sic in Canone Missæ dicimus: *accepta habere digneris, sicuti accepta habere dignatus es munera pueri tui justi Abel &c.* II. ad unionem cum pretiosissima Deiparente, volendo agere instar illius, seu Marianè; Maria enim est Mater nostra, & nos filij eius non emancipati, qui in jure unum cum Matre censentur. III. ad intimam conjunctionem cum Christo, offerendo omnia per illum, & in illo, volendoque agere Christiformiter: hoc est, quod suadet Apostolus, *omnia agere in nomine Domini Iesu*, ad Coloss. 3. IV. ad aliquam velut transformationem in ipsum Deum, offerendo actiones nostras plenissimè voluntati & gustui Dei, quia nimirum eas vult, & prout vult, tanquam ju-
ge

ge ac perpetuum sacrificium, debitum Deo, velut omnium authori, ac Domino vitæ & necis, idque unicè propter bonum ejus, & quia est summum Bonum: fundatur hæc Elevatio Intentionis in illo Psal. 33. *Exaltemus nomen ejus in idipsum: & si ille juravit per semetipsum, Gen. 22. nos quoque possumus laudare illum per seipsum.*

DIEI PRIMÆ MEDITATIO II.

De Fine, ad quem creatus est homo.

De hoc S. P. N. in Medit. quam appellat Fundamentum, ita ait: Creatus est homo ad hunc finem, ut Dominum Deum suum laudet, ac revereatur, etque serviens tandem salvus fiat.

ORATIO PRÆPARATORIA, & PRÆLUDIUM I. ut in Meditatione præced.

PRÆLUD. II. Pete à Deo gratiam cognoscendi finem Creationis tuæ, tendendi ad illum, & consequendi illum.

PUNCTUM I. Audi Deum dicentem per Prophetam, Ps. 99. *ipse fecit nos & non ipsi nos. Et per alium: Nunquid non Deus unus creavit nos? Malach. 2. Creavit te Deus origina-*

ginaliter de nihilo: quid enim eras, antequam eras? quoad animum, nihil eras: quoad corpus, in materia prima aliquid eras; sed ante materiam primam, quid etiam quoad corpus eras? Creavit te, tot aliis possibilibus creaturis in suo nihilo relictis. Fecit te non monstrum; Fecit te nasci, non ante adventum Christi, non tempore diluvij, non inter Ethnicos, non inter Judæos, aut Hæreticos; non ex parentibus pessimis, qui te pravitate omni imbuerent; non distulit nascentiam tuam ad tempora Antichristi. Item, fecit te ad imaginem suam, spiritualem quoad animum, immortalem, & beatitudinis æternæ capacem, &c.

Ex his infer, *Primò*; Si ex nihilo es, & nihil originaliter es; nihil igitur tibi arroga, pro nihilo ab omnibus reputari patere, nihil tibi deberi existima. Infer 2. quantum debeas Domino DEO tuo, pro tantis productionis tuæ circumstantiis; quàm sanctè illi servire teneris! Infer 3. Si spiritualis es quoad animum, quid igitur corpori nimium condescendis, & animam parùm curas? Si immortalis es, quid igitur tibi cum temporalibus? Si imago DEI es, quomodo aliquo ævo deformari te pateris?

II. Audi Christum Dominum dicentem: *Non potest arbor mala bonos fructus facere, Matt. 7.* Et considera fructus, seu proventus
nihili

nihili tui. Ex parte animæ, naturales isti sunt: Ignorantia, error, primi motus anxietatis, turbationis, inconstantia, passionum prædominantium. Ex parte corporis, proventus naturales sunt, omnia genera morborum, & omnes modi mortis; hæc enim omnia, dum deficiunt ab aliquo esse, pertinent ad tuum nihilum, in eoque radicantur. Morales deinde proventus nihili tui sunt: inclinationes ad omnia peccata possibilis, & ipsa peccata, quæ jam commisisti, & propter quæ ad nihilum tuum redire debes.

Ex his infer primò, debere te paratum esse ad omnia genera morborum, & mortis, juxta placitum Creatoris tui. Infer 2. propter morale nihilum tuum, nempe peccatum, deberi tibi contemptum infinitum, odium æternum, depressionem, derelictionem, oblivionem, persecutionem, & pœnam omnimodam, atque ita, si quidpiam horum quandoque tibi contingat, tanquam debitum tibi lubens accepta.

III. Audi DEUM dicentem: *Omnem, qui invocat nomen meum, ad gloriam meam creavi eum, Isa. 43.* Et considera, ideo te creatum esse à Deo, ut eum laudes, reverearis, ei servias, & tandem salvus fias, hoc est, DEUM ipsum pro mercede laborum referas. Ideo te factum esse Christianum, ut imiteris Christum in omni virtute; ut utaris dignè
Sacra-

Sacramentis ejus tibi competentibus, & si opus fuerit, moriaris pro Christo. Ideo te factum Religiosum, & Socium Jesu, ut servias ei ad instar Angeli in omni puritate; ut servias illi usque ad defatigationem; ut non tuam solùm, sed & proximi salutem procures.

Ex his infer primò, non esse te hominem, si vita tua non est laus Dei, servitus Dei, amor Dei. Infer 2. Non esse te Christianum, si in aliquo non imitaris Christum, in quo potes. Infer 3. Non esse te religiosum, si vita tua non est perpetua naturæ violentia; non esse te Socium JESU, si non zelas animarum salutem; si in puritate Angelica non servis illi usque ad defatigationem. Erubescere & proponere meliora.

COLLOQUIUM. *Fecisti nos Domine ad Te, & inquietum est cor nostrum, donec requiescat in te.* S. Aug. Ah, quomodo Creaturæ omnes tendunt ad fines, sibi à Te destinatos! quanto conatu lapis tendit ad centrum suum! quanto impetu ignis evolat ad sphæram suam! & ego non tendam, non evolabo ad Te, Deus meus! In fine Pater, & Ave.

HORA

HORA CONSIDERATIONIS,
Tempore pomeridiano
diei primæ.

*De Fundamentis, seu Principijs &
Dictaminibus, quibus ordinariè inniti
solent imperfecti, & perfecti
Religiosi.*

I.

DUÆ principales sunt in hac vita mortali
Scholæ: Una Christi, altera Antichri-
sti, seu opposita Scholæ Christi. Scholam
Christi erexit Trinitas Sanctissima, dum
Pater novissimè nobis locutus est in Filio suo,
qui est VERBUM & Substantialis Sapiencia,
sub obumbratione Spiritûs Sancti in homi-
nem propagata. Scholam Antichristi erexit
Trinitas scelestissima, Diabolus, Caro &
Mundus, initiâque ejus adhuc in paradiso
facta, dum per scientiam boni & mali affe-
ctatam homo factus est, ut jumentum.

2. In his duabus Scholis, sicut aliæ Scien-
tiæ & artes toto cœlo diversæ traduntur, ita
etiam dissimillimæ traduntur Ethicæ, mo-
rum humanorum regulativæ. In schola sua
Christus procedit per æternas rationes æter-
næ Veritatis, cum omni sanctitate & justitia
connexas, ad omne solatium hominum, jux-

ta

ta illud : *Letamini in Domino DEO vestro, quia dedit vobis Doctorem justitiæ. Joel. 2.* In schola Antichristi proceditur per fallacias æternæ falsitatis ad interitum ducentes; diabolus enim *in veritate non stetit, Rom. 8. & non stat. Prudentia carnis mors est; Sapientia hujus mundi, stultitia est apud Deum. 1. Cor. 3.*

3. Ex his tam dissentientibus Scholis desumunt fundamenta, seu principia & dictamina, iisque vitam suam dirigunt imperfecti, & perfecti Religiosi. Imperfecti ex Schola & Ethica Antichristi, seu diaboli, carnis & mundi; perfecti ex schola Christi, ut ex sequentibus dictaminibus patebit.

Primum fundamentum, seu dictamen imperfectorum Religiosorum, est hoc: Jam non sum Novitius; pridem prætextam exui; habeo ego meum Deuteronomium; non indigeo pædagogo, &c. Hoc dictamen pertinet ad Belial; qui significat idem, quod *sine iugo*, proindeque desumitur ex Ethica diaboli. Non es, Religiose, jam amplius Novitius, sed es inveteratus malorum: Exuisti prætextam, sed non induisti Christum: Habes Deuteronomium tuum, sed non DEI & Christi: Non indiges pædagogo, quia Magistrum non agnoscis Christum: Non es Novitius ad nuncupanda vota, sed esse debes semper Novitius ad perfectionem: Non annos DEUS computat, sed animum.

Oppo-

Oppositum huic dictamen habent perfecti Religiosi, dum ajunt: Geram me, ut primæ diei Novitium; desumuntque dictamen hoc ex Ethica Christi, quam non ignoravit servus DEI David, credens in Christum venturum, dum dixit: *Nunc cæpi.* *Psal. 76.* Idem dictamen instillabat discipulis Christi & suis, S. Antonius Abbas, ante mortem ita eos alloquens; *Admoneo vos, o viscera mea, ne tanti temporis laborem repente perdati, hodie vos religiosum studium arripuisse arbitramini.* Sis ergo, Religiose, veteranus, sicut S. Petrus, ut te cingat alius, & eas quò non vis, sicut cinctus est, postquam seniuit Petrus. Sis veteranus fortitudine, multa agendo & patiando pro Deo. Item, sis Novitius exactâ observantiâ omnis religiositatis, modestiâ, teneritudine conscientiæ, & æstimatione omnium, tanquam Superiorum, tolerantiaque correctionis, & disciplinæ religiosæ.

Secundum dictamen imperfectorum Religiosorum est: Licet aliis, cur non mihi? Etiam alii sub eadem regula viventes habent intellectum, doctrinam, ac probitatem, & tamen aliter sentiunt, & aliter procedunt. Dictamen hoc ab exemplo, est simile illi pronuntiato Pharisæorum, contra Christum pugnantium, *Ioan. 7. Nunquid ex Principibus aliquis credidit in eum, aut ex Pharisæis: quasi dice-*

dice-

dicerent; tot alij docti & probi non sequuntur Christum hunc, & nos sequemur? Pharisaeum ergo hoc dictamen est, si est contra regulam religionis, proindeque ad scholam Antichristi spectans.

Opponunt illi aliud boni Religiosi ex ore ipsius Christi desumptum: *Quid ad Te? tu me sequere.* Attende tibi & regulæ. Non venisti imitari homines quoscunque, sed Christum: Judicium de aliis relinque Deo, & fac, quod facere teneris.

Tertium dictamen imperfectorum religiosorum: Regulæ me non obligant sub peccato; hoc est consilij, non præcepti. Et hoc dictamen in schola diaboli natum est: eo enim admissio, etiam florentissimæ Religiones corruunt, sublatâ observantiâ regularum, per quam florebant, & subsistebant.

Bonis Religiosis aliud in corde simulque in ore est, nempe hoc: dignus est Deus, ut observem etiam non obligantia sub peccato. Ad Christum, Christi que scholam pertinet dictamen hoc, utpote cœlestibus incolis usitatum, prout testatur S. Joannes *Apoc. 4. Dignus es, Domine Deus noster, accipere gloriam, & honorem, & virtutem.* Et certè non decet, Religiosum esse plebejum Dei servum, metu solo ab iis tantùm abinentem, quibus adnexa est Inferni, aut purgatorij pœna.

Quartum

Quartum dictamen imperfectorum : concedendum aliquid tempori; remittendum aliquid de rigore & severitate; rigor iste obest valetudini; arcus semper tensus facile rumpitur. Cujus scholæ sit dictamen hoc, colligitur primò ex dictis impiorum *Sap. 2. Exiguum, & cum tædio est tempus vitæ nostræ, &c. Venite ergo, & fruamur bonis, &c. Non prætereat nos flos temporis.* Colligitur deinde ex eo, quia sub pallio necessariæ valetudinis, commoditates carnis & superfluitates suadet; spectat igitur ad magisterium carnis, adeoque ad scholam Antichristi.

Non sic boni Religiosi, qui sibi occinunt illud Angelicum, *Apoc. 10. Tempus non eris amplius*: Momentum, ex quo pendet æternitas; Nondum ad sanguinem restiti; Nemo mittens manum suam ad aratrum, & respiciens retrò, aptus est regno Dei; Non decet sub Spinoso Capite membrum esse delicatum; Non prodest corpori, quod nocet animæ.

Habent & alia imperfecti Religiosi dictamina sua, Ethicam moribus Christi contrariam redolentia, qualia sunt: jus naturæ ad hoc habeo; non hoc requirit Justitia distributiva; solus ego videor, & notor; futuris est prospiciendum; singularitates sunt istæ, & exoticismi; sic fies exoticus, nec promoveberis; minor inde erit gloria DEI, si inferioribus

rioribus posthabearis ; habenda est ratio fama propria. Hæc omnia sunt fallaciæ diaboli , finem vanitatis , commoditatis , propriæque excellentiæ spectantes , proindeque è schola Christi eliminandæ.

Opponunt illis boni Religiosi has veritates : Religio est perpetua naturæ violentia ; servus inutilis sum ; ego & asinus pares sumus ; solæ palæ mihi debentur , & verbera ; DEUS regit mundum , non mihi frangam caput , ipsi est cura de nobis ; si hominibus placerem , servus Christi non essem ; hæc est gloria DEI , confusio mea ; Christus in infami stipite pendet , & ego famam quæram ?

Ex hac antithesi dictaminum collige , Religiose , cujus scholæ discipulus sis , & si aliqua principia non ex schola Christi hausisti , in his Exercitiis ejura illa , & sola dictamina Magistri tui Christi sequere , & exsequere.

DIEI

DIE I PRIMÆ
MEDITATIO III.

De Mediis ad obtinendum Finem homini à Deo ordinatis.

Verba S. P. N. I. c. sunt: *Reliqua verò, supra terram sita, creata sunt hominis ipsius causà, ut eum ad finem creationis suæ juvent.*

ORATIO PRÆPARATORIA, & PRÆLUDIUM I. *ut suprà.*

PRÆLUDIUM II. Pete à Deo gratiam, cognoscendi, & usurpandi media, ordinata tibi à Deo ad salutem.

PUNCTUM I. Audi Deum dicentem per S. Paulum, *ad Rom. 8. Omnis creatura ingemiscit, & parturit usque adhuc.* Et considera, omnem creaturam datam tibi esse à Deo, tanquam medium ad salutem, ingemiscereque, & parturientis instar clamare, ut tendas ad Deum. Fecit Deus in oculis tuis tot gradus creaturarum, ut per eos ascendas ad illum: extendit tam pulchrum cœlum, ut ex eo, & in eo appetas pulchritudinem Dei, & detestaris deformitatem tuam: lucent tibi planetæ, lucent stellæ, ut appetas lucem Dei, & horreas tenebras tuas: terra tibi tot fructus

B parit

parit, ut fructifices Deo, eúmque pro æterno fructu referas: dedit tibi teipsum, ut perdas te propter Deum, & lucreris illum; dedit tibi corpus, ut illud mortificans vivifices, & in Deo veram nanciscaris vitam: dedit animam, ut sapias ea, quæ sunt Spiritûs Dei: dedit tot potentias animæ, ut per earum usum introëas in potentias Domini. Et quando tandem toto corde, & te toto contendes ad Deum? Tot illicia ad serviendum Deo habes, quot motus cœlorum, & quot motus potentiarum tuarum; utere illis, ut fruaris æternum DEO.

II. Audi Deum Patrem dicentem, 2. *Petri* 1. *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi complacui, ipsum audite.* Hoc est, ô homo, medium salutis tuæ præcipuum est. Mediator verus Christus Jesus; ille est Via, Veritas, & Vita; dum illum tibi donavi, nihil tibi negavi: habes in eo thesauros omnes gratiæ, doctrinæ, exempli, omnis perfectio- nis, Sacramentorum, meritorum: si esuris, cibus tuus est; si fitis, potus est; si infirmaris, pharmacum est; si mortuus es, vita vivificans est. Ex his infer, magnam fore tuam damnationem, si hoc tanto ad salutem medio non fueris usus, vel non, ut par est, fueris usus. Vide, quomodo usus sis gratiis ejus, exemplo, Sacramentis, passione, mortèque ejus, & quomodo deinceps hæc
omnia

omnia in salutem tibi convertere debeas.

III. Audi Christum Dominum dicentem, *Ecce, Mater tua!* Ioan. 10. Ecce pretiosissima Mater mea est mediatrix, & advocata tua, mediūmque post me salutis tuæ; ordinavi enim, ut nemo salvetur, nisi mediante illa, omniāque te volui habere per illam. Cū adhuc esses parvulus, injeci tibi affectum ad hanc Matrem, & feci eum in te crescere, cum quo omnia bona statim in te succreverunt; fovit te ista Mater, etsi immorigerum; contexit, etsi fædum; iras meas à te averit, pericula amovit, gratias efficaces impetravit; propter illam mirè direxi cor tuum; regēbam te mihi, servabam te mihi, subtrahēbam occasiones, tentatori non permittebam tantum, quantum volebat; dulcedines mundi amarulentas reddebam; tandem te vocavi, & adduxi ad me propter MARIAM. Infer ergo, quantum Mariæ debeas! erumpe in omnimodos affectus; exardesce quoque in amorem Dei propter Mariam.

COLLOQUIUM: Ergone, mi Jesu, non serviam tibi, qui non solum in tot creaturis, sed etiam in tua persona, & in pretiosissima Parente tua deservivisti, & deservis mihi? O! si est vel unica in me substantiæ particula, quæ non tendit in obsequium, laudem & amorem tui, erue illam! malo totus non

esse, quàm non totus servire, laudare, & amare te.

In fine, Pater, Ave, & Anima Christi, &c.

DIES SECUNDA

Verbo Incarnato consecranda.

Oratio jaculatoria hujus diei erit ista: *Domine, etsi ego commisi, unde me damnare potes; tu non amisisti, unde salvare soles. Ex S. Aug. Medit. cap. 39.*

MEDITATIO I.

De formidanda gravitate, & mensura peccatorum mortalium.

Considerationem istam suadet S. P. N. *Medit. 1. Hebd. 1. punct. 3. Memoriâ versandum erit, quanta sit peccati gravitas & malitia, Deum omnium conditorem, atque Dominum offendentis. Et paulò superiùs: exerceamur circa peccatum mortale, & particulare quodlibet, &c. considerando, quòd peccato tali, vel semel duntaxat commisso, fortè detrusi sint multi ad infernum, eternùmque damnati.*

Oratio præparatoria, & Præludium I. ut *suprà.*

PRÆLUDIUM II. Pete à Deo gratiam, concipiendi horrorem peccati mortalis.

PUN.

PUNCTUM I. Audi dicentem Deum, *Scito, & vide, quia malum & amarum est, reliquisse te Dominum tuum, Ierem. 2.* Hoc audiens, considera 1. tam malum esse peccatum mortale, sicut bonus est Deus, utpote oppositum directè Deo, destructivum & annihilativum Dei, (quantum in illo est) crucifixivum Christi, & omnium possibilium creaturarum annullativum: audebísne ergo, Religiose, peccatis tuis aliquando moliri interitum Deo tuo? audebísne conari crucifigere Christum, Latúsque ejus cruentis manibus scrutari? 2. adeò amarum, & damnosum esse peccatum mortale, ut in eo nihil pro gloria cœlesti possis mereri, nec pro eo ulla creatura ad æqualitatem satisfacere possit, etiamsi infinitâ gratiâ prædita sit, & etiamsi tormenta inferni subeat: tam damnosum esse, ut totâ æternitate pro eo momento, in quo peccásti, sis futurus odibilis Deo; ut spoliet omnibus meritis, faciátque captivum diaboli, & ponat hominem in metu damnationis per totam vitam, seclusâ speciali revelatione de obrenta venia. Infer ergo, quomodo horrere debeas peccatum mortale, & propone.

II. Audi Christum Dominum dicentem, *Matt. 23. implete mensuram Patrum vestrorum.* Hoc certè est, ad quod tinniant ambæ aures tuæ, Religiose, & contabescat cor tuum,

quia ex abyssalibus Dei judiciis, singuli homines secundum mensuram, & plenitudinem peccatorum suorum consummantur, & tamdiu, ut convertantur, sustinentur, quamdiu suorum peccatorum cumulum non habuerint consummatum. Si semel peccaveris mortaliter, nescis, an hanc mensuram, an hunc cumulum non complebis? Nunquid enim innumeri pro unico mortali sunt damnati? Vide igitur, quam horrere, & cavere debeas peccatum, nec abuti patientiâ DEI, te hætenus tolerantis.

III. Audi Christum Dominum dicentem *Ioan. 3. Spiritus, ubi vult, spirat, & vocem ejus audis, sed nescis, unde veniat, aut quò vadat.* Nescis, Religiose, quando, & quò auferetur Spiritus gratiarum efficacium, specialiumque favorum DEI; & horum enim apud Deum mensura est: sit hoc, ut ab aliquibus auferatur regnum Dei, id est gratia vocationis, & detur aliis; completur autem hæc mensura interdum in pœnam peccati mortalis alicujus commissi, interdum per alias ingrattudines. Hinc infer, quàm gratus esse DEO debeas! quàm cautus in omnibus! quàm observans omnis religiositatis! & propone.

COLLOQUIUM: Tolerâsti me Domine hætenus, tolerâsti! Sprevi Te, conculcavi Te! crucifixi Te! vidisti, sensisti, tacuisti! Ex-
gone

gōne abutar miser tam longâ patientiâ Tuâ? Ideòne Tu bonus, ut ego sim malus? O amor infinite, quomodo amplius deseram Te? Si vides me aliquando peccaturum, fac, ut pro illo momento à Dæmone infidear, aut pœnas inferni patiar, antequam peccem, & tam diu patiar, donec pertranseat momentum, quo peccaturus eram.

In fine dices Pater, & Ave, &c.

DOCTRINA PRACTICA

Tempore matutino diei secundæ relegenda.

De Causis ruinae Religiosorum.

EA est mundi hujus volubilitas, tantumq; vitæ nostræ mortalis infortunium, ut etiam ij, qui Deo serviunt, interdum non sint stabiles, & in Angelis suis Deus reperiat pravitatem, candidique Nazaræi super carbones denigrescant, & qui vescebantur in croceis, amplexentur stercorea, & qui stabant, aut stare videbantur, miserrimè corruant. Quo infortunio, ne & tu, Religiose, involvaris, pervide in his Exercitijs causas miserabilium ruinarum in Religionibus, & ex Religionibus, ut ijs perspectis easdem devites.

Prima igitur ruinæ Religioforum, in Religionibus & ex Religionibus, causa est, quam adumbravit Christus in *ædificata Domino super arenam sine fundamento, cujus ruina facta est magna, postquam descendit pluvia, venerunt flumina, & flaverunt venti, Matt. 7. Luc. 6.* Causa, inquam, ruinæ est, non jactum aut non bene jactum in Novitiatu Religiofitatis fundamentum; non radicans horror omnis peccati, præsertim mortalis; non penitus abstractus à sæcularibus desideriis animus; non inducta mortificationis internæ externæq; auiditas, seu fames & sitis crucis; non impressæ cordi rationes æternæ; non stabilita rerum spiritualium æstimatio; sub exteriori solùm modestiâ, tanquam sub cineribus dolosis, mundani conservati igniculi, & propter metum, perpetuamque tot superiorum vigilantiam, protractum utcumque tyrocinium, ex quo vix pedem miser religiosus extulit, & ecce idem, qui fuit ante ingressum religionis, comparat, interdumque pejor; hinc sensim sine sensu deterioratur, sæcularescit, ineptus Religioni redditur, ac corrumpit. Si coram Deo, Religiose, judicas, te non solidum in Novitiatu posuisse fundamentum, nec in petra ædificasse, sed super arenam, adhuc corrigere datur; optimè enim nôsti, quid à te requirat Deus, quid conscientia, quid Religio, quid institutum, quid inspirationes DEI.

Al.

Altera ruinae Religiosorum causa est, quam Christus objecit Angelo seu Episcopo Ephesinae Ecclesiae dicens, *Apoc. 2. Habes adversum te, quod charitatem tuam primam reliquisti.* Causa ergo est, recessus à primo Novitiatus fervore, seu intepescencia, principaliter ex malo & infructuoso usu Orationis ac Meditationis orta, dum ad eam praeparatio, aut non instituitur, aut miserè instituitur, dum non suo tempore peragitur, decurtatur, tandemque etiam omittitur. Sic dum in Meditatione non exardescit ignis, noxiè tepescit animus, tædium fastidiumque rerum spiritualium introducit, vita ipsa religiosa desipit, ad ultimum teporis gradum devenitur, & ruina subsequitur; tepidorum enim, tam medicina quàm poena, non est nisi gravis ruina. Cave igitur, Religiose, causam hanc ruinae, atque ita obfirma animum, prout obfirmaverat Princeps Theologorum nostrorum, P. Franciscus Suarez, qui dicere solebat, se malè totam scientiam suam, tot annis quaesitam, perdere, quàm horam unam orandi, consuetam in Societate, intermittere, ut perhibetur in vita ipsius, praefixâ Tomo de Gratia.

Tertia ruinae Religiosorum causa, est praecedenti proxima, & ex ea profluens, quam exprobravit, licèt in graviore materia, Jacob Patriarcha filio suo Ruben *Gen. 49.*

Effusus es sicut aqua, non crescas. Effusio nempe ad exteriora, & captatio ultronea distractionum, conversationum, solius tædii vitandi causâ, ingerendo se in negotia non necessaria, spontaneè & non ex obedientia; per talem ad exteriora effusionem dissipatur spiritus, interna negliguntur, in via Dei non sumitur incrementum, nec proficitur, sed tandem deficitur & peritur, atque in ruinam itur. In quæ mala ne devolvaris, Religiose, attende tibi & religiositati: est, quod agas circa animam tuam! Æternitatis negotia habes; age, quod est muneris officiique tui; cætera Deus non requirit à te. Si cogitis ad exteriores occupationes, commoda te illis, non dona, idque ex parte solùm, & non totum; tecum autem intus habita, cubiculum ama, & amabit te amator solitudinis IESUS.

Quarta ruinæ Religiosorum causa est similis illi, ob quam corruit Lucifer, nimirum appetitus excellentiæ propriæ, defectusque humilitatis, ex quo oritur æstimatorio sui ipsius, fuga omnis contemptus & neglectus; jactatio nobilitatis, doctrinæ, aliorumque talentorum; desiderium & procuratio eminentiæ, prælationisque supra alios, officiorum honoratorum, mansionis commodioris; indignatio, dum alij præferuntur, muneribus speciosis applicantur, vel ad
res

res magnas gerendas, ad altiora docenda, &c. indignatio quoque ob non habitum suū respectum ob labores suos, &c. Ex indignatione oritur amaritudo animi, & insipida vita in Religione, & tandem ejusdem desertio. Ob talem excellentiæ propriæ appetitum corruit olim in Provincia nostra, circa ann. 1630. quidam, qui cū coram Generali Exercituum Duce Koniecpolski concionatus esset, hanc ab eo laudem tulit: *Egregius esset Prælatus, si Religioni non esset obligatus*: hoc encomiō auditō, Societatem deserere decrevit, allégans inopiam Parentum, ad quam sublevandam jure naturæ teneretur. Collegium Cracoviense in eorum sustentationem sexcentos florenos obtulit: sed ille reperit alium prætextum, asserens, se ante ingressum Societatis fuisse Monachum, atque ita dimissus, rectā Barum ad Koniecpolski Ducem discessit; ad quem non admissus, id solūm responsi tulit, se Patrem N. N. Jesuitam nōsse, & illum amare; alterum verò non nōsse. Sic miserè deceptus; ab Episcopo Camienecensi Piascki aliquod exiguum Beneficium impetravit; deinde P. Rectorem Camienecensem adiit, usus ejus operā in iterata admissione ad Societatem; re tantisper dilatā in desperationem incidit, & quadam die, dimisso à se famulō, cultrum atripuit, decémque ictibus cū pectus

laciâisset, animam efflavit, extra locum
sacrum sepultus, qui terram Sanctam, So-
cietatem, Prælaturæ causâ deseruerat.

Quinta ruinæ Religiosorum causa est,
quam exprimit Deus *Osee 7. Comederunt
alieni robur ejus, & ipse nescivit*: nimis Li-
bera & incauta conversatio cum sæculari-
bus; de fide enim est, cum sancto sanctum
fieri, cum perverso perverti: ergo & cum
sæculari incautè conversantem, sæcularem
fieri, certum est. Et quidem interdum ad
hanc conversationem deveniunt Religiosi
ex tædio solitudinis & silentij, interdum au-
tem ex occasione bona, ratione Missionum,
Confessionum, eleemosynarum; sed paula-
tim contrahitur confidentia, liberior agen-
di modus, communicatio secretorum, literæ
occultæ, & tandem ruina. Quid tibi, Reli-
giose, cum sæcularibus, qui socius factus es
Angelorum?

Sexta ruinæ Religiosorum, præsertim in
& ex nostra Societate, causa est, ut alia omit-
tam, fortis persuasio, quâ putat Religiosus,
se posse salvari extra Religionem in sæculo,
& quidem ibi se utiliorem fore Ecclesiæ Dei,
quàm in Religione, aut ad minimum æquè
utilem. Hæc est deceptio, & captivatio ocu-
lorum diabolica: potes salvari in sæculo,
sed non salvaberis, propter præcisum Præ-
destinationis filum. Quis tu es, qui vis, ut
Deus

Deus se tibi accommodet circa vitæ statum, & non tu Deo? putas, te fore utilem Ecclesiæ Dei, & tu radicem omnis boni, voluntatem Dei, deseris. Putásne lusisse tecum Deum, dum te ad Religionem vocavit? putas quoque tibi collusurum Deum, & ad inconstantiam tuam mutaturum seriem prædestinationis suæ circa te? Nulli bene cecidit alea hæc: sta igitur in gradu tuo, & non corrues.

DIEI SECUNDÆ

MEDITATIO II.

De odibilitate peccati venialis.

Facit illius mentionem S. P. N. Hebd. 2. die 5. de tribus gradibus Humilitatis, dicens: tali illud odio haberi debere, *ut nullâ, vel humane quantæcunque felicitatis, vel propriæ mortis conditione propositâ, adducar unquam, ut culpam, licet venialem tantum, decernam admittere.*

ORATIO PRÆPARAT. &

PRÆLUD. I. ut supra

PRÆLUD. II. Pete à Deo gratiam, salutiferè penetrandi odibilitatem peccati venialis illudque vitandi.

Punct. I. Audi dicentem Deum, *Levit II.*

Sancti

Sancti estote, quia ego sanctus sum, & considera, quòd, sicut impossibile est, ut sanctitas Dei compatiatur ullam inordinationem, etiam levissimam, ita impossibile sit, ut in nobis Deus toleret approbativè ullam inordinationem venialiter peccaminosam. Si (quod fieri non potest) in Humanitate Christi, aut in Matre ejus, aut in aliquo ex Sanctis jam glorioso, vel unicum peccatum veniale comparèret, ita illud non toleraret, ut statim unio Hypostatica inter Humanitatem & personam Verbi dissolveretur, statimque Virgo MARIA, aut Sanctus ille gloriâ cælesti privaretur; ita est odibile coram Deo peccatum veniale, ut illud non sit admittendum, etiamsi ex admissione illius salus totius mundi sequeretur, & etiamsi omnes damnati in Sanctos converti deberent. Vide ergo, quanto odio illud habere, quantâ sollicitudine cavere debeas.

II. Audi Deum dicentem: *Si Pater ego sum, ubi est amor meus?* Judica tu ipse, si quis filius ita diceret: *reverâ diligo Patrem, sed tamen citra vulnera mortifera & mortem, quidquid ei molestiarum ac injuriarum inferre potero, faciam omnia sine respectu liberrimè. Quid putas? amarène Filius iste Patrem? Quid putas? an non cruentaretur cor paternum resolutione tam audaci Filij? essène Filius iste, & non potius sceleratus*

leratus lurco? Talis es & tu, Religiose, dum venialiter, plenè deliberatè, offendis, aut paratus es offendere Deum. Scis ex Apostolo, quòd peccato mortali rursus crucifigatur Christus: proinde per peccatum veniale quodammodo conspuitur, & injuriis afficitur. Istàne non movebunt? Silex es, si non movèris ad vitandū peccatum veniale.

III. Audi dicentem Deum, *Qui modica spernit, paulatim decidet, Eccl. 19.* Sicut per frequens stillicidium, & madefactionem tignorum domūs, non statim corrui domus, sed disponitur, ut tandem corruat; & sicut morbi non faciunt quidem statim mori hominem, disponunt tamen, ut moriatur, ita peccata venialia non inferunt quidem mortem animæ & damnationem, disponunt tamen ad illam; partim, quia diminuunt fervorem charitatis, quo diminuto redditur homo minùs potens ad resistendum tentationibus; partim, quia impediunt gratias actuales, redduntque hominem indignum gratiis efficacibus ad resistendum tentationibus, & sic homo voluntate sua ruet in præceps. Et non fugies tanta pericula, ex peccatis venialibus oriri solita?

COLLOQUIUM: Idcòne, mi Deus, committam aliquid contra te, quia est leve? immo verò propter hoc ipsum non committam, quia est leve; sed vincam me faciliùs

ob

ob levitatem ipsam. Ero cum gratia tua in minimo fidelis, ut merear fidelis esse & in maximo. O! DEUS meus, aufer de corde meo omnes nāvos! O Sanguis Christi mei, ab omni etiam levissima macula abluere me! &c. In fine Pater, Ave, & Anima Christi, &c.

HORA CONSIDERATIONIS, Tempore pomeridiano, diei Secundæ.

De horrore peccatorum venialium.

Magnus Dei servus David, hac sibi propositâ quæstione: *Cur timebo in Die mala?* sic respondet: *Iniquitas calcanei mei circumdabit me.* Quid per istam calcanei iniquitatem intelligatur, per sententias interpretum non eo, sequorque sensum eorum, qui peccata venialia intelligunt, quæ ordinariè ab hominibus pulveris instar habentur, contemnantur, calcaneo teruntur: his igitur se circumdari timet Propheta, eadèmq; timenda sunt aliis Dei servis; facile enim ab iis datur progressus ad mortalia. Hinc Sanctæ Theresiæ ostensus fuit à DEO locus in inferno, in quem incidisset, si quædam peccata venialia non vitasset, ut ipsamet scribit in vita sua, *cap. 32.* Modi autem comparandi sanctum timorem, horroremque horum peccatorum, possunt esse isti:

Primò,

Primò, elicere frequenter actum amoris Dei super omnia: qui actus non solum id habet, quòd, dum est supernaturalis, deleat peccata, tam venialia quàm mortalia; sed etiam continet virtualiter horrorem, detestationemque omnis peccati venialis; nam hoc ipso quia est super omnia, est etiam supra illud bonum, quod quærit, qui venialiter peccat: *nemo enim intendens ad malum operatur.* Occasiones autem eliciendi actum amoris divini, ô quot habet Religiosus per diem! quis illum prohibet, singulis horis ad pulsus horologii, simul cum salutatione Angelica, actum amoris Dei elicere, verbis vel sola mente? In singulis deinde conscientiaë examinibus, Sacri auditionibus vel celebrationibus, orationibus vocalibus, & temporibus, quibus nulla alia urget occupatio, &c. ô quantæ dantur opportunitates eliciendi actum hunc, & dignissimum, & utilissimum!

Secundò: In singulis præparationibus ad Confessionem Sacramentalem, & in quotidianis Examinibus, vel etiam Meditationibus, obfirmare animum contra peccatum veniale, per protestationem, resolutionemque, resolutioni S. Anselmi per similem, in hunc modum: *Domine! si ex una parte reclusas inferni fauces, ex altera parte peccatum veniale, scienter & plenè deliberatè committendum,*

dum, præ oculis haberem, mallem in infernum ruere, quàm scienter, & plenè deliberatè, venialiter peccare. Et hæc resolutio non est meri affectûs, & per modum alicujus piæ supererogationis, qualis fuit illa S. Augustini, ut scribit Ribadeneira in vita ejus: *Domine, valde exultat anima mea, quòd tu sis Deus; verùm si per impossibile fieri posset, ut Augustinus esset Deus, & tu Augustinus, omnino vellem esse Augustinus, ut tu esses Deus.* Non est, inquam, resolutio contra peccatum veniale supererogatoria & meri affectûs, sed est æquitatis & omnimodi debiti, comparando cum eo merè pœnam infernalem, tum quia peccatum veniale est difforme naturæ intellectuali, & est offensa Dei; pœna autem, ut pœna, non est offensa Dei, nec est difformis, sed conformis; tum quia peccatum veniale interdum solâ materiæ quantitate, vel qualitate differt à mortali peccato, proindèque affinitatem habet cum illo veluti intrinsecam; nullam autem ejusmodi affinitatem, etiam cum peccato veniali, habet pœna, ut pœna.

Eadem resolutio ita inhæserat cordi aliquorum Dei servorum, ut cum auxilio Dei obstrinxerint se voto speciali, ad non committendum unquam peccatum veniale, scienter & plenè deliberatè. Bibliotheca Scriptorum Societatis nostræ perhibet de Patre

Patre Ludovico de Ponte, quòd is viginti
ante mortem annis votum hoc nuncupave-
rit, & feliciter Deo adjuvante impleverit,
sanctè mortuus 1624. 17. Febr. Corpus il-
lius, in quo Angelica habitavit anima, post
mortem Angeli stipare visi. Ibidem refer-
tur de P. Jacobo Alvarez de Paz, cujus Asce-
tica scripta præ oculis habemus, utinam &
præ animis! Eum 26. ante mortem annis,
simili voto non committendi plerè scienter
ullum peccatum veniale, obstrictum, obli-
gationi huic cum divina ope satisfecisse;
unde non immeritò eundem, die quodam ce-
lebrantem, Christus Dominus amplexari vi-
sus, corpusque ejus incorruptum post mor-
tem mansit, & ex eo liquor balsamo non
absimilis promanat, attestans, eum fuisse
bonum odorem Christi. Non possum &
tertij non meminisse, cujus præclaram men-
tionem, non tam ad imitandum, quàm ad
confundendos tepidos, ferventioribus au-
tem admovendum calcar, facit P. Eusebius
Nierembergicus *Vita Divinae cap. 31.* Fuit is
P. Jacobus de Saura, qui divino amore sau-
cius Votum (quod mox referam) conce-
pit, cùmque illud cordi suo impressum
optaret, ex speciali instinctu Dei pectus sibi
ipsi à superiore cordis parte aperuit, pro-
prioque sanguine votum scripsit, & nomine
subscripto firmavit: vulnus illud adeò altè
in

in corpus descenderat, ut cor ipsum penetrâsse videretur, prout post mortem relicta inibi cicatrix testabatur. Votum hoc tale fuit: *Amore Sanctissimæ Trinitatis, IESU, MARIÆ, & Sanctorum omnium, voveo, quòd ad maximam perfectionem velim conniti: nôsti, mi Deus! desiderium meum, & quomodo moriar præ amore, quem habeo, tibi purissimo cum affectu serviendi. O Deus meus, & amor meus! suscipe me in servum tuum, & meam mihi negligentiam benignus remitte. Voveo item, quòd niti velim ad Angelicam puritatem; quòd ad rem nullam afficiar, nisi ad te, & propter te; neque aliud amabo, nisi te Deum meum; quòd in rebus omnibus, ubi peccatum non cernitur, obtemperabo superioribus meis, omnémque illorum voluntatem affectu, & perfectione, quâ potero, exequar; quòd, quidquid faciam, dicam, cogitabo, desiderabo, id omne futurum sit amore Sanctissimæ Trinitatis, & Domini mei Iesu, ac Dominae meæ Mariæ, S. Iosephi, S. Patris mei Ignatii, & Curiae cœlestis Universe; quòd regulas meas servabo, neque deliberatè peccatum etiam minimum, aut imperfectionem ullam committam; quòd cum gratia Dei mei conabor esse in continuo actu, exercitiòque amoris, conformitatis, resignationis, & desiderii, eidem Deo meo placendi, & quòd omni loco, ac tempore, in Dei præsentia ambulare studebo.*

Votum hoc non ideo adduco, ut ejus nuncupa-

cupationem cuiquam persuadeam; nuncupare enim illud sine speciali Dei instinctu, & consilio Patris Spiritualis, periculosum est, & si violetur, constituit specialem malitiam, intra sphaeram tamen peccati venialis, si venialiter peccetur: sed ideo adduco, ut saltem per firma proposita religiosus obfirmet animum ad non peccandum venialiter. Non video praeterea periculum in hoc, si religiosus hinc & nunc, ad non peccandum venialiter, obliget se voto, duraturo solum pro una vice, e. g. si hinc & nunc per quadrantem voveat, se non admissurum distractionem plenè voluntariam in meditatione, & sic de aliis: sic enim paulatim disponet animam suam ad uberiores Spiritus Sancti gratiam; non patietur namque Deus se vinci liberalitate à creatura, votaque hanc particularia promovebit ad universale votum non peccandi venialiter: quod, quid est aliud, quàm inchoatio vitae coelestis, & quaedam confirmatio in gratia. O vita Sancta! utinam ita detur vivere, & placere dignissimo Deo!

DIEI

DIEI SECUNDÆ

MEDITATIO III.

De punitis, & puniri solitis à Deo peccatis.

Integrum ea de re habet S. P. N. Exercitium primum Hebdomadæ primæ, in quo explicat peccatum Angelorum, primorum Parentum, & quodlibet particulare.

ORATIO PRÆPAR. & PRÆLUDIUM I.
ut suprâ.

PRÆLUDIUM II. Pete à Deo gratiam sancti timoris, & horroris peccatorum.

PUNCTUM I. Audi Deum dicentem: *Ezech. 5. Complebo furorem meum, & requiescere faciam indignationem meam in eis, Hoc audiens, considera indignationem Domini, & ultionem super Luciferum, ob unum peccatum superbiæ, ob quod corruit semel pro semper, totâ Divinitatis dexterâ percussus, & rudentibus inferni detractus. Considera quoque pœnam primorum Parentum, ob esum unius pomi, occasione cuius impletur hucusque hominibus infernus: pœnam Caini, ob unum fratricidium in reprobum sensum dat. & tandem damnati: pœnam Saul Regis, ob abjectum sermonem Domini à Domino abjecti. Ingredere præterea infernum*

fernum cogitatione, & videbis ibi innumeros, propter unicum peccatum æternum damnatos: & non disces alieno malo timere? Etiam si non in Religione solùm, sed in cœlo cum Lucifero esses, time, nec contemnendas putes etiam minimas Paradisi tui, id est Religionis tuæ, prohibitiones, etiam circa esum unius pomi.

II. Audi Deum dicentem, *Isaia 5. Va!* qui trahitis iniquitatem in funientis vanitatis, & quasi vinculum plaustrum peccatum. Hoc est væ horrendum, seu formidanda pœna, quâ puniuntur peccatores, *vinculum seu colligatio impietatis*, quando nimirum propter unum peccatum justè permittuntur prolabi in aliud, & rursus propter hoc in aliud, donec perveniatur ad ultimam ruinam, & fiat peccatum eorum peccans peccatum; quia enim semel peccârunt, reddiderunt se indignos speciali auxilio ad vitandum aliud peccatum, atque solâ sufficienti gratiâ supernaturali instructi, illam ipsam inefficacem reddiderunt, miserâque iniquitatis colligationem effecerunt, usque ad compedes & catenas inferni. Hoc altè in cor demisso, procide coram Deo, & per viscera misericordiæ ejus pete, ne te puniat pœnâ permissionis peccati; elige potius pœnam infernalem, quàm hanc permissionem.

III. Audi Deum dicentem, *Isaia 6. Extæ-*

ea cor populi hujus, & aures eius aggravata. Hæc est maxima & ultima pœna, quâ in hac vita puniuntur peccatores, Excœcatio, derelictio, ultima impœnitentia, dum per iterata liberè peccata merentur privari ultimâ gratiâ efficaci ad pœnitendum. O pœnam, ad quam omnia omnium creaturarum corda immutentur! nōne immutaberis & tu, Religiose?

COLLOQUIUM. Scio Domine Jesu, quod nolis mortem peccatoris! per eam ergo mortem, quam pro peccatoribus misericordissimè subiisti, peto à te, ne punias me permissione peccati, & excœcatione cordis! Pretiosissima Dei Mater Maria, quæ peccatores non abhorres, averte à me infelicitatem istam! potiùs moriar, potiùs inferno ardeam, quàm ut peccem! In fine, Pater, & Ave, &c.

DIES TERTIA

Pretiosissima DEI Parenti, Maria, consecranda.

Oratio jaculatoria hujus diei erit ista: *Pater! peccavi in cœlum, & coram te: jam non sum dignus vocari filius tuus. Luca 15.*

MEDI-

MEDITATIO I.

De comparatione Religiosi cum Filio prodigo.

Suadet S. P. adhibere talia Exempla, & comparationes, ad contemptum nostri inducentes, dum in Hebdom. 1. *Exercit. 2. p. 3.* ait: *Tertium est, considerare meipsum, quisnam, aut qualis sim, additis exemplis, quæ me in maiorem mei contemptum trahant.*

Oratio præparat. & PRÆLUD. I. ut sup.

PRÆLUD. II. Pete à Deo gratiam, redendi cum filio prodigo in gratiam ejus.

PUNCTUM I. Audi relatam à Christo Domino Historiam de Filio prodigo, *Luce 15.* qui acceptâ portione Substantiæ hæreditariæ, & charum Parentem, & domum opulentam deserens, abiit in regionem longinquam, frena cupiditatibus laxavit, & omnia abligurivit, cum dedecore inprimis Patris sui, deinde cum ingenti damno & extrema pauperie sua. Audiens historiam hanc, agnosce, in ea te esse adumbratum; per ingressum Religionis factus es specialiter Filius magni Patris, Domini Dei, frater autem Jesu Christi; accepisti jus ad cœlestem hæreditatem propterea, quia reliqueras omnia; dedit tibi Pater cœlestis portionem substantiæ, tot nempe dona supernaturalia,

C

præ-

præsertim donum Religiosi fervoris, promptitudinis ad serviendum Deo, contemptus specialis omnium vanitatum, atque observantia omnium Regularum, &c. Tu autem quid? dum adhuc esses parvulus, ac Novitius, vivebas ferventer, tanquam Angelus; sed vix ad Collegia, ad studia es egressus, & ecce, ab illo fervore, devotione, Religiositate, longè abiisti, sæcularismum didicisti, & fortè gratiam Dei (consule conscientiam) dilapidasti; vanitatibus, & speciositatibus adhæcisti; videri, audiri, laudari appetens, contemptum fugiens. O mi Religiose, quò devenisti?

II. Audi continuationem hujus Historiæ: devenerat ille Filius ad tantas angustias, ut pasceret porcos, & cuperet satiari de filiquis eorum, sed à porcis ipsis repellebatur. Interim venit illi in mentem paterna domus, venit in mentem optimus Pater, tum ille lacrymabundus: *quanti, inquit, mercenarii in domo Patris mei abundant panibus, & ego hic fame pereo! Vadam ad Patrem meum, & dicam: Pater! peccavi in cælum, & coram te, jam non sum dignus vocari filius tuus: fac me sicut unum de mercenariis tuis.* Audiens hæc, vide, te esse expressum: eò miser devenisti, ut tibi subtraxerit Deus consolationes, tanquam cibos spirituales, nec sentias gustum in meditationibus, & examinibus, emendicetque

sola-

solatiola à creaturis, conversando cum externis, curiositati indulgendo, &c. ita ut ipsis externis exosus sis. Ah! sis utinam felix, sicut filius prodigus! utinam velis reverti ad patrem tuum! apud quem homines sæculares habent, quo alantur ad vitam æternam: redi ergo, redi ad primum Novitiatus fervorem, projice filiquas, relinque porcos, &c.

III. Audi ex ore Christi finem hujus Historiæ, quomodo Filium hunc prodigum reducem Pater susceperit, amplexatus sit, vitulò saginatò cum amicis tractaverit. Audiens hæc concipe spem inconcussam de bonitate Patris cœlestis, te quoque reducem recipiendum peramanter, & oblivioni dandas ineptias tuas, si seriò revertaris. Vide, à quibus regulis recessisti, quæ occasiones eò te deduxerunt, & ad singula corrigenda animum obfirma.

Colloquium institue inprimis ad Patrem cœlestem: Pater! peccavi in cœlum & coram te, jam non sum dignus vocari Filius tuus, peccavi in cœlum religiosum, in quo me posuisti: Dignus eram, ut me ingratum, inutilem, probrum Religionis, ab ea ejiceres; Sed bonitas tua vicit malitiam meam: redeo igitur ad te, suscipe me, mi Pater!

Deinde ad S. P. Ignatium, atque ab eo pete, ut te iterum adnumeret Filiis suis, tan-

quam renatum, & nunc primùm Deo, & Religioni vivere incipientem. In fine, Pater, Ave, & Anima Christi, &c.

DOCTRINA PRACTICA

Tempore matutino, diei tertiæ
relegenda.

De quotidiano Exercitio Humilitatis.

1. **T**anti est coram Deo Exercitium hoc, ut juxta revelationem, factam S. Magdalenzæ de Pasis, per S. Joannem Evangelistam, Anima, quæ in se perfectionem habuerit Humilitatis, facillimè possessura sit amorem Dei, absque eo quòd aliud Exercitium adhibeat, ad eum obrinendum, & nunquam inveniatur cor humanum plenum humilitate, quin sit plenum amore Dei, ut est in vita hujus Sanctæ 4. p. cap. 106. Et ratio hujus veritatis est; quia amor Dei ex appetitione Dei super omnia provenit; appetitio autem Dei super omnia, importat depretiationem rerum omnium, & maximè sui ipsius respectu Dei; depretiatio autem sui ipsius, est actus humilitatis.

2. Exercitium humilitatis est initium, & causa quædam omnis boni nostri supernaturalis: nam, ut affirmat S. Bernardus; *serm. supra*

Supra Missus est: B. Virgo Humilitate Filium Dei concepit; è Conceptione autem & Incarnatione Filii Dei omne nostrum bonum profluxit. Humilitas cœlum reseravit, quod superbia occluserat, dum humiliavit semetipsum Dominus Jesus, formam servi accipiens.

3. Tota vita Christi non aliud, nisi perpetuum Exercitium Humilitatis fuit. Natus ex humillima Matre, Fabri Sponsâ, in præsepio inter duo animalia; diu in Ægypto latuit, postmodum in ea Urbecula, de qua dicebatur: *à Nazareth potest aliquid boni esse?* quos deinde non pertulit contemptus? usque ad ignominiosam Crucem, in qua humilitatis exercitium exaltavit.

4. Vita Religiosa nihil aliud est, nisi perpetuum humilitatis Exercitium; Nemo enim fit verè Religiosus, nisi ex motivo humilitatis contemnat mundum, spes ejus omnes, & commoda carnis suæ, seque totum, prælatis & voluntati alienæ subdat: Atque ita gratia Vocationis innexa est gratiæ humilitatis, tamque diu durat, quam diu humilitas durat; postquam autem Religiosus ab humilitate ultro defecerit, eum à gratia, amoréque Vocationis deficere, Religionem deserere, & castra superbi diaboli sequi, necesse est. Sicut non est extrusus è cœlo, nisi superbus Lucifer; ita non ejicitur

è Religione nisi superbus homo, & lucem sibi indebitam affectans.

5. Proficere in via DEI, est proficere in humilitate; hunc enim profectum consequitur profectus in omnibus virtutibus: quod ipsum, & factò, & verbo docuit Filius DEI; factò, quia cùm vellet proficere, elegit humilitatem, & cùm non haberet quidquam in se, ratione cujus vilis appareret, & reputaretur, nactus est id in assumpta humana natura, in qua eò redactus est, ut reputaretur vermis, & non homo. Verbo, dum dixit: *discite à me, quia mitis sum, & humilis corde.*

6. Exercitio humilitatis principaliter glorificatur Deus: ostendit hoc toti terrarum Orbi Filius Dei, qui ut glorificaret Patrem, immensitatem suam coarctavit ad staturam humanam: æternos splendores suos opacitate uteri virginalis obumbravit; omnipotentiam ad imbecillitatem infantis redegit; formam Dei exinanivit. Erras igitur, Religiose, si gloriam Dei per gloriam tuam promovendam putas; elige obscurum, & clarificabis Deum.

7. Mensura sanctitatis est mensura humiliationis, quia tantò aliquis est sanctior, quantò magis accedit ad imitationem Christi, qui est Sanctus Sanctorum; qui cùm à se addisci velit humilitatem, quantò aliquis ad

ad hanc accesserit, tantò sanctior fiet. Eò igitur, Religiose, omnes conatus tuos confer, ut quotidie te humiliando exerceas, quod fiet his modis:

Modi Humiliationum Cordis.

1. **R**eputare se conspectu Dei indignissimum, nullo ejus dono dignum, & probrum Dei. Habuit tales actus humiliationis P. Ferdinandus Crendelius, frequentissimè de die volvens, verba hæc, ex Formula Votorum: *Divino tuo conspectu indignissimus.* Tempus talium actuum est Meditatio, Examina, &c.

2. **R**eputare se indignum consortio omnium hominum. De S. Francisco Borgia narrare solebat P. Gregorius Bavarus, quòd ille, cum in Hispania transiret officinas Sartorum & Sutorum, timuerit, ne ab illis ob peccata sua interficeretur. Tempus hujus actus est quælibet conversatio cum hominibus.

3. **P**onere seipsum infra damnatos, infra omnes creaturas, & in ipso nihili centro. Eò descenderat prædictus S. Franciscus Borgia, conquestus in quadam exhortatione die Cœnæ Domini ad Fratres habitâ, quòd eum Christus ex loco scelestorum pedum Judæ, sub quibus se ille collocabat, depulisset.

Tempus hujus actûs est potissimum, dicendo, *Confiteor*, in Sacro, &c.

4. In contemptibus, & depressionibus omnis generis gaudere, perinde atque lapis dum deprimitur, & in infimo loco ponitur, quodammodo gaudet, quia centro suo propior est; centrum autem tuum, religiose, nihilum est.

5. Tristari de omni æstimatione ac honore sibi exhibito, sicut lapis non est contentus, dum sublimi loco collocatur.

6. Odisse seipsum plus quam dæmonem, quia homo dum peccat voluntariè, magis sibi nocet, quam dæmon. Unde licet ex doctrina Christi teneatur inimicos diligere, quia tamen sibi ipsi est plus, quam inimicus, ideo seipsum potest, & debet quoad hoc odisse. Tempus hujus actûs eliciendi est præparatio ad Confessionem.

7. Non credere sibi ipsi, seque ipsum habere suspectum, tanquam furem & latronem suum ipsum, quia nemo læditur, nisi à seipso, juxta S. Chryostomum.

8. Oblivisci sui ipsius, in nulloque se ipsum spectare, nullas speciositates exoptare, sed omnia vilissima appetere: quid enim debetur ei, qui ex se nihil est, nihil scit, nihil potest?

Modi

Modi humiliationum Oris.

1. **V**ocibus, nominibusque seipsum compellare abjectissimis: sic David compellabat se canem mortuum. 1. Reg. 24.

2. Acculare seipsum coram Deo, superioribus, & æqualibus: *Iustus enim est accusator sui*, Prov. 18.

3. Silentium rigidè observare, ex hoc motivo, quòd sis indignus, alios alloqui.

4. Loqui submissâ voce, nisi necessitas aliud exigit; submissa enim vox est testimonium submissi animi.

5. Nihil in laudem & æstimationem propriam, etiam occasionaliter, proferre, nisi id gloria Dei exigit; quam solam in dictis suis spectabat Christus.

6. De nullo conqueri, nulli contradicere, nisi æquitas exigit; cum nullo disputare, nisi ex officio necesse sit; interdum etiam obticescere cum rubore; iste enim est Spiritus Christi, de quo Isaias: *Non aperiet os suum*, c. 53.

Modi Humiliationum Operis.

1. **A**vidè accipere & obire humilia obsequia, & juxta Prophetam, jumentum instar esse. *Psal. 72.*

2. Omnes honore prævenire, juxta præscriptum S. P. Nostri, & imprimis Apostoli, *ad Rom. 12.*

3. Mitem in omnibus esse, mansuetam & tractabilem, juxta illud Christi; *Discite à me, quia mitis sum*, Matt. 11.

4. Ad docendos rudes & pueros se offerre, juxta illud Christi; *Sinite parvulos venire ad me*, Matt. 10. Sic P. Melchior Vitrimontanus Grammaticam solam docuit 20. annis. P. Joannes Alphonsus eandem 21. annis. P. Ildefonsus Munez 26. annis. P. Hieronymus de Rugoza docuit eandem Hispali 36. annis, ut perhibent Annuæ nostræ Societatis.

5. Ex affectu latendi, cubiculo raro & non nisi justa de causa exire: an enim Christus, qui est lux ipsa, in cubiculo Nazarethano non latuit?

6. Non facessere ullam difficultatem superioribus in regimine sui; Sicut Christus Præsidibus etiam impiis nullam fecit difficultatem.

Concludo doctrinam hanc dictò, quo vitam conclusit suam P. Sebastianus Barradius, Coментariis in Sacram Scripturam clarus, sed humilitate clarior, qui ante mortem monitus à suo Superiore, ut aliquam doctrinam circumstantibus relinqueret, præmortuam vocem ad obedientiam elevans, dixit: *Humiliamini sub potenti manu Dei, ut vos exaltet in tempore tribulationis.* Nihil aliud superest consilij; simus omnes impensè humiles, Christum Dominum nostrum imitati,

qui

qui totâ vitâ suâ unam à se disci voluit humilitatem, & inclinato capite tradidit spiritum, ita ille. Quibus dictis, paulò post & ipse exspiravit, Conimbricæ 1615. 14. Aprilis.

DIEI TERTIÆ MEDITATIO II.

*Continens confusionem Religiosi
coram DEO.*

Confusionem sui ipsius, curæ esse debere ei, qui peragit Exercitia spiritualia, innuit S.P.N. Hebd. 1. Exerc. 1. Præhud. 2. his verbis: In præfenti Meditatione, pudorem, confusionemque mei debeo exposcere.

ORATIO PRÆPARATORIA, &
PRÆLUDIUM I. ut suprâ.

PRÆLUDIUM II. Pete à Deo gratiam confusionis, & pœnitudinis supernaturalis.

PUNCTUM I. Audi Deum dicentem; Jerem. II. Quid est, quod dilectus meus, in domo mea, fecit scelera multa? Hoc audiens, revoca in memoriam, aliqua peccata tua notabiliora in Religione commissa, & confundere coram Deo, 1. Quia in domo Dei, velut in Sacratio manens, ea commisisti. 2. Quia in tanta occasionum abundantia ad bo-

num,

num, malus extitisti; in medio ignis congelatus es; in medio maris non humefactus. 3. Quia tot beneficijs à Deo præventus, ingratiſſimus extitisti. 4. Quia offendendo DEUM præbuiſti diabolo occasionem, ſpecialiter lætandi, quòd Deus ſit offenſus à te ſervo, amico, & filio DEI. Confundere igitur, dole, & corrige.

II. Audi Deum dicentem; *Quid eſt, quod debui ultrà facere vineæ meæ, & non feci ei? Iſaia 5.* Vide, Religioſe, infructuoſitatem tuam, & confundere. 1. Quia tu es ager ille, per quem dicit ſe tranſiſſe Salomon, quem totum repleverant urticæ: tui mores, urticæ ſunt, tribuli ſunt, ſpinæ ſunt. O ager, circa quem ipſe Filius Dei deſudavit! & quando tandem fructuoſus eris Deo tuo? 2. Quia tu es arbor illa, in terra bona plantata, gratiæ diviniæ fluentis irrorata, quæ tamen fruſtrâ terram occupat, & tam diu operam Domini ſui ludit. Ah! quid exſpectas ô arbor, an ut ſecuris ad radicem ponatur? 3. Quia tu es Corozaim illa, tu Bethſaida, tu Capharnaum; quia ſi in Tyro, & Sidone, ſi alicui Ethnico id feciſſet Deus, quod tibi fecit, ô in quàm ſanctum evaſiſſet! Confundere igitur, & deſſe infructuoſitatem tuam, ac tandem fac dignos fructus pœnitentiæ, aliarumque virtutum.

III. Audi Deum dicentem, *Ecl. 4. Fili conserva*

conserva tempus. Tantum jam temporis miserè perdidisti, quo poteras æternitatem lucrari; tempore æstatis, pro hyeme mortis, nihil collegisti; tempore negotiationis nihil lucratus es, tempore nundinarum nihil emisti; Perdidisti tempus, quod semel perditum, æternum perditum est. Non redibunt amplius illæ meditationes, illæ Communiones negligenter peractæ, & si compensare velis, non compensabis illas ipsas; potes habere aliud tempus, alias Meditationes, &c. Sed priores non revocabis. Ergo dum adhuc tempus habes, operare, rediméque tempus fervore, & conatu novo.

COLLOQUIUM. Quousque deludam labores tuos cœlestis agricola, ego ager nequam? quousque tolerabis infructuositatem meam? quousque rorem tuum frustra bibam? quousque impensas tuas in vanum consummam? tandem, ah! tandem fit finis infructuositatis meæ! &c. In fine.

Pater, & Ave.

HORA CONSIDERATIONIS,
Tempore pomeridiano,
diei tertiæ.

De fontibus quotidianorum defectuum.

Apparens vice quadam Sanctæ Brigittæ pretiosissima Dei Mater, docuit illam, quòd non propter aliquid aliud homo in mundo vivere debeat, nisi ut Deo faciat honorem, & minuat peccata. Hæc doctrina Matris æternæ Sapientiæ, cordi debet esse Religioso: Satagat igitur quotidie minuere defectus, qui cum innumeri sint, perdifficile est, contra omnes simul pugnare, ideòque ad fontes eorum recurrendum est, ut iis per divinam gratiam obstructis, vitiosi rivi exsiccentur. Sunt ergo fontes hi:

1. Defectus intentionis, seu intentio, vel nulla, vel frigida, vel non pura, sed permixta captationi propriorum commodorum, vel vitiata interventu intentionis pravæ, &c. Ex hoc fonte tantum mali promanat, ut etiam ipsa opera, aliàs in se bona, non bona, non Deo placita, non meritoria, sed prorsus vitiola reddantur, & plurimorum bonorum jactura fiat: quod unus è nostris Vilnæ mortuus, alterique Patri post mortem compensans,

rens, recognovit his verbis: O Pater, quàm magna & multa reciperemus, si omnia rectâ intentione faceremus!

2. Oblivio Dei præsentis, quam pro causa peccatorum assignat divinus Psalter, dum ait: *Psal. 9. Non est Deus in conspectu ejus, inquinatae sunt viæ illius in omni tempore.* Quod S. Basilius in Reg. defectibus religiosorum sic accomodat: *cujus animus temerè evagatur, otioque se dat? quis frequenter irascitur? quis humanas laudes avidè captat? quis ad opera spiritualia piger est? quis actiones suas ad DEI gloriam non refert? quis inter orandum mente distrahitur? qui non semper cogitat, Deum cogitationum, & actionum suarumInspectorem esse; hæc ille.* Obstrue igitur, Religiose, fontem hunc tot peccatorum, oblivionem præsentis Dei, & *ambula coram Deo, Gen. 17. seu ut Hebr. legit, vive coram Deo, & esto perfectus.* Imitare animalia illa mystica *Ezech. 2.* quæ erant plena oculis, antiè & retro, nempe habentia oculos in manibus, oculos in auribus, oculos in labiis, oculos in pedibus, plena oculis, intus & foris, ut nimirum neque videas, neque audias, neque loquaris, neque cogites, neque gressum dirigas, neque quidquam aliud opereris, nisi dignum conspectu Dei, & in conspectu Dei.

3. Dissimulatio gratiarum Dei excitantium

tium seu prævenientium, ordinararum à Deo ad vitandas imperfectiones ; dissimulatio inquam, vel dilatio, partim ex pusillanimitate, partim ob fugam molestiæ alicujus, partim ob respectus humanos. Hæc dissimulatio & dilatio est fons omnis mali : quia enim, juxta Tridentinum, *Seff. 6. cap. 16.* Christus Jesus tanquam caput in membra, & tanquam vitis in palmites, in ipsos justificatos jugiter virtutem influit, quæ virtus bona eorum opera semper antecedit, & comitatur, & subsequitur ; Quia, inquam, hæc excitantes seu antecedentes gratiæ à Christo in palmites derivantur, non potest esse palmes vivæ vitis, sinè hoc influxu gratiarum excitantium ; proinde indies arefcet, excidetur, & in ignem mittetur. Si non vis, Religiose, æternum indormire, excitanti quotidie Deo morigerum te præbe.

4. Neglectus ordinis, temporum, & actionum ; ex quo oritur conjectio sui cum actionibus Deum concernentibus e. g. Meditatione, Examine, &c. in angustias temporis ; hinc festinatio, præcipitatio, & expeditio levi brachio, interdumque omissio : quod quàm damnosum sit, inde colligi potest, quia interdum Deus alligat alicui temporis aut actioni gratias, cum finali gratia connexas, atque ita neglexisse tempus aut actionem illam, est, perdidisse gratias illas, & consequenter gratiam finalem. 5.

5. Languor mentis, & tepiditas quædam, licet nondum in gradu ultimo, nauseam Deo excitante: Languorem hunc esse fontem defectuum, seu infirmitatum animæ, judicari potest ex languore corporis; cum hoc discrimine, quod languor corporis est signum & effectus infirmitatum corporis; est enim defectio virium, ob distemperationem caloris, frigoris &c. languor autem animæ est causa infirmitatum animæ; nam est diminutio caloris, seu fervoris, per quem anima in statu competenti coram Deo subsistebat: quanquam invenitur languor animæ, qui est effectus infirmitatum animæ, seu peccatorum, sed iste coincidit cum tepiditate, inducente Deum ad hoc, ut eiciat hominem, tanquam detestabilem, juxta illud *Apoc. 3. Quia tepidus es, incipiam te vomere ex ore meo.*

6. Defectus silentij: qui hoc efficit in Religioso, ut ejus vana sit religio, juxta S. Jacobum, *cap. 5. ut non possit non peccare: Nam in multiloquio non deerit peccatum; utque facile superetur à diabolo: Sicut enim Urbs patens, & absque murorum ambitu, ita vir, qui non potest in loquendo cohibere spiritum suum; denique ut non justificetur, nam nunquam vir linguosus justificabitur. Job. 11. atque ut S. Gregorius, lib. 10. Moral. cap. 2. hunc locum expendens, ait; cadet in eum illa*
la

la maledictio : *Effusus es sicut aqua , non cre-
scas.*

7. Respectus , & rationes humanae , spe-
rantes, timentes, differentes, dissimulantes ;
amicitiæ item , dulciter persuadentes viola-
tionem Regularum , & sanctarum consue-
tudinam , jacturam temporis , &c. Per hos
respectus interdum despicitur Deus ; hæ ra-
tiones rectam rationem pervertunt ; spes istæ
cum spe in Deum , timores hi cum timore
Dei , stare non possunt persæpe ; amicitie
ejusmodi plerumque inimicæ sunt Deo. Si
vis ergo , Religiose , ut te & munera tua re-
spiciat Deus , respectibus humanis noli la-
borare.

8. Quærere seipsum , & propria commo-
da. Ex hoc fonte omnes ferme defectus pro-
fluunt tam in hominibus sæcularibus, quàm
in religiosis : quærendo seipsum perierunt
tot milliones Angelorum , qui Luciferum
sunt secuti ; quærendo seipsum periit ge-
nus humanum ; quærendo seipsum amit-
titur Deus , & infernus impletur animabus.
Religiose , si credis Christo , & si es discipu-
lus ejus , perde te , & invenies te.

9. Inconstantia animi , quoad proposito-
rum desertionem , quoad observationem
temporum & actionum , privatatumque de-
votionum : Per talem inconstantiam plerî-
que eò deveniunt , ut Deus ijs denegat
gratiam

gratiam perseverantiæ. Time igitur illam, si times interitum.

10. Non evitare occasiones, personas, tempora, loca, materias, circumstantias, in quibus experientia docuit, commissos esse defectus. Non evitare occasiones, est, velle occasum animæ.

11. Negligens præparatio ad Meditationes: hanc negligentiam arbitror ego esse fontem omnium defectuum quotidianorum in Nostris; ex negligentia enim hac sequitur mala Meditatio; ex mala Meditatione malitia omnium actionum per diem. Plus dicere solebat P. Paulus Kuhn, eximiæ Viri religiositatis & doctrinæ in Provincia nostra, se experientiâ didicisse, quòd nemo Societatem nostram deseruerit, nisi qui prius Meditationem neglexisset.

12. Negligens custodia sensuum, visûs, auditûs, &c. Etiam in Religiosis per has fenestras, non tantum defectus, sed & mors ascendit: Non putet Religiosus, se tutum fore à diabolo, quia est sub clausura, si clausuram sensuum suorum non adhibuerit. Nec porta religiosa bene obserata proderit ipsi, nisi portam sensuum firmissimè muniverit.

DIEI

DIEI TERTIÆ

MEDITATIO III.

De malitia Tepiditatis, Religio-
sis maximè cavenda.

Meminit illius S. P. N. in Lib. Exerc.
Reg. 9. ad motus animæ discernendos, his
verbis: *causæ desolationis tres sunt præcipuæ; prima, quia propter nostram in Spiritualibus studiis seu Exercitiis tepiditatem atque acediam, consolatione divinâ meritò privamur. &c.*

ORATIO PRÆPARATORIA, &
PRÆLUDIUM I. *ut suprà.*

PRÆLUD. II. Pete à Deo gratiam, vitan-
di periculosissimam in vita spirituali te-
piditatem.

PUNCTUM I. Audi Deum dicentem:
*Jerem. cap. 48. Maledictus, qui facit opus Do-
mini fraudulenter: Alij legunt, negligenter.*
Hoc audiens considera specialem quandam
maledictionem, præ aliis vitiis, tepiditati
adnexam esse, quia tepiditas etiam ipsa bona
quodammodo in malum vertit, & sic ipsa
viscera bonitatis divinæ, bonis actibus in-
nexæ, lædit. Alia peccata in eo sunt, quòd
homo mala agat, sed tepiditas facit, ut ho-
mo non mala, sed bona agendo, malè agat,
&c.

& ipsa actione actionem destruat; non ita sicut vana gloria, aliisque fines mali extrinsecè tantùm bona vitiantes: Atque ita tepidus continuè peccat, nam etiam bona agendo, orando, Missam celebrando, &c. peccat: quò quid malitiosius? hinc tepiditas est peccatũ peccatorum, mors meritorum, pulvinar diaboli, exitium omnis boni, infernus vivorum, imitatio dæmonum, gratiæ divinæ venenum, contristatio Spiritus Sancti. An non exhorresces ad hæc omnia, & non detestaberis tepiditatem?

II. Audi Deum dicentem: *Eccles. 10. In pigritiis humiliabitur contignatio.* Hebræus legit: *inclinabitur, corruet.* Et considera mala, quæ pigritia, seu tepiditas infert animæ, & fabricæ, quam in ea ædificat Deus. 1. tepidus tentatur frequentius, impetitũque ab hostibus, tanquam civitas sine ulla munitione. 2. Vincitur crebrius, utpote evanida reddens auxilia Dei. 3. Surgit tardiùs, & ægriùs, tanquam paralyti tactus. 4. Sanatur difficiliùs, & periculosius, quia tepidorum medicina non est nisi gravis ruina. 5. Relabitur impotentius, tanquam assuetus morbo. 6. Visitatur rariùs, in cuius obsequio nauseat. 7. Cadit gressus, motu vitali destitutus, instar plumbei. 8. Moritur timidiùs, utpote à Deo evomendus. 9. Salvatur difficiliùs, quia salutis opera tam tepidè est operatus

ratus

ratus. 10. Damnatur certius, perinde atque Iethargici dormiendo moriuntur, tanquam cadaver. 11. Properat ad infernum acceleratius, quia ante mortem damnatorum poenā habet, dum more eorum bonum odit. 13. Mergitur in inferno profundius, dum in tanta occasione bonorum damnatur. Tigris te nutrit, religiose, si his non moveris ad excutiendam tepiditatem, & ferventer serviendum Deo.

III. Audi Christum Dominum dicentem: *Matt. 7. Ex fructibus eorum cognoscetis eos.* Hoc audiens, considera fructus seu effectus tepiditatis tuæ, enumeratos à Patre Claudio, in *Epist. de Renov. Spiritūs*; suntque hi: 1. Orare ac meditari divina, sine sensu animi & fructu. 2. Ægrè se colligere, & ad cor redire. 3. Cogitata, dicta, factaque sua, sine pudore ac proposito emendationis cursim examinare. In res externas libenter effundi, idque non proximi juvandi causā, sed tædij vitandi. 5. Solatiola à rebus creatis cupidius emendicare. 6. Liberiùs obloqui, & aliena dicta, ac facta carpere. 7. Religionis disciplinam, suavem olim ac levem, iniquo animo ferre. 8. Ad otium adspirare. 9. In animarum zelo languere. 10. Ægrè, tardè, repugnanter obtemperare. 11. Honorificè ab omnibus, indulgentèrque tractari velle. 12. Immunitates, & commoda singularia postulare

postulare. 13. In animum inducere, se laborare plus æquò, nihilque esse, quod non sibi debeatur. Vide hos infelices fructus tepiditatis tuæ, detestare illos, & corrige:

COLLOQUIUM. O ignis, qui semper ardes, & nunquam extingueris! ô amor, qui nunquam vinceris, vince teporem meum! Heu mihi, quia ad ignem algeo! & in sole tenebresco! ignem comedo, dum te Domine Jesu manduco, & tepeo! ah sit tandem finis teporis mei!

In fine, dic Pater, & Ave, &c.

DIES QUARTA

Sancto Angelo Custodi consecranda.

Oratio Jaculatoria huius diei erit ista; *Cupio dissolvi, & esse cum Christo ad Philippens. I.*

MEDITATIO I.

De Morte.

Eam, tempore Exercitiorum Spirituum, ia consideratione esse debere, innuit S. P. N. in Regulis bene eligendi, dum ait: *Si mors ingrueret, quem me mallem observasse modum?*

ORATIO

ORATIO PRÆPARATORIA, &
PRÆLUDIUM I. *ut supra*

PRÆLUDIUM II. Pete gratiam à
Deo, parandi te ritè ad mortem.

PUNCTUM I. Audi Deum dicen-
tem: *Isaia. 38. Morieris tu, & non vives. Mo-*
rieris infallibiliter; sed quando, in quo
loco, in quo statu, in qua animæ disposi-
tione, volo te latere, ut ita te disponas, ac
si hodie, hoc momento esses moriturus.
Morieris, ampliùs ad vitam non revocan-
dus, nisi in die iudicij: ne ergo in tali casu
unico exeres, vide! Morieris, & dum ti-
bi mors oculos claudet corporeos, aperiet
oculos animæ: Videbis in morte aliter om-
nia, quàm nunc vides & iudicas. Disce
ergo sic æstimare res, ac si morituriens
esses. Morieris, spoliatus omnibus, solis
æternitatis lucris in toto & tuto manentibus.
Morieris, & cadayer fies exosum omnibus:
quid ergo nunc hominibus placere vis? ô
vanitas! ô cæcitas!

II. Audi dicentem Deum, *Psal. 33 Mors*
peccatorum pessima. Et considera conditio-
nem hominis, in peccato morientis. Nam
1. sentiens dolores dupliciter cruciatur; & in
corpore, dum illos sustinere cogitur, & in
animo, dum illos impatienter fert. 2. Ex
omni parte angustias patitur: coniiciens in
Cœlum oculos, iratum sibi videt Deum:

retro

retro respectans, ad intuitum plurimorum
dæmonum animæ ipsius inhiantium ex-
horrescit: deorsum flectens lumina, videt
paratas inferni fauces: ante se videt severum
Christum, cujus conculcavit sanguinem:
intus mordacem Conscientiæ vermem sen-
tit. Si fortè horologium sonat, tali cor ejus
pulsatur sono, *tempus non erit amplius.* Si
spectat collectanea sua, dicitur illi: Et hæc
quæ parasti, cujus erunt? ac tandem in de-
speratione positus, animam dæmonibus,
quibus obtemperavit in vita, relinquit. Ecce,
ne tali morte moriaris, Deus tibi gratiam
dare paratus est. Vide ergo, ut vivas Deo,
si vis mori Deo.

III. Audi DEVM dicentem per Psalmi-
stam, *Pf. 115. Pretiosa in conspectu Domini,
mors Sanctorum ejus.* Pretiosa, 1. quia dolores,
quos sentiunt, voluntate Dei & morte Chri-
sti dulcorant. 2. quia mortem naturaliter
horribilem securè expectant, & tanquam
vitæ januam exoptant, ut tandem Deo fru-
antur. 3. quia si vident dæmones, eos non
verentur, quos suffulti à Deo toties vicerunt.
4. quia deserere mundum non est illis grave,
qui pridem illum jam deseruerunt, 5. quia
vident interdum B. V. vel alios Sanctos Pa-
tronos, quibus specialiter addicti erant. 6.
quia in actibus Fidei, Spei, Charitatis, de-
siderij videndi Deum, moriuntur. Ecce,

D

tali

tali morte mori potes, imò debes, Religioſe: ita ergo vive, ut ſic moriaris.

COLLOQUIUM. JESU mi, mi JESU agonizans in cruce pro me! indigniſſimus quidem ſum Spiritu tuo, quia tamen ponis animam tuam pro me; peto à te, ut tibi conformis moriar: immitte in cor meum, ultimum Spiritum tuum, & vivifica illo miſeram animam meam. O JESU mi, agonizans pro me!

In fine, Pater, Ave, & Anima Chriſti, &c.

DOCTRINA PRACTICA

Tempore Matutino diei quartæ relegenda.

De tempeſtiva preparatione ad mortem.

QUAMVIS à nonnullis Viris aſceticis ita deſcribatur Religioſus: Religioſus eſt anima mœrens ac dolens, indefinente mortis memoriâ: nihilominus tamen videre perſæpe eſt, Religioſos non uſque ad eò ad mortem, prout par erat, paratos mori: necelle igitur eſt, Religioſum mortis ſuæ horam, cum debitâ animæ præparatione præſtolari: præparatio autem poteſt eſſe iſta.

i. Habeat Religioſus ſingularem affectum erga preſioſiſſimam Dei Matrem, quotidie-
que

que eam peculiari cultu veneretur, ut per eam impetret felicem mortem; potissimum verò, quotiescunque eam salutat, cum reflexione & affectu proferat illa verba: *Sancta Maria, Mater Dei, ora pro nobis peccatoribus, nunc, & in hora mortis nostræ.* Cultum hunc Matris Dei esse solatio in morte, probavit P. Joannes à Campis Montensis, Deiparæ devotissimus; ejus enim Rosarium perpetuòolvebat manibus; ejusdem Officium quotidie cum 5. Psalmis, qui litteris Sanctissimi ejus Nominis respondent, recitabat; singulis Sabbatis ad Novitios, cum quibus diu habitavit, se conferebat, eisque Historiam aliquam de Deipara narrabat. Ille ergo sub mortem, insuetâ lætitiâ perfusus, Patri cuïdam dixit: O si nôsses Pater mi, quantum in morte adferat solatium, Deiparam singulari studio coluisse! *Annua Coll. Torn. 1601.* Nec morti solùm nostræ favet Parens vitæ, sed etiam post mortem curam nostrî gerit; apparens enim Patri Hieronymo Cavalio dixit, magnam se gerere curam pro hominibus Societatis vitâ functis, ut è Purgatorio liberentur. *P. Nieremb. de Amor. B.V. c. 12.*

2. Deligat Religiosus aliquod tempus, singulis hebdomadis, e. g. die Dominico, vel alio Festo, quo non interveniunt complures occupationes, & eo tempore, segregatus

gatus ab omni conversatione, in Templo, vel alio loco, ita secum disquirat; si mihi nunc moriendum esset, quò animò, quâ præparatione morerer? éstne aliquid, quod tunc conscientiam gravaret? & si quid ejusmodi repererit, doleat, emendationem proponat, & pro confessione non differenda adnotet.

3. Singulas sacras Communionés, per modum Viatici sumat, & cum eis actibus, quos sumendo Viaticum exerceret: quis enim nos melius ad adventum Christi Judicis nostri in morte præparare potest, quàm ipse Judex, qui nunc est cibus noster, & quem qui manducat, vivet in æternum.

4. Quales Virtutum actus exerceri solent cum moribundis, & quales in extremo agone elicere vellet, eorum in vita habitum contrahat: tales sunt actus Fidei, Spei, Charitatis, Contritionis, Fiduciæ erga B. V. resignationis in divinam voluntatem, desiderij videndi Deum, &c. in his igitur actibus frequentandis habitum in vita contrahat, fietque, ut morienti actus iidem in mentem recurrant: sicut enim umbra correspondet rebus, quarum est umbra, ita actus mortis correspondent plerumque actibus vitæ, & sicut plectitur hanc pænâ peccator, ut moriens obliviscatur suû, qui vivens oblitus est Dei, ita hac misericordiâ præmiatur

miatur justus, ut moriens recordetur Dei, qui vivens oblitus est sui, ut esset per frequentes actus memor Dei.

5. Præter pretiosissimam Dei Matrem, eligat alios etiam Patronos mortis suæ, quos eo sine quotidie colat, iisque mortem suam commendet. Ex his Patronis sit S. Michaël Archangelus, itémque S. Angelus Custos proprius, in quorum honorem destinet, æternoque jure illis inscribat (salva inscriptione pro animabus Purgatorij) omnes actus amoris Dei, quoscunque totâ vitâ eliciet; præterea quotidie eos invocet. Iisdem Patronis adnumeret specialiter S. Barbaram Virginem & Martyrem, in cujus honorem destinet, & pleno jure ei inscribat omnes Sacras communionés totius vitæ, salvâ itidem inscriptione fructûs satisfactorij pro animabus Purgatorij; præterea quotidie invocet illam manè, & vesperi. Adlegat insuper sibi Filius Societatis in Patronos mortis Sanctos Societatis, nempe S. P. Ignatium, S. Franciscum utrumque, B. Stanislaum, B. Aloysium, & alios NN. in quorum honorem omnes actus mortificationis totius vitæ destinet (salvo jure animarum Purgatorij) & quotidie singulariter eos invocet.

6. Ad Dominum Jesum agonizantem in Cruce religiosus peculiariter sit devotus, quotidieque tempore meridiano ad pulsus,

qui solet dari pro salutanda Dei Parente ;
 Salutationibus Angelicis adijciat hanc Ora-
 tiunculam : *IESV mi , mi IESV , agonizans in
 cruce pro me , memento agonie & mortis tue
 pretiosissima ; momentum agonie & mortis mee
 dedico , offero , unio cum agonie & Morte Tua ;
 sit mors tua vita mea , ô Iesu mi !*

7. Quotidie , conferens se ad somnum ,
 instituat Religiosus praxim mortis , usita-
 tam olim Patri Gaspari Druzbecki , vitam
 cœlestem planè in terris ducenti : Praxis
 hæc est ejusmodi. 1. Decumbe in lecto , ve-
 luti amplius ex eo non surrecturus. 2. toti
 mundo , rebûsque ejus valedic. 3. testamen-
 tum spirituale ratifica. 4. Sanctissimum Eu-
 charistiæ Sacramentum , atque Extremam
 Uctionem spiritualiter sume. 5. Elicias
 breviter actus , quos in morte velles elicere :
*Credo , Spero , Amo super omnia ! Doleo ex
 amore tui : Cõdono omnibus inimicis meis omnia.
 Fiat voluntas tua ! desidero videre te , &c.*
 6. Agonizanti in cruce Christo , & articulo
 mortis ejus , & pretiosissimæ Parentis ejus ,
 omniûmque Electorum , articulum mortis
 tuæ commenda , & uni. 7. In manus San-
 ctissimæ Trinitatis , *JESV* Christi , *B. V.*
 omniûmque Electorum , Spiritum tuum
 trade. 8. Ultimo veluti anhelitu nomina ,
JESUS & MARIA , ingemina , sicque obdor-
 mi.

8. Peculia-

8. Peculiariter Religiosus sit addictus studio disponendi moribundos; non patietur enim Deus malè mori eum, qui aliis ad bene moriendum profuit, interdùmque Deus hoc studio post mortem punit defectum zeli circa animas in vita commissum, quod tali historiâ comprobatur P. Jacob. Hautinus. *Lib. de Commun. Generali, parte 3. sect. 8.* Sacerdos quidam Societatis nostræ præbuit se videndum post obitum suum, alteri ejusdem Societatis Sacerdoti, viro gravissimo religiosissimoque, & narravit inter alia, ex quo esset è Purgatorij supplicijs emissus, varias Urbes & Provincias sibi esse lustrandas, quòd vivens zelum exercuisset remissiùs, atque ita Tutelarium Angelorum ritu jussu se moribundis assistere. Retulit hoc P. Florentius Montmorencius, qui, cum eo tempore ageret Provinciam, de tota re edoctus est per literas ab eo Patre, cui mortuus apparuerat.

9. Agonizantium memor sit Religiosus quotidie, & pro ijs oret, quotiescunque dicit: *Fidelium animæ per misericordiam Dei requiescant in pace!* conjungatque semper Orationem pro animabus in Purgatorio Orationi pro agonizantibus, ex quorum momento pendet eorundem Æternitas, & qui sunt auxilio suffragiorum egentissimi: qui autem intelligit super egenum & pauperem, in die mala, & à die malæ mortis, liberabit eum Dominus.

Psal. 40.

D 4

DIE

DIEI QUARTÆ

MEDITATIO II.

De judicio DEI particulari.

Idem fundamentum habet Meditatio hæc in Exercitijs Sancti P. N. quod præcedens.

ORATIO PRÆPAR. & PRÆLUDIUM I. ut suprâ.

PRÆLUDIUM II. Pete à Deo gratiam concipiendi intimum timorem judicij ejus.

PUNCTUM I. Audi Deum dicentem, *Ezech. 18. Vnumquemque juxta vias suas judicabo*: Et considera Judicium uniuscujusque, seu particulare, in ultimo instanti vitæ, exactissimum fore. 1. Namque discutientur non solum gravia peccata, sed etiam verba otiosa, ut præmonet ipse judex. 2. Discutientur etiam justitiæ seu bona opera, intentiones, inclinationes, & omnimodæ circumstantiæ. 3. Discutientur intensiones actuum, tam malorum quàm bonorum. 4. Omissiones bonorum, evacuationes gratiarum divinarum, impedimenta & obstacula, obstructioque fontis misericordiæ divinæ. 5. Peccata in causa solum, quæ poterant sequi ad positionem causæ eorum, nec tamen sunt secuta. 6. Peccata aliena, tibi tamen merito

meritò imputanda , scandaláque activa & passiva. Tanta est materia iudicij illius , & fortè est adhuc alia , quam Deus novit. Time ergo illam , & per Sacramenta , actúsque supernaturales , præsertim charitatis , diminue.

II. Audi Deum dicentem , *Mal. 3. Accedam ad vos in iudicio.* Et considera iudicij illius particularis formam. 1. apparebit animæ Christus crucifixus (ut docet Innocent. lib. 3. de vilitate conditionis humanæ) cum quadam exaggeratione beneficiorum : quo vultu tunc intueberis Christum ? an non erubesces coram illo ? 2. Sublato hoc spectaculo , sedebit pro tribunali Christus , vel locò ejus S. Michaël Archangelus. 3. Stabit accusator diabolus à sinistris , & dicet : juste Judex , tanta isti homini præstitisti , ille autem te spreto , consiliis , & inspirationibus tuis abjectis , me & suggestiones meas est secutus. 4. à dextris stabit Angelus custos tuus , testabiturque omnia. 5. intus conscientia , ad instar libri , omnia repræsentabit. Quid tunc respondebis iudici tuo ? poterisne dicere illud S. Augustini ? *Feci Domine , quod iussisti , da , quod promisisti.*

III. Audi Christum Dominum dicentem *Matt. 22. 23. Quomodo fugietis à iudicio gehennæ ? & considera modos , iudicium illud reddendi tibi favens. 1. Si neminem unquam*

D 5

judicaveris,

judicaveris; nam non judicaberis, ipso Ju-
dice id asserente. 2. Si teipsum judicaveris;
nam, teste Apostolo, non judicaberis à Do-
mino. 3. Si faventem tibi reddideris Ma-
trem Judicis, B. Virginem misericordiæ
Matrem. Hæc igitur deducere in praxim
propone.

COLLOQUIUM institue illis profæ Eccle-
siasticæ verbis: *Iuste Iudex ultionis, donum fac
remissionis, ante diem rationis. Ingemisco tan-
quam reus, culpâ rubet vultus meus, supplicanti
parce DEVS! &c.*

In fine, Pater, Ave, & Anima Christi, &c.

HORA CONSIDERATIONIS

Tempore pomeridiano, diei quartæ.

De Testamento Hominis Religiosi.

CERTUM est 1. Prohibitum esse Religiosis
Professis testari, & Testamenta eorum
irrita esse. Constat ex jure Canonico in
Authent. *Ingressi. Cap. de Sacros. Eccles.* Ratiô-
que est, quia Religiosus Professus nec pro-
prium habet, nec proprij est capax; testari
autem est actus proprietatis. Religiosi quo-
que Societatis nostræ, necdum professi, post
vota tantum simplicia, licet validè possint
testari, licitè tamen non possunt, sine præ-
scitu Superioris, qui post mortem eorum,
testamen-

Testamentum in gratiam consanguineorum factum, irritare potest, ita ut consanguinei, non ex Testamento succedant, sed ab intestato, ut docet Suarez, *tomo 4. de Relig. lib. 4. c. 6.*

Certum est 2. Statutam esse pœnam in Jure Canonico, Cap. *Monachi.* contra Religiosos, qui post mortem, habuisse aliquid proprii deprehenduntur: statutam, inquam, esse pœnam, ut non in loco sacro sepeliantur, sed in sterquilinio, cum pecunia vel re per eos possessa, ut fecit S. Gregor. Magnus, quem jus allegat; imò si in loco sacro sepultus fuerit, est extrahendus, si id sine magno scandalo fieri potest. Nomine autem proprii intelligitur non solum dominium, sed etiam usus & possessio, independenter à Superioris consensu, juxta doctrinam Theologorum.

Certum est 3. dubiam ad minimum esse salutem eorum Religiosorum, qui multa superflua, unius vectoris onerario currui vix sufficientia, & interdum pretiosa, coacervant, detinent, & tandem post mortem relinquunt, quamvis ea cum licentia Superioris coacervaverint, & detinuerint, quia Concilium Tridentinum decernit, *Seff. 25. cap. de Regul.* ut supellex Religiosorum, statui paupertatis, quam profitentur, sit conveniens, nihilque in ea superfluum sit. Non

potest igitur licitè superior religiosus, imò nec ipsa communitas religiosa, etiam si habeat dominium Bonorum, dare licentiam subdito, seu particulari Religioso, ad superflua, quia non potest contravenire Concilio. Nec tantum licitè, sed nec validè potest Superior religiosus dare facultatem subdito ad superflua, quia est solùm administrator, tam bonorum temporalium religionis, quàm eorum, quæ aliunde obveniunt subdito; administratio autem illi conceditur à constitutione Ecclesiæ ad necessaria solùm, non superflua. Doctrina hæc desumitur ex gravissimis Theologis, apud Sanchez *lib. 7. in Præc. Dec. cap. 8. & cap. 19. & num. 20.* Sed quidquid sit de his: Nunquid decet Socium Christi, (qui non habuit, ubi caput reclinaret, & qui nudus in cruce mortuus est) onustum superfluis mori? nunquid cum talibus sarcinis, mortuus est S. P. Ignatius? qui in cubiculo suo nihil habuit præter novum testamentum, Thomam de Kempis, de imitatione Christi, & Missale, quod pridie Missæ dicendæ curabat sibi adferri, ut adnotavit P. Consalvus in Diario. Alios è nostris Servos Dei, talium superfluitatum hostes & eliminatores referre, superfluum duco.

Certum est 4. Inesse Religioso bona quædam, quæ in nuncupatione Votorum à se non

non

non alienavit, ut patebit ex praxi sequenti,
& de his posse testamentum conficere ejus-
modi.

Praxis Testamenti Religiosi.

EGO NN volo facere Testamentum ultimæ
voluntatis meæ, in omnem vitam & mor-
tem meam, & in æternitatem valiturum, ad
majorem Dei mei gloriam, & recreandum gu-
stum, cor, beneplacitumque divinum, ut con-
sulam animæ meæ securitati, quod ex libera &
bene placenti voluntate facere desidero, quan-
tum mihi, ô Sanctissima Trinitas, Deus meus,
per gratiam tuam, & Domini mei Iesu Christi,
pretiosissimæque ejus Parentis & Sanctorum in-
tercessionem, licitum est.

Atque hîc imprimis prævios actus huic
testamento accommodatos elicias, nempe
actum Fidei, Spei, Charitatis, Contritionis,
Gratiarum actionis pro beneficijs totius vi-
tæ; Resignationis in omnem DEI volun-
tatem; desiderij videndi Sanctissimam Trini-
tatem; affectus erga B. V. &c. Deinde ip-
sum Testamentum sic aggredere.

Ego, mi Deus, amore tuî, per gratiam tuam
spoliavi me omnibus bonis terrenis, omni sub-
stantiâ temporali, etiam speratâ & concupitâ;
spoliavi me omni honore mundano & capacitate
ipsius, omnibus voluptatibus etiam per ius na-
turae licitis; omni demum libertate propriâ ad
faciendum,

faciendum, quod libéret meæ voluntati. His igitur jam pridem in sancto sinu tuo depositis, quæ mihi residua sunt ex dono tuo, de his, juxta beneplacitum tuum, ita dispono.

1. Corpus & animam meam trado omnium creatrici Omnipotentiaæ tuæ, & protestor, te esse primum principium rerum omnium; ignosce si in primo usu rationis ad te non sum conversus.

2. Jus in extrema necessitate defendendi vitam meam, trado suavissimaæ Providentiæ tuæ, & protestor, te esse Dominum vitæ & necis, subdóque me tibi ad omne genus mortis.

3. Inannihilabilitatem, quam de potentia ordinaria hæbet materia & anima mea, trado divina immortalitati tuæ, & protestor me nolle esse, nisi propter te, & ut amem te.

4. Potentiam obedientialem meam trado effectrici miraculorum potentiaæ tuæ, & protestor, te Authorem omnium supernaturalium esse.

5. Alias, tam corporis, quàm animæ potentias, trado virtuti & potentiaæ Humanitatis Christi, cui Unionem Hypostaticam gratulor.

6. Virtutes, & habitus naturales in anima residentes, trado æternæ Sipientiaæ tuæ, eique me in æternum discipulum devoveo.

7. Passiones omnes, & propensiones meas, trado.

trado inclinatissimæ in genus humanum propensione tuæ, cui in æternum adhæreo.

8. Libertatem illam absolutam, quâ hoc momento maximus peccatorum esse, ipsûmque Luciferum adæquare possum, subdo eminentissimæ libertati tuæ, cui me in æternum mancipo.

9. Famam, & honores omnes, si qui mihi aliquo jure debentur, trado inprimis supremæ dignitati tuæ, deinde linguis, vilipensionibus, & obrectationibus hominum, ita ut nec post mortem ab hac obligatione eximi velim.

10. Merita omnia, si quæ habeo in Religione ratione laborum meorum, trado Religioni meæ, nec ab ea quidquam volo, nisi ut me tractet, tanquam mancipium, meque velut inutile pondus post mortem in sterquilinio sepeliat.

11. Gratias omnes à te mihi collatas, & habitus omnes supernaturales in anima residentes, trado & depono in manibus pretiosissimæ Dei Matris, protestorque, me per manus ejus omnia accepisse: & hæc est æterna protestatio mea.

12. Virtutes omnes supernaturales & acquisitas, si quæ sunt, trado infinitæ bonitati tuæ, & peto, ut tandem consumat omnem malitiam meam.

13. Fructum adorationis, & gratiarum
actionis

actionis omnium actionum mearum, trado eminentissimæ Majestati tuæ, ad subdendos tibi omnes infideles & hæreticos.

14. Fructum impetratorium omnium actionum & passionum mearum, trado Misericordiæ tuæ, pro existentibus in peccato mortali, & pro agonizantibus.

15. Fructum omnem satisfactorium, tam mearum omnium actionum & passionum, quàm alienarum, in vita & post mortem ad me spectantem, trado animabus purgatorij, plenè & totaliter.

Sic me nudum, exspoliatúmque in mero nihilo meo, coram te statuo, & sic, te solo contentus, mori volo, agonem meum agoni Christi uniens. Sic me ex hac vita transfer, & misericordissimè fac me esse id, quod vis, Amen.

DIEI QUARTÆ

MEDITATIO III.

De Æternitate.

Ratiocinari nos de ea jubet S. P. N. dum ait, in Lib. *Exerc. hebd. 1. puncto 3.* Ratiocinandum est, supplicium æternum peccato justè irrogari.

ORATIO PRÆPARAT. & PRÆLUD. I.
ut suprâ. PRÆ-

dices? *ô eternitas! cum te non capiam, tu me capias.*

II. Audi dicentem Deum per Ecclesiasten, *cap. 12. Ibit homo in domum eternitatis sue: Et considera immensam superficiem eternitatis, tam fortunatæ, quàm infelicitis. Qui est in medio Oceano, quocunque verterit oculos, non attinget litus; sic, quocunque Beatus oculos verterit, non attinget terminum, eodémque modo damnatus: undique & undique eternitas. Ecce talis superficies eternitatis! committes aliquando, Religiose, te huic immenso mari; ah quomodo, pro tanta navigatione providisti, & provides tibi?*

III. Audi dicentem Deum, *Isaia. 32. Quis ex vobis habitare poterit cum ardoribus sempiternis? Et considera corpus ipsum, seu crassitiem eternitatis. De fide est, fore in inferno fletum, ut docet Christus, Matt. 8. de quo S. Bonaventura cap. 49. de inferno. ait: tam copiosum illum fore, ut si singulorum damnatorum asservarentur lachrymæ, integer ex illis congereretur Oceanus. Cogita ulterius; sint tot integri mundi, quot fuerunt, sunt, eruntque homines, quot folia in arboribus, quot guttæ in aquis, arenæ in mari, atomi in aëre, & unus damnatorum singulis mille annis, unam guttam ex oculis suis emittat, implebit lachrymis suis omnes Mundos;*
Eternitas

Æternitas autem in infinitum continuanda manebit, tam diu, quamdiu Deus erit Deus.

COLLOQUIUM. O anima mea! æternitas te, bona vel mala, manet; & in potestate tua est, cum Dei gratia bonam consequi: cur ergo non incipis seriò pro cœlo laborare? quid tibi cum transitorijs vanitatibus? transibunt hæc omnia, quid te ex rebus mundi contristabit? quid pro æternitate bona obtinenda grave erit? æterne Deus! qui me æternum creâsti, ne permittas, quæso, me perire in æternum!

DIES QUINTA

S. Josepho, Sponso B.V. consecranda

Oratio jaculatoria hujus diei erit ista:
Domine, dum veneris judicare, noli me condemnare.

MEDITATIO I.

De abyssu Judiciorum Divinorum.

De judicio Dei fieri posse Meditationes in Exercitijs, innuit S. Pater, in fine *Exercitij V. Hebdom. I.*

ORATIO PRÆPARATORIA, &
PRÆLUDIUM I. *ut supra.*

PRÆ-

PRÆLUDIUM II. Pete à Deo gratiam, per quam à judicijs ejus formidet cor tuum.

PUNCTUM I. Audi Deum dicentem per S. Paulum ad Rom. 9. *Cum nondum nati fuissent, &c. Iacob dilexi, Esau autem odio habui:* Et considera abyssum judiciorum Dei circa te, antequam exstitisti. 1. alterutrum horum est: vel prædestinavit te Deus, seu elegit ad gloriam æternam, electione meri doni, sine ullis tuis meritis; vel post prævisa peccata tua reprobavit te? horum cum neutrum determinatè scias, quomodo non pavebis? 2. ordinavit seriem prædestinationis tuæ, cum multis occultis tibi conditionibus, licet in potestate tua positus. *si, si &c.* quæ cum tibi sint ignotæ, quomodo non pavebis? 3. computavit & determinavit dies tuos, fecitque decreto suo terminum vitæ tuæ; quem cum ignores, quomodo non pavebis? 4. determinavit numerum gratiarum efficacium tibi dandarum, & mensuram peccatorum à te liberè committendorum; quam cum ignores, quomodo non pavebis?

II. Audi dicentem Deum 1. Reg. 16. *Non juxta intuitum hominis ego judico:* Et considera abyssum judiciorum Dei circa te, totâ vitâ tuâ. 1. Nescis, utrum odio, an amore dignus sis. 2. Nescis, an sis perseveraturus usque ad finem. 3. Non unus fortè ex sæcularibus est te melior. 4. Scis evidenter quòd pecca-

peccaveris ; remissum autem tibi esse peccatum , nescis : quia nescis , an vel unicum actum supernaturalem in tota vita tua eliceris , qui tamen actus requiritur ad remissionem peccati. 5. In Angelis suis reperit pravitatem Deus , columnæque cœli ceciderunt , & tu non timebis ?

III. Audi Psalmistam *Psal. 67. Domini , Domini , exitus mortis* : Et considera abyssum judiciorum Dei circa mortem tuam , & ea quæ consequentur mortem. 1. Multi , qui diu bene vixerunt , in extremo vitæ puncto damnati sunt , id & tibi contingere potest. 2. *Si justus vix salvatur* , tu ubi parebis ? 3. *Clamabat ille : anima mea ! 70, annis servivisti Deo , & egredi times ?* tu autem eo tempore quid dices ? 4. Fortè jam recepisti mercedem tuam , vanus vanam. Et nonne timebis ?

COLLOQUIUM. Quis non timebit te Domine , quia solus pius es ? non me ita terret justitia tua , sicut terret me misericordia tua , cui malè respondet miseria mea. Tot me jam vallâsti beneficijs , munivisti præfidiis ; & ego hostili animo contra te insurrexi , munitiones tuas contra te verti. O quis erit exitus meus ? Miserere Domine , & ne despicias in finem.

In fine , Pater , Ave , & Anima Christi , &c.

DOCT-

DOCTRINA PRACTICA
Tempore matutino, diei quintæ
relegenda.

De Timore Judiciorum Dei.

1. **N**omine judiciorum Dei intelliguntur non solum illa duo Tribunalia Dei, quorum unum absolvitur in morte cujusque hominis, alterum peragetur in die novissimo; sed etiam mirabiles quædam Dei dispositiones circa creaturam suam, quas Scriptura interdum, vocat *abyssum: Iudicia tua abyssus multa*, Ps. 35. interdum, scientiam quandam imperscrutabilem: *Mirabilis facta est scientia tua ex me, confortata est, & non poterò ad eam: nonnunquam, nubem, in qua est latibulum Dei; interdum, lucem inaccesibilem* 1. *Timoth.*, 6.

2. In re autem iudicia Dei nihil aliud sunt juxta Salianum, lib. 2. de timore Dei c. 3. nisi divinæ illæ actiones, quæ superiorem quandam Regulam, & quotidianâ pervulgatâque providentiâ sublimiorem sequuntur. Quod ipsum prædictus auctor sic exemplificat: usitata, inquit, providentia est, ut, qui sanctè vixit, felici morte defungatur, & ut perditam vitam mors execranda consequatur, perinde atque is, qui Babylo-nem, vel Hierosolymam magnis & conti-
nuis

nuis itineribus contendit, finaliter Babylonem, vel Hierosolymam perveniet. Sed illud mirabile est, si is, qui Babylonem intendebat, ad eamque dies noctesque properabat, Hierosolymam perveniat, & vice versa; hoc est, ut, qui diu male vixit, bene moriatur, & vice versa; atque hæc inter alia sunt abyssalia judicia Dei, quæ, ut religiosus assuescat salubriter timere, hæc possunt subseruire praxes.

Primò, cogitet interdum: quis scit an nomen meum scriptum sit in libro Vitæ? ingressit olim cogitationem hanc S. Bernardus fratribus suis in sermone ad eos habito, dicens; quis scit, an omnium vestrum, quos video, nomina scripta sint in libro vitæ? fundaturque hæc cogitatio in illo ipsius Incarnatæ Sapientiæ oraculo: *multi vocati, pauci electi: Non omnis, qui dicit mihi, Domine Domine, intrabit in regnum cælorum.* Non sunt tamen formanda ex hac cogitatione duo extrema, ad infernum deducentia, nempe, extremum præsumptionis, & extremum desperationis; Sed temperanda est illo effato: *Si non es prædestinatus, fac ut prædestineris; & enitere ita vivere, ut cælesti habitationi congruas.* De quo quidem effato controvertitur, an sit prolatum à S. Augustino; hoc tamen de illo sentiendum, quòd fundetur in doctrinâ supremi post Christum Ecclesiæ Doctoris, S. Petri,

Petri,

Petri, qui ait, *Epistola 2. cap. 1. Fratres, satagite, ut per bona opera certam vestram Vocationem & Electionem faciatis: Et hoc est: fac, ut praedestineris; ut, dum tibi non constat de Electione tua, per bona opera certam tibi illam facias. Velim tamen Religiose, circa hanc quaestionem, & cogitationem haec advertas: Scis utique, quam bonus sit Deus; Scis, quam dignus sit omni possibili amore; Scis, quod Deus, etiam damnando te, sicut non potest non esse Deus, ita non potest non esse bonus; Scis, inquam, haec omnia; quomodo ergo non erumpes in hunc actum? ô Deus! ô bonitas! ô dignitas amoris! dato, quod sim reprobus; dato, quod te non sim amaturus in aeternum, hoc ipso per totam vitam meam amabo te, & ex amore tuî serviam tibi. Si homines mundani eò etiam titulò inhiant & adhærent viscosè rebus temporalibus, quia illis non sunt fruituri post mortem; quanto æquius ego fruar te in vita, si te non sum fruiturus post mortem? caream cælo, & dato, quod carebo te in cælo, hòc ipsò nolo te carere in terra, ne sim bis miser, & ibi, & hîc: ne sim ante tempus infelix, quidquid sit tandem, committo tibi, & iudiciis tuis, mihi sufficit, ita adhæreere tibi, ut non dimittam te, quamdiu fuero.*

Secundò: non fidat Religiosus statui suo nimis, sed audiat S. Hieronymum, quem
sonitus

sonitus judicariæ tubæ, totum mundum ad extremum Dei judicium convocaturæ, non attentum duntaxat & pervigilem, sed etiam intentissimum servitio & timori Dei reddiderat; audiat, inquam, illum dicentem: *Non Hierosolymis vixisse, sed Hierosolymis bene vixisse, laudabile est.* Magna Dei misericordia, quòd de sæculo nequam eductus sis, Religiose, & positus in Religione: sed nunquid hòc ipsò in gratia Dei confirmatus es, & impeccabilis redditus? Est Religio cœlum; sed in cœlo deliquit irremediabiliter Angelus. Est Religio paradiscus; sed & in paradiscò primi parentes innocentiam abliguriverunt. Est Religio cœtus Apostolorum; sed & in hoc cœtu prævaricatus est Judas. Habetur clausura; sed & eam fur infernalis suffodere potest. Coercet à malo ipsa vestis religiosa; sed & in ea, nisi adsit timor Dei & custodia suà, filum prædestinationis præscindi potest.

Tertiò: Non patiatur Religiosus, se vincì à sæcularibus in servitio Dei, ne cadat in eum illa Christi sententià: *Auferetur à vobis Regnum Dei, & dabitur genti facienti fructus ejus.* Non sunt hæ novæ apud Deum transmutationes & translationes, ut unus alterius ingrati occupet locum: sic superbi Luciferi S. Franciscus Assisias dicitur in cœlo obtinuisse principatum; sic in locum proditoris

E Judæ,

Judæ, substitutus Matthias; sic Apostoli; Judæis nolentibus recipere Verbum Dei, conversi sunt ad Gentes; Sic multi venient ab Oriente, & ab Occidente, & recumbent cum Abraham, Isaac, & Jacob in Regno Dei, filij autem Regni ejicientur in tenebras; sic in die judicij dicet Christus nonnullis, qui in nomine ejus multas virtutes fecerunt: nescio vos; recedite à me operarij iniquitatis. Et quod miserandum! contingit interdum, ut illi, qui alios erudierunt, & perduxerunt ad salutem, illi, inquam, ipsi damnentur. Ad quod respexisse videtur Spiritus sanctus, per Ecclesiasten cap. 9. dum ante illam sententiam, Nescit homo, utrum amore, an odio dignus sit, præmisit: Sunt justi, atque Sapientes, & opera eorum in manu Dei. Chaldæus legit; Et discipuli eorum in manu Dei: ita fit interdum, ut discipulis detur Regnum Dei; ab iis autem, qui eos erudierunt ad salutem, auferatur; ut discipuli, auditores, pœnitentes, profelyti, sint in manu Dei; eorum autem Professores, Magistri, Concionatores, Confessarij, ad Religionem Directores, devolvantur ad manus diaboli: quam vicissitudinem expendens S. Gregorius Magnus Homil. 17. in Evang. cum dolore ait: Per nos, fideles &c. ad Regnum cœlorum pertingunt, & ecce, nos per negligentiam nostram deorsum tendimus. Exempla hujus dolendæ vicissitudinis, tam

in

in Historijs Ecclesiasticis, quàm in Chroni-
cis Religionum sunt plurima, quæ referre,
angustia libelli hujus non permittunt. Hoc
igitur, Religiose, cordi tuo altè impressum
gere, & formida, ne Deus te ingratum, in-
utilem, suoque rebellem lumini, ex Reli-
gione sancta eliminet, & in locum tuum alios
meliores subroget: formida & illud, quod
olim inculcabat P. Fabricius Banfus, Visita-
tor Poloniae & Lithuaniae: *Servemus, Fratres
mei, Regulas nostras, ne Deus loco nostræ eligat
sibi vel excitet aliam Religionem, & nos proj-
ciat, sicut tot alios projecit.* Sit autem formido
ista, non merè speculativa solum, sed practi-
ca, & morum (juxta normam exactæ Reli-
giositatis) correctiva.

DIEI QUINTÆ MEDITATIO II.

De Purgatoria.

Licet de hoc in Exercitijs suis S. P. N. ex-
plicitam mentionem non fecerit, fecit tamen
implicitè, ita loquens: *Si visum fuerit ei, qui
trahit Exercitia, expedire ad profectum eorum,
qui exercentur, alias Meditationes his adiscere,
ut de morte, ac alijs peccati pœnis (inter quas
sunt utique pœnæ Purgatorij) non se putet pro-
hiberi.* Hebd. 1. Exerc. 5. in fine.

E 2

ORATIO

ORATIO PRÆPAR. & PRÆLUDIUM I.
ut supra.

PRÆLUDIUM II. Pete à Deo gratiam,
penetrandi salutiferè pœnas purgatorij, eas-
que vitandi.

PUNCTUM I. Audi Deum dicentem
per Prophetam: *Non miserebitur ejus, qui fe-
cit eum, & qui formavit eum, non parceret ei.* Isa.
27. Hoc audiens, considera gravitatem pœ-
narum purgatorij. 1. quia nec oculus vidit,
nec auris audivit, nec in cor hominis ascen-
dit, quæ præparavit puniendis in purgatorio,
cujus pœnæ, excepta temporalitate, eadem
sunt, quæ in inferno; est enim pœna da-
mni, nempe carentia visionis beatificæ, cujus
unicum momentum prævalet æternitati pœ-
narum sensûs infernalium. Sunt & pœnæ
sensûs, superantes omnia tormenta hujus
mundi, omnia supplicia & carnificinas
omnium Martyrum simul sumptas. 2. quia
sunt in purgatorio aliquæ pœnæ sensûs re-
spectu aliquorum, superantes pœnam sen-
sûs infernalem; nempe, dum aliquis ob de-
cem peccata mortalia, quæ ante mortem
immediatè per Sacramentum pœnitentiæ
sustulit quoad solam culpam, manente pœ-
nâ, punitur; ejus enim pœna sensûs in pur-
gatorio major est, quàm ejus, qui ob unum
peccatum mortale in æternum damnatus,
pœnam sensûs in inferno subit. Et non ti-
mebis

mebis tam justè severam Domini & judicis
tui manum ?

II. Audi Deum dicentem *Psal. 74. Cùm
accepero tempus, ego justitias judicabo*: Et con-
sidera, eas, quæ nobis interdum videntur esse
justitiæ, interdum injustitias esse apud
Deum; puniri quoque in purgatorio animas
justas magnorum meritorum, futuras in
sublimi gloria; puniri autem pro minimis
culpīs, ut de hoc tot habes historias; puniri
ob collocationem solùm importunam, pro-
pter unam impatientiam, propter parum
potūs sine facultate superioris sumpti, pro-
pter apposita & consumpta in culina justō
plura ligna, &c. Quid igitur erit tam par-
vum, quod committere non vereberis? ve-
rere igitur omnia opera tua, sciens, quòd
Deus non parcat delinquenti.

III. Audi Christum Dominum dicentem:
*Esto consentiens adversario tuo citò, dum es in
via cum eo, ne fortè, &c. mittaris in carcerem,*
Matth. 5. Et considera modos evadendi pur-
gatorij carcerem. 1. Evades illum, si adver-
sarijs tuis omnes offensas ex corde dimiseris;
nec pœnas eorum ullas desideraveris; Do-
minus enim dicit, *dimittite, & dimittetur vo-
bis.* 2. Si, quidquid tibi in religione molesti
occurrit, patienter tuleris; Religio enim est
lentum Martyrium, per Martyrium autem
evitatur purgatorium. 3. Si Christo Domino

passo specialiter addictus fueris, ejusque dolores recogitaveris; qui enim dolet cum Christo hîc, non dolebit alibi. 4. Si omnia opera tua satisfactoria animabus purgatorij inscripseris; contractus enim iste misericordiae non potest pati miseriam. 5. Si Sacramento Pœnitentiæ, & Eucharistiæ exactè usus fueris. 6. Si actus amoris Dei, & contritionis frequenter elicueris. 7. Si indulgentijs exactè usus fueris. Propone hæc omnia cum Dei auxilio.

COLLOQUIUM : Æterne Deus, hîc ure, hîc seca, modò in purgatorio, & multò magis in æternum parcas. O Sanguis Jesu! retingue flammæ, quæ debentur mihi! O Mater DEI mei! ne obliviscaris post mortem clientis tui.

In fine, Pater, & Ave. & Anima Christi, &c.

HORA CONSIDERATIONIS

Tempore Pomeridiano, diei quintæ.

De timenda Pietate, Misericordia, & Beneficijs DEI.

Quis putaret, non solùm Dei judicia formidanda esse, sed etiam pietatem, misericordiam, & beneficia Dei timeri debere? Quis impius timet pietatem, atque clementiam erga se? quis miser metuit misericordiam?

diam? quibus Beneficiarius beneficium, donationemque formidat? amoris hæc, non autem timoris incentiva videntur esse. Et tamen non potest solvi Scriptura, quæ dicit, *Apoc. 15. Quis non timebit te Domine, qui solus pius es?* Causæ autem timoris istius sunt hæc:

Primò, quia ex pietate, misericordiâ, & beneficiis Dei occasionaliter interdum nascitur, vel saltem notabiliter aggravatur peccatum. Docet id re ipsâ & verbò, ipse, qui peccatum non fecit, Christus, re ipsa, quia, juxta S. Simeonem, *positus in ruinam multorum est*, verbò, dum ait, *Ioan. 15. Si non venissem, & locutus fuisset eis, peccatum non haberent.* En ex tanto adventûs Filij Dei beneficio, enatum occasionaliter est peccatum!

Secundò, quia quædam beneficia confert Deus iratus, quæ non conferret placatus, & est quædam misericordia Dei summam importans homini miseriam; sic enim dicit Deus, *Isa. 26. Misereamur impio, & non discet justitiam:* quibus verbis, tanquam fulmine ictus S. Bernardus *Serm. 24. in cant. exclamat: Misericordiam hanc ego nolo! Super omnem iram miseratio ista; volo irascaris mihi Pater misericordiarum, sed illâ irâ, quâ corrigis devium, non quâ extrudis de via.* Est quædam misericordia Dei, non flagellari à Deo; audi ergo, quid de hac misericordia sentiat Re-

gius Propheta, Ps. 72. In labore hominum non sunt, & cum hominibus non flagellabuntur, ideo tenuit eos superbia; operti sunt iniquitate, & impietate sua: ad quod respiciens Petrus Blesensis ait, Epist. 9. Qui non flagellantur temporaliter cum hominibus, in perpetuum flagellabuntur cum demonibus, & qui cum hominibus non laborant, cum demonibus laborabunt. Dignum autem est animadversione, quòd, dum dicit Deus: *Misereamur impio, & non discet iustitiam*: statim subdat, *in terra Sanctorum iniqua gessit, non videbit gloriam Domini*. Ecce in tales fulmen illud formidandæ Dei misericordiæ jacitur, qui inter bonos iniqui sunt. Solidus Sacræ Scripturæ interpret, Cornelius à Lapide, fulmen hoc divinum ita in nos intorquet; verba ejus sunt: *Hæc sibi adaptent, qui in sancta Societate, aut Religione dissolutè vivunt; gravis enim in illos incumbet judicij censura*.

Tertiò, quia beneficia Dei interdum dantur in solam compensationem & mercedem temporaneam, pro nonnullis bonis operibus, merè ordinis naturalis, aut supernaturalibus, sed per peccatum mortale mortificatis, pro quibus non dabitur merces æterna, juxta illud decretorium Christi effatum, *Matt. 6. Amen dico vobis, receperunt mercedem suam*. Hoc intimè perculerat sanctum Hilarionem (ut refert de illo S. Hieronymus) nam cum ingens ad eum multitudo conflue-
ret,

ret, ob plurima, quæ patrabat miracula, indeque se æstimari videret, profusas quotidie solvebatur in lachrymas: tanti autem doloris, & deplorationis causam, inquirentibus discipulis, respondebat: *Videtur mihi, Fratres, quòd hâc hominum æstimatione, jam Deus in hac vita rependat mihi parva illa, quæ ei præsto, obsequia.*

Quartò, quia quædam beneficia Dei sunt interdum præfagia malorum eventuum imminentium, perinde atque insolita malacia in mari ordinariè præfaga est magnarum tempestatum. Experientiam habuit hujus præfagij & prognostici, S. P. N. Ignatius: nam, ut perhibet historia nostra *lib. 14 num. 10.* cum anno quodam feliciter in Societate succedere omnia intellexisset, *Malè, inquit, metuo, ne à nostris alicubi peccatum sit.* Nec mora, paulò post summus Pontifex Julius III. persuasus, Nostrorum instinctu, decretum quoddam in Hispania editum esse, ita iratus est contra nostros, ut omnes à suo accessu arceret, nullique Cardinalium de Nostris verbum ullum facere permitteret; tandem tamen ad literas Ferdinandi Regis Romanorum, vocato ad se S. Ignatio, & informatione acceptâ, animum mutavit.

Quintò, quia beneficijs divinis aliqui interdum obdurantur, talésque erant, de quibus Job cap. 24. *ipsi fuerunt rebelles lumini: Et*

E 5

S.

S. Paulus dicit *ad Rom. 2.* nonnullos ex divitijs bonitatis Dei thesaurizasse sibi iram, seu, ut Chrysoft: in hunc locum, Dei beneficentiam in eis improbitatis, ingratitudeque augmentum effecisse. Huc spectat, quod S. Augustinus *Serm. 88. de tempore*, ait: *De Pharaone sine dubitatione credamus, quod eum non tam Dei potentia, quam Dei patientia fecerit obdurari, &c. quia dum ab illo pro inefabili bonitate sua Deus plagas suspendit, ille obdurato corde contra Deum superbus se erexit, abusu nempe bonitatis & indulgentiæ Dei, non autem voluntate Dei obduratus.*

Sextò, quia in die iudicij de singulis Dei misericordijs & beneficijs districtam reddiuri sumus rationem, ita ut, cui plus datum est, plus requirendum sit ab eo, & cum augetur dona, rationes etiam crescant donorum, & nos, qui plus alijs accepimus, gravius inde iudicandi simus, nec tantum iudicandi, sed etiam supplicio afficiendi: id quod S. Chrysostomus in *Psal. 6.* confirmat, adducens legem veteris testamenti, in qua pro peccato unius Sacerdotis, & pro peccato totius populi, unus Deo vitulus offerebatur, atque admirans: pro universo populo, qui peccarat, tantum offerebatur Sacrificium, quantum pro solo Sacerdote! Et subdit causam hanc: *Quia, quò major est auctoritas (Sacerdotis à Deo eVecti) eò est & majus ejus, qui peccat, supplicium.*

Septi-

Septimò, quia pietas, misericordia & beneficia Dei, si illis non usi, aut malè usi fuerimus, intolerabili nobis confusione erunt in die iudicij, & (quod Deus avertat!) in inferno per totam aternitatem. Veritatem hanc ipsa essentialis Veritas Christus, ita inculcat, *Matth. 11. Va tibi Corozaim, va tibi Bethsaida, quia si in Tyro & Sidone factæ fuissent virtutes, quæ factæ sunt in te, olim in cinere & cilicio pœnitentiam egissent: Dico vobis, Tyro & Sidoni remissius erit in die iudicij, quàm vobis. Et tu Capharnaum &c. Viri Ninivite surgent in iudicio cum generatione ista, & condemnabunt eam. Regina Austri surget & condemnabit eam, &c.*

Refert Dionysius Carthusianus *art. 30. de 4. noviss. p. 2. c. 203.* & habetur in vitis PP. Adolescentem quendam Religioni nomen dare volentem, à Matre impeditum, tandem evicisse, hoc Epiphonemate sapius repetito: *volo salvare animam meam.* Is in Religione, primis fervoribus extinctis, intepuit: mortua Matre, & ipse in morbum incidit, in quo raptus spiritu, atque ad iudicium Dei adductus vidit matrem, quæ illum intuita inter damnandos exclamavit: *quid est hoc fili? quomodo huc redactus es? & ubi est illud, quod mihi oggerabas, volo salvare animam meam? idèone Religionem iniisti? Hæc Matris exprobratione ita confusus est, ut*

redux ad se, & à morbo liber factus, perau-
steram duxerit vitam, rigorémque hunc dis-
suadentibus nonnullis, dicere solitus fuerit;
*Si Matrem exprobrantem ferre non potui, Iudi-
cem Christum exprobrantem in die iudicij quomo-
do feram?* Hinc disce, Religiose, etiam ipsum
Religiosum statum tibi timendum esse,
si in eo, non ut par est, vixeris; plus enim
à te requirit Deus, quàm à sæcularibus.

DIEI QUINTÆ MEDITATIO III.

De iudicio Dei Universali.

Competere Meditationem hanc Exercitijs
spiritualibus, innuit S. P. N. ad initium Me-
ditationis primæ hujus diei relatus.

ORATIO PRÆPARATORIA, &
PRÆLUDIUM I. *ut supra*

PRÆLUDIUM II. Pete à Deo gra-
tiam, imprimendi animæ tuæ sonum illum
tubæ: *Surgite mortui, venite ad iudicium!*

PUNCTUM I. Audi Deum dicentem,
*Ioël, 3. Congregabo omnes gentes, & deducam
eas in vallem iosaphat.* Hoc audiens, conside-
ra præcipua ex ijs, quæ præcedent iudicium
universale. i. ad sonum tubæ aperientur mo-
numenta, animæque reunientur corporibus.
Ah! quid anima damnati dicet reassumendo

COR-

corpus enormissimum ! quomodo illud maledicet, quòd propter ejus oblectationes damnata sit. E contra, quomodo anima justì benedicet corpus suum, quod illi instrumentum fuit ad salutem per mortificationes, &c. 2. damnati ad intuitum signi Crucis in aère apparentis clamabunt: *montes, cadite super nos, &c.* Justi autem dicent, O *Cruce ave spes unica!* 3. dum videbunt damnati justos occurrere Christo in aëra, movebuntur pœnitentia inutili, dicentque: *Nos stulti, vitam illorum æstimabamus insaniam, &c.* ecce, quomodo computati sunt inter filios Dei! transierunt omnia, nos autem æternùm miseri! vide, inter quos ex his, Religiose, velis esse.

II. Audi Deum dicentem *Ezech. 7. Nunc finis super te, & judicabo te juxta vias tuas.* Hoc audiens considera præcipua ex ijs, quæ peragentur in illo judicio. 1. Pauperes spiritu, & re (quales sunt Religiosi) erunt Judices aliorum: ô quanta felicitas! 2. manifestabuntur peccata singulorum hominum toti mundo: quàm igitur demens, qui modò non manifestat in Confessione? 3. Separabit Christus Agnos ab hædis: Et ubinam stabis Religiose? si tantùm materialis, & veste solâ religiosus es, dexteram non spera. 4. Feret sententiam Judex, dicetque Agnis: *Venite benedicti Patris mei, possidete regnum, &c.* hædis autem; *Discedite à me maledicti in ignem æter-*

E 7 num,

num, &c. Expende singula verba, præsertim illud, *Venite*, respondens vocationi; Et illud, *Discedite*, respondens dimissioni.

III. Audi Christum dicentem, *Matth. 25. Et ibunt hi in supplicium æternum; iusti autem in vitam æternam*: expendéque singula verba, 1. *Et*, significans continuationem pœnæ cum decreto immutabili; nunquam ex isto *Et*, fiet *Vel.* 2. *ibunt*: in æternitate solùm est progressus, terminus nunquam. 3. *Hi*, ne communi quidem termino digni, qui à Deo exciderunt. 4. *in supplicium æternum*, pro momentaneis vanitatibus. 5. *Iusti autem, &c.* quàm magna merces, pro tantillis laboribus! Jam quantus erit damnatorum ejulatus, dum incipient evanescere ex oculis eorum, in cœlum euntes eorum olim amici, socij, &c. condiscipuli, connovitij, conreligiosi, &c. Hisne non moveberis?

COLLOQUIUM. Institue his verbis: *Cùm veneris judicare, noli me condemnare! Per illud iudicium, quo apud Pilatum iniquè iudicatus es Domine Jesu, parce servo tuo! &c.*

In fine, *Pater, Ave, & Anima Christi, &c.*

DIES SEXTA

S. Patri nostro Ignatio consecranda.

Oratio jaculatoria hujus diei erit ista:
IESVS O MARIA, dulcissimi amores mei, pa-
ziaz

tiar ego, moriar ego amore vestri, totus sim vester, nullus meus! Ex vita manuscripta Alphonsi Rodriguez.

MEDITATIO I.

De Regno IESU Christi.

Ab hac Meditatione Hebdomadam secundam Exercitiorum spiritualium, S. P. N. orditus est.

ORATIO PRÆPARATORIA, &

PRÆLUDIUM I. ex Exercitijs S. P. N. desumendum, ut spectare nos imaginemur Synagogas, villas & oppida, quæ prædicans Christus pertransibat.

PRÆLUDIUM II. itidem ex S. P. N. ut nempe petamus à Deo, ne obsurdescamus, vocante nos Christo, sed ad sequendum & obtemperandum prompti simus.

PUNCTUM I. Considera, si Rex aliquis, divinitus electus in Principem & Ducem omnium Christianorum, omnibus dotibus regis ornatus, suaderet suis subditis, ut cum eo ad subjugandos infideles, magna sibi damna, & illis maiora inferentes, ad bellum pergerent, promitteretque illis, se ad omnia incommoda primum futurum, nec aliter victurum, quam illi, nec triumphaturum sine gloria eorum. Quid subditi illi tam bono Regi responderent? quomodo
fe

num, &c. Expende singula verba, præsertim illud, *Venite*, respondens vocationi; Et illud, *Discedite*, respondens dimissioni.

III. Audi Christum dicentem, *Matth. 25. Et ibunt hi in supplicium æternum; iusti autem in vitam æternam*: expendéque singula verba, 1. *Et*, significans continuationem pœnæ cum decreto immutabili; nunquam ex isto *Et*, fiet *Vel.* 2. *ibunt*: in æternitate solùm est progressus, terminus nunquam. 3. *Hi*, ne communi quidem termino digni, qui à Deo exciderunt. 4. *in supplicium æternum*, pro momentaneis vanitatibus. 5. *Iusti autem, &c.* quàm magna merces, pro tantillis laboribus! Jam quantus erit damnatorum ejulatus, dum incipient evanescere ex oculis eorum, in cœlum euntes eorum olim amici, socij, &c. condiscipuli, connovitij, conreligiosi, &c. Hisne non moveberis?

COLLOQUIUM. Institue his verbis: *Cùm veneris judicare, noli me condemnare! Per illud judicium, quo apud Pilatum iniquè judicatus es Domine Jesu, parce servo tuo! &c.*

In fine, Pater, Ave, & Anima Christi, &c.

DIES SEXTA

S. Patri nostro Ignatio consecranda.

Oratio jaculatoria hujus diei erit ista:
IESVS O MARIA, dulcissimi amores mei, pa-
ziaz

tiar ego, moriar ego amore vestri, totus sim vester, nullus meus! Ex vita manuscripta Alphonsi Rodriguez.

MEDITATIO I.

De Regno IESU Christi.

Ab hac Meditatione Hebdomadam secundam Exercitiorum spiritualium, S. P. N. orditus est.

ORATIO PRÆPARATORIA, &

PRÆLUDIUM I. ex Exercitijs S. P. N. desumendum, ut spectare nos imaginemur Synagogas, villas & oppida, quæ prædicans Christus pertransibat.

PRÆLUDIUM II. itidem ex S. P. N. ut nempe petamus à Deo, ne obsurdescamus, vocante nos Christo, sed ad sequendum & obtemperandum prompti simus.

PUNCTUM I. Considera, si Rex aliquis, divinitus electus in Principem & Ducem omnium Christianorum, omnibus dotibus regis ornatus, suaderet suis subditis, ut cum eo ad subjugandos infideles, magna sibi damna, & illis maiora inferentes, ad bellum pergerent, promitteretque illis, se ad omnia incommoda primum futurum, nec aliter victurum, quam illi, nec triumphaturum sine gloria eorum. Quid subditi illi tam bono Regi responderent? quomodo
fe

se illi ad omnia offerrent? siquidem de fortunis eorum, & de illis ipsis res ageretur. Sed quis ille Rex? Ecce, Dominus Jesus Christus, Filius Dei unigenitus, iste de cœlo venit mittere gladium, indicit bellum mundo, carni, Sathanæ, perfidiæ, vitijs omnium hominum; alloquitur te, ut pergas cum illo ad hoc bellum; commeatum gratiarum suarum, immò & annonæ Sacri Corporis sui tibi suppeditat: Sudores, dolores & vulnera prior subire vult: primus ad ardua omnia præit tibi; tuum duntaxat erit, sequi illum. Non alio cibo vesceris, non alijs vestimentis & insignibus vestieris, nisi quibus ille; post bellum, ipse imponet tibi coronam. Quid ergo Regi huic tuo respondebis? quomodo eum non sequeris? quomodo non indices amoris proprio, & sensualitati tuæ bellum? Alloquere itaque Dominum tuum, & dic, ut olim Ethai ad Regem David: *Vivit Dominus, & vivit Dominus meus Rex, quoniam, in quocunque loco fueris, Domine mi Rex, sive in morte, sive in vita, ibi erit servus tuus.* 2. Reg. cap. 15.

II. Audi Christum Regem in particulari proponentem tibi, in quo eum imitari debeas. 1. in abnegatione tui ipsius. 2. in portanda cruce omnium adversitatum. 3. in vera spiritûs paupertate, castitate, obedientia, &c. Responde ergo Regi tuo, & dic: *En, O Rex*

Rex supreme, ac Domine universorum, tuâ ego, licet indignissimus, fretus tamen gratiâ & ope, me tibi penitus offero, meâque omnia tuæ subiicio voluntati, attestans coram infinita bonitate tua, in conspectu gloriosæ Virginis Matris tuæ totiusque curiæ cœlestis, hunc esse animum meum, hoc desiderium, hoc certissimum decretum, ut, quàm possum proximè, te sequar, & imiter in ferendis iniurijs, & adversis omnibus, cum verâ spiritûs, tum etiam rerum paupertate.

III. Audi Christum Regem exquirentem à te, quam mercedem pro laboribus cum eo toleratis habere velis? respondéque Domino tuo: *nolo mi Domine quidquam aliud, nisi te ipsum*, hoc est, intimam notitiam & amorem tui, procul consolationes, non solum mundanæ, sed & spirituales, procul omnis æstimationis, & commoditas! Tu mihi solus es adæquata merces: Te mihi solum da, & sufficit. Protestor insuper, Domine mi, quòd nec gloriam æternam velim, quatenus bona mihi est, sed quia dignus es, ut per gloriam meam Tu glorificeris, & in æternum amaris à me, & ab omni creatura. Fac ergo
Domine mi, ut vivam ego, jam non ego, sed tu vivas in me!

In fine, Pater, Ave, & Anima Christi, &c.

DOCT.

DOCTRINA PRACTICA
 Tempore Matutino diei sextæ
 relegenda.

*De æstimatione, & amore Vocatio-
 nis Religiosæ.*

Gratiam Vocationis Religiosæ, esse do-
 num Dei præstantissimum, & gratiam gra-
 tiarum, sic declaro.

Primò, quia est gratia secundi Baptismi,
 ut docent SS. Patres, & cum illis S. Thomas,
 2. 2. q. ult. a. 3. asserens, Religiosum, si post
 emissionem trium Votorum religiosorum
 statim moreretur, statim rectè ad cœlum
 evoluturum, non secus ac is, qui susceptô
 Baptismô statim moreretur. Hac occasione
 innuo praxim utilissimam, post singulas
 confessiones Sacramentales renovandi Vota
 religiosa; hæc enim Religiosorum Votorum
 renovatio ad abolendam pœnam peccatis
 debitam magnæ est efficacix, & fortè tantæ,
 quantæ est prima eorundem nuncupatio.

Secundò, quia gratia vocationis religiosæ
 est gratia cujusdam martyrij, cum hoc solo
 discrimine, juxta S. Bernardum *serm. 30. in
 Cant.* quòd vitæ Religiosæ Martyrium hor-
 rore sit mitius illò, quò corpus perimitur,
 sed diuturnitate sit molestius, sitque per mo-
 dum

dum cujusdam holocausti, quod lentè concrematur.

Tertiò, quia gratia vocationis religiosæ est infallibilis arrha, & irrefragabile privilegium vitæ æternæ; nequè enim fallere aut falli potest Veritas ipsa, quæ tamen universaliter pronuntiavit, *Omnis qui reliquerit domum, vel fratres, aut sorores, aut Patrem, aut Matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros, propter nomen meum, centuplum accipiet, & vitam æternam possidebit.* Præ alijs autem Religionibus id conferre dignata est divina bonitas Societati nostræ, quòd perseverantia in illa sit semper connexa cum dono perseverantiæ in gratia finali, & cum æternitate sancta, juxta revelationem S. Francisco Borgiæ factam, quam typis vulgârunt P. Nicolaus Lancicius in *Tract. de Institut. Soc. affectu 98.* & Pater Michaël Staudacher in libello, cui titulus: *Centum affectus amoris divini.*

Quartò: quia sequi gratiam vocationis religiosæ, & inire statum religiosum, est summa hujus vitæ beatitudo, & salvatio salvationi æternæ prævia: agnovit veritatem hanc, sed nimis serò (nam primùm ante mortem) Anno 1652. Pragæ R. D. Joannes Janderus, Brünæ dimissus Anno 1644. qui post multa infortunia, cum extremum diem sibi imminere cerneret, expetiit Confessarium è Societate, per quem supplicavit Patri Vice-

Vice-Provinctiali, ut ante mortem vota Societatis emittere posset, quod & fecit multis cum lachrymis: dein inter cætera testamenti locò hæc scripsit, & consignavit: *Testor, Societatem Iesu esse beatitudinem terrestrem, ita ut si alia speranda non esset, ista ad hominem omni beatitudine cumulandum sufficiens foret.* Testor, *illam esse margaritam, quam si ego auro & sanguine redimere possem, auro & sanguine redimerem.* Et hæc verba ab isto homine non sola mors, sed veritas extorsit; cùm enim beatitudo sit status omnium aggregatione bonorum perfectus, atque in re nihil aliud sit, quàm cognitio & amor Dei, beatitudo hujus vitæ consistit in cognitione & amore Dei proportionato huic vitæ: in quo autem statu est major cognitio & amor Dei, quàm in statu Religioso?

Quintò, quia deficere à gratia vocationis religiosæ, & à statu Religioso, est summa hujus vitæ infelicitas, maledictio, & damnatio prævia damnationi æternæ. Veritas hæc per naturalem sequelam sequitur ex præcedente; cùm enim oppositorum opposita sit ratio, si inire statum religiosum, est summa hujus vitæ beatitudo, deficere ab illo, summa erit hujus vitæ infelicitas. Hanc infelicitatem S. Bernardus, *de modo bene vivendi cap. 20.* mellifluè licèt, plenis tamen amaritudine verbis sic expressit; *Qui con-*
gre-

gregationem sanctam relinquunt, & ad sæcularem vitam descendunt, à Societate Dei elongantur, atque dominio diaboli subjungantur. Non desunt Historiæ, id ipsum comprobantes.

Anno 1575. Viennæ Austriæ moriens unus è nostris, ante ipsum agonem renidenti vultu subridere cœpit: non ferens insuetam hanc in tam nubilo mortis tempore serenitatem, is, qui moribundum disponebat, ait: Non est tempus ridendi, frater mi, sed iudicium Dei præstolandi. Cui ille, ne quæso, turbet te hæc mea hilaritas, Pater! Angelus Custos meus ostendit mihi ignitum montem, & plurimos in eo damnatos, dixitque mihi, eos omnes dimissos esse à Societate; cum ergo ego per gratiam Dei moriar in Societate, superabundo gaudiô. Sic ille quidem anticipatò obtinuit promissum illud Christi, *Beati qui nunc fletis, quia ridebitis, Luc. 7.* Sed simul confirmavit illud, ne sanguineis quidem lachrymis eluendum: *Qui à Societate Dei elongantur, dominio diaboli subjungantur.*

Tanti igitur est coram Deo gratia vocationis Religiosæ, ut meritò gratia gratiarum dici possit, ad quam dignè observandam hæc possunt Religioso subservire praxes.

- I. Non tantùm ipsam vocationem religiosam plurimi æstimare & amare, sed etiam omnia connexa cum illa, nempe omnia præscripta à Religione, quamvis videantur exigua:

exigua: cùm enim accessoria sequantur naturam principalis, cui placet principale, eisdem placere accessoria, necesse est.

2. Paratum esse ad omnia ardua molestaque toleranda, pro vocatione & cum vocatione: Sic erat paratus B noster Aloysius, de quo P. Mutius Vitellescus Generalis, in quadam exhortatione Romæ habitâ (ut legi in manuscriptis P. Gasparis Druzicki) retulit, se ex ore ipsius audivisse resolutionem ejusmodi: *si per unum tantum momentum in Societate esse debuisssem; & per inferni pœnas ad id pervenire me oportuisset, elegissem illas, Pater, ut in Societate essem.*

3. Devovere seipsum Religioni in mancipium ac jumentum, cum omnibus obligationibus mancipio ac jumento competentibus. Usus est praxi hac memoratus P. Gaspar Druzicki, ut adnotavi in vita ejus, cap. II. fecerat enim in quadam protestatione talem cum Societate contractum: *tuum erit, ô S. Societas, imperare mihi abjectissima, & vilissima; meum erit obtemperare absque mora, murmure, excusatione, differentia, &c. Nolo rationem mel haberi in ulla re, &c. Nolo pro laboribus ullis meis ullam gratitudinem ostendi, sed omnia tanquam mancipii opera sepeliri, ac contemni. Licet tibi, post vires & annos exhaustos, me a consortio tuo arcere, sordibusque solis everrendis, aut pecudibus curandis deputare. Licet tibi*
me

me morbo afflictum, vel morti vicinum, omni solatio corporali destituere, & tanquam canis veterarij ulcus non curare; licebit tibi, meum cadaver, sepulturâ asinorum, & bestiarum, vel inhumatum abiicere, vel in sterquilinio sepeliri jubere. O Mancipium, libertate Filiorum Dei dignissimum!

4. Ex amore vocationis religiosæ vestem religiosam exosculari, quoties induitur, exiitûrque: Cui exosculationi adnexa est indulgentiâ, ut videre est apud Lezanam, Verbô: *Habitus*. Et verò quidni appeties deosculerisque, religiose, vestem tuam, cum hæc sit vestis nuptialis, in qua à convivio cœlesti, non excluderis, & scito, te in pullo Societatis vestitu cœli fore candidatū.

5. Ex horis Canonicis (si Sacerdos es) unam deputare, quam offeras ad agendas Deo gratias pro vocatione; ad impetrandam perseverantiam in ea, & ad satisfaciendum pro ingratitude circa illam.

6. Pretiosissimæ Dei Parenti, & S. Angelo Custodi specialiter addictum esse: ita enim censebat P. Leonardus Lessius, verè Theologus, ut scribitur in vita ejus, devotionem ad B. V. & ad Angelum Custodem, ad perseverantiam in Societate Jesu plurimum habere momenti, quâ etiam intentione quotidie Litanias ad B. Virginem recitabat.

7. Ex amore vocationis, in quolibet Sa-
cro

cro

cro tempore Communionis vota renovare,

8. Quoties pulsus datur ad salutandam B. V. nempe manè, meridie & vesperi, ex amore vocationis vota renovare; ad illa quidem verba, *Angelus Domini, &c.* Votum Angelicæ Castitatis. Ad illa: *Ecce Ancilla Domini, &c.* Votum Obedientiæ. Ad illa: *Et Verbum Caro factum est,* Votum Paupertatis.

9. In Litanijs de omnibus Sanctis quotidie recitari solitis, ad illa verba: *Vt nos in tuo sancto servitio confortare, & conservare digneris, pectus tundere, donumque perseverantiæ in religione expetere;* tali enim tunctione fiat ex animo, roborantur dona Dei.

DIEI SEXTÆ

MEDITATIO II.

De duobus Vexillis.

Inter Meditationes secundæ Hebdomadæ, hæc quarta ponitur à S. P. N. in qua eidem revelavit Deus totam ideam atque structuram integram Societatis, sicut ipsemet S. Pater retulit Patri Mercuriano, & hic in publica Romæ Exhortatione narravit.

ORATIO PRÆPARATORIA consueta.
PRÆLUDIA accipiuntur ex Exercitijs S. P. N. Primum fit, Historica quædam consideratio,

deratio, Christi ex una parte, & ex altera
Luciferi, quorum uterque omnes homines
ad se vocat, sub vexillo suo congregandos.

Secundum, ad constructionem loci, ut re-
præsentetur nobis campus amplissimus circa
Hierosolymam, in quo Dominus Jesus
Christus, tanquam bonorum omnium sum-
mus Dux assistat. Rursum alter campus in
Babylonia, ubi se Lucifer, malorum & ad-
versariorum Ducem exhibeat.

Tertium, ad gratiam petendam, ut possi-
mus exploratas habere fraudes mali ducis,
invocatâ simul divinâ ope, ad eas vitandas;
veri autem optimique Imperatoris Christi
agnoscere mores ingenuos, ac per gratiam
imitari posse.

PUNCTUM I. Intuere per imagina-
tionem in campo Babylónico ducem impio-
rum, in cathedra ignea & fumosa, horribi-
lem figurâ, vultûque terribilem, convoca-
tos dæmones spargentem in totum Orbem,
ad nocendum omnibus hominibus, deto-
nantemque ad ministros suos, & instigan-
tem, ut iniiciant hominibus catenas, trahantque ad vitia, & demum ad consortium
damnationis æternæ. Perpende 1. in campo
Babylónico, id est confusionis & perturbatio-
nis. 2. in cathedra: locum enim altum appe-
tit, & suis persuadet. 3. igneus est: ignem e-
nim concupiscentiæ & iræ omnibus afflat.

F 4. 10.

4. *fumosus est*, fumósque vanitatis alijs præpinat. 5. *horribilis*, & tamen à quibusdam amatur: vide deinde, quàm multi ad eum accurrant. Tu igitur visne sequi illum? vide, an aliquid ejus sit in te? an te non teneant catenæ ejus aliquæ? an non obfuscâris te fumo vanitatis, inquietudine, appetitu apparentiarum, murmuratione, &c. vide & corrige.

II. Intuere per imaginationem Christum, in amæno campo juxta Hierosolymam, humili constitutum loco, valdè speciosum formâ, & aspectu summè amabilem, mittentem discipulos suos per orbem, ut omni hominum generi doctrinam salutarem communicent, adhortantemque eos, ut quemlibet juvent, adducantque primò ad spiritualem affectum paupertatis, & si ita visum fuerit Deo, ad actualem paupertatem; deinde ad opprobrij, contemptusque desiderium, & consequenter ad humilitatem. Perpende singula. 1. *in regione Hierosolymitana*, id est, visione pacis; non est enim pax sinè Christo. 2. *In campo patentissimo*: diligit enim Christus latitudinem cordis. 3. *in humili loco*: humilibus enim delectatur in terra; sublimia ad cœlum reservat. 4. *persona ejus est speciosa & amabilis*; nullum enim repellit, nullum despicit. Vide deinde, quàm pauci accurrant sub vexillum ejus. Vocavit te jam, Religio-

sc.

se, Christus sub vexillum crucis suæ, instruxit te tanto tempore ad bella Domini gerenda, quomodo igitur hæctenus militasti? quomodo tentationibus dæmonum resististi? quam gloriam duci tuo attulisti? vide, dole, & corrige.

III. Audi dicentem Deum per S. Joannem, *Ep. I. c. 2. Qui dicit, se in Christo manere; debet, sicut ille ambulavit, & ipse ambulare.* Hoc audiens, considera individuos Christi comites, 1. defectum omnium rerum temporalium. 2. laborem, & cum labore sterilitatem; paucissimos enim reliquit discipulos. 3. persecutionem ab omnibus, & adversitates omnes. Si Christi es, debes cum talibus comitibus ambulare usque ad mortem.

COLLOQUIUM I. Fiat ad B. V. implorando per eam à Filio gratiam, ut sub sanctissimo ejus vexillo manere, & ad mortem perseverare possis: terminabitur hoc colloquium per Ave Maria, &c.

COLLOQUIUM II. ad Christum hominem, ut tibi à Patre impetret hoc, subdatúrque in fine, Anima Christi; &c.

COLLOQUIUM III. ad Patrem, ut annuat petitioni, cum Pater noster, &c. In fine adora profundissime Sanctissimam Trinitatem.

HORA CONSIDERATIONIS

Tempore pomeridiano diei Sextæ.

De excelsis cogitationibus & Actibus heroicis Filiorum Dei.

Magnus olim spiritualis doctrinæ Magister, P. Balthasar Alvarez (de quo revelatum erat S. Teresiæ, quòd illo tempore, quò ille vivebat, nullus illò perfectior in Ecclesia Dei esset) inter complura vitæ sanctioris axiomata etiam hoc Novitijs suis inculcare solebat: *non degenerandum est ab excelsis cogitationibus Filiorum DEI: ut scribitur in vita ejus.* Doctrinam hanc ita imbiberat Novitius ejus Franciscus Perez, unus è quadraginta Societatis nostræ Martyribus, quorum modò Canonizatio procuratur, ut in ipso cædis, mortisque calore id locijs identidem inclamaverit: *Eja fratres, non degeneremus ab excelsis cogitationibus Filiorum Dei!* Annotavit id P. Joann. Nadesi, in anno dierum Illustrium 15. Julij. Fundatur autem doctrina hæc, primò in illo Psal. 81. *Ego dixi, Dij estis, & Filij excelsi omnes:* deinde in ijs verbis Sap. 5. *Cogitatio illorum apud altissimum: & tandem in promisso Christi, Ioan. 12. Ego, si exaltatus fuero à terra, omnia traham ad me ipsum. Si ergo Religiosi sunt Filij excelsi, uti sunt, non debent degenerare ab excelso spiritu,*

tu, & consequenter ab excelsis cogitationibus. Si item Religiosi sunt iusti, uti debent esse, cogitatio illorum debet esse apud altissimum, proindeque excelsa. Si denique Religiosi sunt tracti à Christo exaltato à terra, cogitationes eorum debent esse exaltatæ seu excelsæ. Per cogitationes verò hîc non soli actus intellectûs intelliguntur, sed etiam actus voluntatis, & resolutiones heroicæ, quas ad tria capita reduco, nempe ad *agere*, ad *pati*, ad *omittere*.

Primum caput excelsarum cogitationum, à Filijs Dei haberi solitarum, est, *Agere*, hoc est, 1. elicere desideria ardentia & insatiabilia, tolerandi injurias, probra & omnis generis adversitates: hoc desiderium in Christo Filio Dei totâ vitâ perdurabat, quod colligunt SS. Patres ex verbis ejus, *Luc. 2. Baptismo habeo baptizari, & quomodo coarctor, usquedum perficiatur!* Desideria itaque prædicta sunt cogitationes filiorum DEI excelsæ, utpote in Christo Filio Dei sublimatæ, & deificatæ. 2. gloriari in Cruce Domini nostri Jesu Christi, hoc est, gaudere, & honorî ducere omnes despectus, contemptus, injurias, persecutiones, &c. Gloriationem hanc esse excelsam Filiorum Dei cogitationem, probârunt Fratres Domini Jesu, Apostoli, qui ibant gaudentes à conspectu Concilij, quòd digni essent pro nomine *IESV* contumeliam pati.

3. Peculiariter affici inimicis, omnibusque, qui aliquando molesti exstiterunt, ferventi charitate eos diligere, gratias singulares eisdem à Deo expetere, & omne malum ab illis, & oratione & re, depellere conari. Hæc cogitatio verè est excelsa, quia à Filio Dei pro crucifixoribus orante in Cruce est exaltata. 4. Statuere seipsum centrum odiorum totius mundi, maledictorum, calumniarum, detractorum, cruciatuum, cum tota intentione, & duratione eorum. Et hæc cogitatio excelsa est; superat enim totum mundum, totamque naturam, usitata Filio Dei qui pro nobis factus est maledictum. 5. velle alienos defectus sibi attribui; sub nomine suo vulgari; excusationes suas non recipi; à Superioribus damnari & puniri; ex meritis suspicionibus, sinistris relationibus, confictis conjecturis traduci, & tandem facere omnes absolutos famæ suæ Dominos, quantum in se est, nullòque modo ad restituendum obligatos. Excelsam hanc cogitationem esse, probat seipso Filius Dei, mortuus propter peccata nostra, accusatus ex confictis criminibus, damnatus, &c. 6. Contentissimum esse quovis etiam ignominiosissimo, molestissimoque officio, à Superioribus injuncto, omni item loco, Superiore, cubiculo, &c. sicut filius Dei contentus fuit per molestò circa peccatores salvandos officio latibulo

latibulò Ægypti, & Nazarethanò; contentus Præfidibus, quamvis sceleratis, suisque persecutoribus.

Alterum caput, excelsarum cogitationum Filijs Dei usitatarum, est, pati cruces omnis generis, & à toto universo; pati omnes permissiones Dei; omnes omnium dæmonum insectationes; omnes omnium hominum injurias; pati in corpore & anima, in fama, & quibusvis alijs bonis; pati per linguas, calamos, suspiciones, iudicia, murmurationes, irrisiones, &c. pati autem innocenter, sine murmuratione, sine appetitu vindictæ, etiam à Deo faciendæ; pati quamdiu libuerit Deo. Caput hoc excelsarum cogitationum summum obrinuit gradum in Filio Dei, passo in carne nostra, ad cuius imitationem hortatur nos primus ejus in terris Vicarius. *1. Petri 4. Christo passo in carne & vos eadem cogitatione armamini.* Per talem cogitationem, resolutionemque citissimè ad præaltum perfectionis fastigium pertingitur, juxta effatum S. P. N. Ignatij, qui Patri Hieronymo Natali quærenti, quâ viâ citò ad perfectionem venire posset? respondit: *si eum, Dei beneficiò, multa pati contingeret: quæ verba, fundens lachrymas S. Pater dixit Patri Natali, & is postea Fratri nostro Paulo Cicotto, viro integerrimo, qui idem retulit R. P. Lancicio, ut ipse scribit in Opusc. oct. coll. c. 22.*

Tertium caput excelsarum cogitationum, in Filijs Dei reperiri solitarum, est, *omittere*, seu negligere, hoc est. 1. nullam laudem aut gratitudinem ab ullo, pro quacunque re, sperare, desiderare, aut de ea oblata complacere. 2. à nullo ex Superioribus, æqualibus & inferioribus, ullam suam rationem respectumque ob ætatem, officia, merita haberi velle. 3. à nullo hominum consilia sua, intentaque probari velle. 4. apud nullum hominem gratiam aucupari, quærere, curare, nolleque, ut ulla creatura se amet, sed potius omnes oderint; in doloribus suis gaudeant; gemitus suos non curent, 5. filere in delationibus & accusationibus, nec se excusare ullo modo, nisi in damnum gloriæ Dei, bonique communis cedat. Nunquam item afflictiones suas ulli exponere, nec desiderare, ut innocentia sua ab alijs sciatur. 6. ab omni officio etiam & actione, in ipsa ultima manus etiam impositione, ad nutum Superioris statim recedere etiam cum ignominia, & aliorum insultatione. 7. sibiipsum non compati, nullumque dolorem promere. 8. nullam commoditatem ex ulla creatura quærere. 9. nihil coram alio in laudem suam narrare, sed penitus se & sua nesciri velle, 10. nunquam inquirere de applicatione suam ad aliquod officium, & nescire omnia ad se non pertinentia. Tales omissiones & neglectus fuerunt

fuerunt in filio Dei, qui non solum negligit,
sed etiam exinanivit semetipsum: cuius al-
tissimo exemplo adjungo, exiguae appendi-
cis instar, id quod legi in manuscriptis Pa-
tris Gasparis Druzbecki, de P. Laurentio
Susliga, celebri olim Concionatore, qui cum
a quodam Provinciali ex cathedra Leopo-
liensi, in qua coeperat concionari, amotus
fuisset, & missus esset Luceoriam ad idem
officium, eamque humiliationem, ut illi a
quibusdam insultabatur, moderato ac reli-
gioso animo tulisset, in eo ipso loco a Deo
maxime exaltatus, & tam regno, quam So-
cietati ostensus fuit; cumque ex illo loco es-
set abiturus, vidit in somnis B. Virginem
cum puero Jesu, qui ait illi; *Pete a me, quid-*
quid vis: tum ille. Mi Domine, quid petam
aliud, quam ut tecum sim in aeternum! respon-
dit puer Jesus; *Eris: ait ille; Domine, non sa-*
vis credo, nam sum miser peccator: tum Domi-
nus Jesus: do tibi, inquit, manum meam, quod
futurus sis mecum in aeternum: apprehendit ille
manum sanctissimi Pueri, & evigilavit. Haec
ex ipso Patre Laurentio audivit P. Gaspar
1623. 27. Novemb. Godovij, ubi simul ma-
nebant tempore pestis Lublinoensis, & loque-
bantur de illo genere viae & vitae spiritualis,
quod negligentia appellatur; quae est cogitatio
Filiorum Dei, seu eorum, qui cum Iesu
Filio Dei futuri sunt in aeternum. Dum,

Religiose, cogitationes has legis, ita lege,
ut eas habeas, si Filijs Dei vis adnumerari.

DIEI SEXTÆ MEDITATIO III.

*De eligendo viæ perfectæ, in Re-
ligione, statu.*

Modum electionis faciendæ proponit S.
P. N. sub finem Hebd. secundæ.

ORATIO PRÆPARAT. & PRÆLUD. I.
ut in Medit. primâ, diei primæ.

PRÆLUDIUM II. Pete à Deo gratiam,
vivendi in numero perfectorum Dei servo-
rum.

PUNCT. I. Alloquere Dominum Deum
tuum: *Quid retribuam Domino pro omnibus,
quæ retribuit mihi?* Et considera beneficia Dei
innumera, quæ tibi præstitit Deus ab instan-
ti vocationis tuæ ad Religionem ad hoc us-
que tempus; ea beneficia nemo melius nôsse
potest, quàm tu ipse. Expende finem, ad
quem vocatus es; adduc in memoriam me-
dia salutis, quibus in Religione abundas,
ita ut neminem incusare possis ob tuam à fi-
ne tibi præfixo deviationem, nisi teipsum,
non utentem vel malè utentem mediis. De
his ergo coram Deo te accusa, cum proposito
emendationis.

II. Dic

II. Dic Domino cum Ezechia, *Isa. 38. Recogitabo tibi omnes annos meos in amaritudine animæ meæ. Et statue ob oculos tuos in conspectu Dei, vitam tuam hæcenus in religione transactam. Vide, quos fructus, vel potiùs quæ damna hujus vitæ habeas? quàm indies elongeris à perfectione? quàm vicinus sis lapsibus gravibus? immò quàm dubius, ne in eis sis? quàm Christo Domino, & regulis tuis difformis? &c. Ideòne te Deus vocavit ad hunc statum? confundere coram Deo, & dole.*

III. Audi DEUM dicentem, *Isaia 48. Servus meus es tu Israël, &c. in te gloriabor: Et considera, quanta sit honestas, utilitas & suavitas exacti servitij divini, non solùm coram Deo & conscientia propriâ, sed etiam coram externis? Quanta hinc erga Deum fiducia? quanta pax mentis? quanta securitas in vita, & morte? quanta communitatis ædificatio? quanta gratiarum, benedictionum, protectionisque divinæ assiduitas? quanta æternæ beatitudinis certitudo? his bene expensis, ita cum animo tuo ratiocinare.*

1. Si quis te consuleret, cui optimè velles, quam ratione in religione vivere deberet, quid illi suaderes? hoc ergo suade, & persuade tibi, ne dicatur tibi: qui alium doces, cur te ipsum non doces?

2. Si mors nunc ingrueret tibi, qualem in religione

religione vitam vixisse velles, qualem vixisse nolles? nunc ergo dum tempus est (& quantum sit, non nôsti) illam elige, istam neglige.

3. Si jam in iudicio Dei staturus esses, qualem vitam vixisse velles? qualem tibi apud iudicem & Assessores ejus profuturam, & qualem obfuturam censes? hanc ergo relinque, illam delige.

4. Quid à te factum voles, quando in purgatorij flammis ardebis? quid factum voles, quando ad conspectum dignissimi omni amore Dei venies beatificatus? pœnitebit te, tanto bono, tantæ dignitati, Deo, tam abjectè servivisse. Quid factum voles inter tot millia perfectissimorum DEI servorum constitutus? hoc, si sapias, nunc facito.

5. Frivolæ sunt causæ, quæ te à perfectæ vitæ studio in Religione remorantur; hæ enim sunt. 1. horror difficultatum, vincendique sese. 2. Horror vigilandi super se. 3. Metus privandi se levibus solatijs. 4. Metus displicendi alijs, similibus tibi in neglecta vita. 5. Metus linguarum iridentium & carpentium, quòd te illis non accommodes. Hæc & similia, vide, an tibi in articulo mortis, & coram Iudice Deo, sint suffragatura? quid respondebis Christo dicenti: Hæcne tanti erant, ut me, qui tanta tibi feci, his postponeres? In fine fac particularia proposita.

In

In Colloquio dic: Fons omnis perfectionis, Domine, qui dedisti velle, da & perficere! Demum Pater, Ave, & Anima Christi.

DIES SEPTIMA

Sancto Francisco Xaverio consecranda.

Oratio jaculatoria hujus diei erit ista: *Amor meus crucifixus est!* S. Ignatius Martyr, in Epist. ad Rom.

MEDITATIO I.

De Passione Christi Domini.

Huic materiae considerandae, integram Hebdomadam tertiam Exercitiorum suorum destinavit S. P. N. Ignatius.

ORATIO PRÆPARAT. consueta.

PRÆLUDIUM I. Statue tibi ob oculos Christum, sic te alloquentem: *Vide homo, qua pro te patior! non est dolor, sicut quo crucior, &c. & super hoc est pena gravior, quia te tam ingratum experior.* S. Bern.

PRÆLUDIUM II. Pete à Christo Domino gratiam, ut intimè tibi imprimas dolores passionis ejus.

PUNCTUM I. Intuere Christum Dominum passum, tanquam objectum tuæ confusionis & increpationis imperfectionum ac
F 7 negligenti-

negligentiarum tuarum : & audi illum tibi dicentem ; 1. Ego vilissimè æstimor , ac vendor ; tu autem appetiari cupis. 2. Ego ad pedes Judæ jaceo ; tu inimicos persequeris. 3. Doctrina mea examinatur , & traducitur ; tu talentatus ab omnibus haberi vis. 4. Ego usque ad sudorem sanguineum oro ; tu tam acediosè. 5. Ego falsa testimonia & iniquas accusationes sustineo ; tu nec vera de te vis audire. 6. Ego opprobrijs saturor ; tu vis honoribus & æstimationibus cumulari. 7. Ego flagella subeo ; tu autem religiosæ impatiens es disciplinæ. 8. Ego in spinis ; tu vis esse in commoditatibus omnimodis. 9. Corpus meum unum vulnus & ulcus ; tu non vis ullam violentiam & afflictionem corpori tuo inferre. 10. Mihi velantur oculi ; immodestia tua aperit tuos. 11. Ego felle , & aceto potor ; tu cibos & potus sapidos quæris. Confundere ad hæc omnia , & ad alia , quæ passus Jesus vitijs tuis opponit , tollèque illa ex animo tuo.

II. Intuere Christum Dominum passum tanquam speculum omnium virtutum religiosarum. 1. tractatur & conculcatur ad instar vermis ; Barabbæ postponitur ; inter latrones suspenditur : quanta humilitas ! 2. vestibus exspoliatur ; moriens non habet , ubi caput reclinet : quanta paupertas ! 3. allegatis multis calumnijs , in materia tamen castitatis ,

stiratis, neque per malitiam, ab ullo arguitur; quanta puritas! 4. obediens usque ad mortem: quanta obedientia! 5. osculatur Judam; pro crucifixoribus orat: quantus inimicorum amor! 6. tacet usque ad admirationem Pilati: quantum silentium! 7. sub cruce fatiscit: quantus labor pro gloria Dei! conciliat Herodem Pilato: quanta amoris solertia! 9. Vigilat totâ nocte; pendet in cruce, consputus, colaphizatus, spinis coronatus, clavis confixus moritur: quanta mortificatio! vide ergo hoc exemplar, quod monstratum est tibi in monte, & te conforma illi.

III. Intuere Christum Dominum passum, tanquam objectum, quod abstergit, quietat, & dulcorat omnes amaritudines in quacunque occasione & circumstantiâ servitij divini tibi occurrentes. Gravis est tibi severitas & disciplina religiosa? dulcorat illam tibi Christus flagellis, spinis, clavis suis. Graves sunt linguæ, infamationes, falsæ delationes, suspensiones? dulcorat illas tibi Christus, jactis in se blasphemijs, falsis accusationibus, detractionibus, calumnijs, irrisionibus. Graves sunt Superiores? dulcorat illos tibi Christus, suâ damnatione per Annam, Caipham, Pilatum &c. nunquid hi non graves illi fuerunt? Graves tibi tibi male cocti, insulsi, viles, insufficientes? dulcorat

rat

rat illos tibi Christus felle & aceto suo, &c. Ipse judica, cui potius convenient talia; Christo, an tibi? hoc expende, & omnia gravia, abhinc sint tibi pro Christo levia & dulcia.

COLLOQUIUM Institue ad Dominum JESUM per Orationem illam, reflexè atque cum intimo affectu recitatam: Anima Christi sanctifica me: & In fine, Pater, & Ave.

DOCTRINA PRACTICA

Tempore matutino diei septimæ relegenda.

De obligatione, & supererogatorio conatu semper proficiendi.

CERTUM est 1. quòd in via Dei non proficere, sit deficere; non progredi, sit regredi, non tendere ad perfectionem, sit retrocedere. Conveniunt in hoc SS. Patres, ex quibus S. Augustinus Epist. ad Demetriadem ita loquitur; *tamdiu non relabimur retrò, quamdiu ad priora contendimus: at, ubi cœpimus stare, descendimus, nostrumque non progredi, reverti est.*

Certum est 2. Religiosum sub peccato mortali teneri tendere ad perfectionem; doctrina hæc est communis Theologorum cum S. Thoma 2. 2. q. 184. art. 4. & 5. Nam
Status

Status religiosus est status perfectionis acquirendæ, seu est via ad perfectionem: Sicut ergo sub mortali Religiosus tenetur esse Religiosus (id enim nuncupans vota religiosa promittit Deo) ita sub mortali tenetur tendere ad perfectionem. Deinde, quia Religiosus non tendens ad perfectionem, committit peccatum simulationis, mendacij & hypocriseos in materia gravi; status enim religiosus promittit omnibus, & ostendit sanctitatis perfectionisque curam, ideoque habet reverentiam apud omnes, etiam summi status homines, & privilegia in omni jure maxima: Si igitur aliter se haberet religiosus, certè non esset immunis à peccato imposturæ in re gravi.

Certum esse videtur 3. quòd religiosus peccaret mortaliter contra præceptum tendendi ad perfectionem, si esset efficaciter resolutus, non nisi ea servare, ad quæ servanda obligatur sub mortali; reliqua verò, venialiter solum aut sub nullo præcepto obligantia, paratus esset non servare. Docent id gravissimi Patres, nec in doctrina solum Theologica, sed & in spiritu religioso eximij, Suarez, Sanchez, alijque: quamvis enim talis resolutio, & tale animi decretum in seipso spectatum non sit mortale, sicut & propositum committendi omnia peccata venialia, in se præcisè spectatum, non est mortale;

mortale ; ratione tamen periculi proximi incidendi in peccatum mortale, etiam illud ipsum animi decretum est mortale : Si enim Viri prudentes, dum concordī sententia asserunt, aliquid periculosum esse, faciunt certitudinem moralem periculi proximi, multò magis dum Deus dicit, *Eccli. 19. Qui spernit modica, paulatim decidit*, facit certitudinem periculi proximi perveniendi ad ruinam per modica violata : resolutio autem ad periculum proximum ruinæ, seu peccati mortalis, est & ipsa mortalis.

Præterea, ut bene explanat Sanchez, *lib. 6. in Decal. c. 4. n. 18.* Religiosus tenetur sub mortali taliter vivere, ut non sit graviter suæ Religioni perniciosus, inducendo alios Religiosos suò exemplò ad nimis relaxatam regulam, perturbandòque suam Religionem, ita ut valde expediat suæ Religioni, eum expellere; hæc autem damna inferret religiosus, habens prædictam resolutionem: si enim nunquam vellet servare silentium, nec orare, nec modestè incedere, & ingrederetur omnium Religiosorum cubicula, & similia religionis statuta transgrederetur, eò quòd singula hæc ad culpam non obligent, absque dubio graviter perturbaret totam religionem, & se in eo itatu constitueret, ut eum tanquam incorrigibilem oporteret expellere: hætenus Sanchez. Atque hæc de obligatione

obligatione semper proficiendi: jam quæ ad supererogatorium (placentem tamen Deo) conatum attinent, perstringo.

Primò, usitatum est servis Dei fervens & continuum proficiendi desiderium; sunt enim è numero eorum, qui esuriunt & sitiunt justitiam, ausimque dicere, quòd sicut ex Sacramento Eucharistiæ tantus percipitur fructus, quantum desiderij igniti à communicaturo adfertur, ut docuit Deus S. Catharinam Senensem, *Dialog. cap. 110.* ita religiosum in Via Dei ad perfectionem tantos facturum passus, quantum de desiderio proficiendi habuerit.

Secundò, solent aliqui servi Dei ex desiderio proficiendi quotidie secum inire rationes, an profecerint, an verò defecerint? sic factitabat S. P. Ignatius (ut scribit P. Ribad. in vita ipsius *lib. 5. cap. 1.*) præsentem diem cum hesterno conferens, & cum profectu profectum, atque ad hoc exactius præstandum suggestit illi Dominus examen particulare, tam ad eradicanda vitia, quàm ad implantandas virtutes aptissimum. Hoc divino invento usi Patres Nostri, cœlestes progressus fecêre. De P. Jacobo Granado, qui primus in Provincia Bætica, pro nostris obtinuit facultatem recitandi Officium de SS. Sacramento quavis Feriâ quintâ, 9. Lectionibus non impeditâ, & in eadem Provincia primus

primus

primus fuit auctor recitandi Officium de Immaculata Conceptione B. V. diebus Sab-
bati; de eo, inquam, perhibet Bibliotheca
Scriptorum Societatis, quod ad ultimum
usque mortis diem examen particulare in-
stituerit, & profectum etiam alienâ manu,
cùm propriâ ob infirmitatem non posset,
adnotaverit; idem ad nuntium mortis elatis
manibus exclamavit: *Letatus sum in his, quæ
dicta sunt mihi, in Domum Domini ibimus:*
visurus nempe Deum Deorum in Sion, post-
quam tali invento examinis ivit de virtute
in virtutem.

Tertiò: non desunt servi Dei, qui præter
desiderium addunt etiam votum semper
progrediendi in via Dei, seu tendendi ad
perfectionem. Tale Votum nuncupasse nar-
ratur P. Nicolaus Lancicius Societatis nostræ
famâ sanctitatis & miraculorum in Regno
Poloniæ & magno Ducatu Lithuanix cla-
rus: circa votum ejusmodi, solius doctrinæ
gratiâ, hæc innuo. Siquidem perfectio Chri-
stiana consistit in amore Dei super omnia,
atque ita tendere ad perfectionem, est ten-
dere ad talem amorem, & quia talis amor
Dei opponitur omni peccato, & habitibus
vitijs, passionibusque immortificatis, &
desiderijs inordinatis: ideo is, qui vovit
semper tendere ad perfectionem, obligatur
novâ obligatione sub mortali, quod vis pec-
catum

eatum mortale devitare : obligatur quoque de novo sub veniali, vitare peccata venialia, passiones mortificare, & habitus vitiosos extirpare, ac desideria inordinata refrænare. Obligatur insuper exercere actus virtutum, juxta statum vitæ proprium, præsertim verò actus amoris Dei super omnia frequenter elicere.

Quartò, habet Deus etiam tales servos, qui studio obtinendæ perfectionis præter votum semper proficiendi peculiari voto se obstringunt, curandi & sectandi semper id, quod perfectius illis videbitur. Tali voto obstrinxerat se S. Teresa, ut perhibetur in ejus vita. De Patre quoque Joanne Breubeuf, Societatis nostræ refert P. Nadañ in Anno dierum illustrium 16. Martij. cum decem annis ante diem mortis voto nuncupato spondisse Deo, se in singulis, quæ ageret, id quod perfectius esse intelligeret, curaturum. Compensavit illi Dominus votum hoc, exquisitissimo Martyrio, quod Anno 1649. subiit apud Hurones in nova Francia ab Iroqueis ethnicis; nam capto primùm evulsi sunt ungues aliquot, & inflicta sudibus verbera per singulas corporis partes; tum præcisæ manus, os contusum lapidibus, lingua adusta, ad collum & ad renes igne candentes admotæ secures: ignitum è collo appensum collare, adjectum cingulum ex pice &

& resinatis corrieibus accensum ; circulo labra conserpta ; truncatus nasus ; in baptismi opprobrium totus fuit bulliente aqua perfusus ; tandem ad palum alligato detracta superior pellis è vertice capitis ; amputati pedes ; caro è coxis ad ossa ulque avulsa ; mandibula securi diffissa ; feritio ustæ plagæ ; dissectum pectus ; cor evulsum , atque à Barbaris devoratum : tam exquisitam pro Deo nactus est mortem , qui eidem , exquisito perfectionis voto consecraverat vitã. Pudet, Domine Jesu , hæc de servis tuis scribere , & legere tam perfecta ; pudet , inquam , nos in imperfectionibus nostris delitescentes , & quando tandem earum finis erit ?

DIEI SEPTIMÆ MEDITATIO II.

De doloribus pretiosissima DEI Parentis.

Dolores hos innuit S. P. N. in Lib. Exerc. de Myster. Sepult. punct. 1. his verbis : de cruce sublatus est mortuus Dominus per Ioseph atque Nicodemum , in conspectu ipso afflictissima Matris.

ORATIO PRÆPARAT. consueta.
PRÆLUDIUM I. Constitue te coram
Virgine , gladiò doloris transfixâ.

PRÆ-

PRÆLUDIUM II. Pete à B. Virgine,
ut impetret tibi gratiam supernaturalis
compassionis.

PUNCTUM I. Intuere B. Virginem
præsentem ducto Christo ad Pilatum, au-
dientem accusatores, spectantem, vel au-
dientem illusiones ejus apud Herodem, au-
dientem quoque propositionem ejus Barab-
bæ, præsentem flagellationi, spineæ coro-
nationi, decretoriæ ad crucem damnationi,
itineri ad montem Calvariæ, tandemque
crucifixioni & morti. Intuere, inquam, &
expende Martyrium hoc gravissimum ex his
capitibus. 1. quia quantum quis amat bonum
aliquod, tantum odit malum illi oppositum,
tantumque dolet, si illud ei infligatur: cum
igitur B. Virgo summo amoris excessu ama-
verit Christum, & ut Filium, & ut Deum
suum, ideo summo etiam excessu oderat ma-
lum ejus, adeoque summè dolebat, cum
affigi. 2. quia dolor Christi erat dolor ejus,
eò quod Cor ejus esset Cor Christi, & sic Chri-
stus in corpore, illa in mente erat crucifixa.
3. quia illa plus quodammodo est passa,
quam Christus; nam passio Christi desijt in
morte, tunc autem ejus passio & compassio
non desijt, sed crevit; nam Christi corpus
exanime ipsa cum summo doloris sensu ex-
cepit depositum de cruce, & per triduum
sepulturæ hærebant vivaciter in ejus imagi-
natione

natione cruciatus Christi, eamque cruciabant. His expensis, adverte, si tantis cruciatibus affecta est Mater Dei, quomodo tu sine doloribus, & cruciatibus, te salvandum putas? resolve ergo te ad omnia pro Deo sustinenda.

II. Intuere, quali animo tantum Martyrium in passione Filij sui B. V. sustinuit 1. sustinuit ex amore, & cum actuali summoque amore Dei Filij sui. 2. sustinuit fortissime & constantissime, unde dicit de illa scriptura: *Stabat*. 3. sustinuit cum amore inimicorum Filij sui & suorum; eum amore, inquam, flagellantium & crucifigentium. 4. sustinuit sine desiderio levaminis dolorum suorum, solam intendens gloriam Dei. Hæc omnia discere à Beatissima Virgine, & addisce, eodem modo omnia adversa à Deo tibi immissa tolerare, ac propone.

III. Intuere dolentissimam Dei Matrem, & cogita, quomodo practice possis illi & Filio ejus patienti compati. Potes igitur compati. 1. si quolibet die aliquem actum erga Christum patientem, Matremque compatientem elicueris. 2. si quotidie aliquam mortificationem in quocunque corporis sensu feceris, in honorem & imitationem Christi patientis, Matrisque compatientis. 3. Si imaginem Christi crucifixi, ejusque Matris sub cruce stantis, quotidie cum affectu intuitus fueris.

fueris. Cogita, & fac talia, quæ tibi Spiritus sanctus suggeret.

COLLOQUIUM. O Mare dolorum, Maria! quàm magna est contritio tua! quis mihi det, ut sim particeps compassionis tuæ! O Regina Martyrum! si indignus sum, prout sum, gratiâ sanguinei Martyrij pro Filio tuo; id mihi saltem impetra, ut sim compassionis Martyr, & præ amore Filij tui pro me passi moriar!

HORA CONSIDERATIONIS
Tempore Pomeridiano diei septimæ.

*De frequenti exercitio Fidei di-
vina.*

Omnibus quidem Christianis incumbit exercere fidem, tam per actus elicitos, quàm imperatos; potissimum tamen Religiosis propter sequentes rationes.

Primò; quia vita Religiosa, & omnis religiositas ex vera fide nascitur, & in ea fundatur: quando enim Deus vocat aliquem ad religionem, dicit illi interiùs, quod olim dixit Abrahamo, *Gen. 12. Egredere de terra tua & de cognatione tua, & de domo Patris tui, & vade in terram, quam monstrabo tibi; audit hoc is, qui vocatur; credit Deo, sicut Abraham, & fit Religiosus. Interdum etiam ad-*

C

hiben

hibet signa seu motiva credibilitatis Deus, dum vocat ad religionem: Sic Patri Martino Olavio, dum in Sacrificio Missæ Sacram Hostiam teneret, articulata voce dixit Christus: *In Societate Iesu vivendum & moriendum tibi est; pareas tu potius mihi, quam ego tibi: quâ ille voce auditâ ad præsentiam Sacræ Hostiæ, & ipse Hostia Deo statim factus est, ut refertur i. p. Hist. Societ. lib. 12. num. 5.* Vocatio ergo ad religionem est locutio Dei, & revelatio statûs ad salutem ordinati; obedire autem vocanti Deo, est quædam fides seu assensus obscurus, præstitus Deo loquenti.

Secundò: quia vita religiosa, & omnis religiositas in suo vigore, robore & fervore per veram fidem conservatur; quia iisdem principijs & adjumentis res conservantur, quibus incipiunt primò esse: cum igitur vita religiosa incipiat ex fide, ut proximè dixi, etiam per fidem conservatur. Et certè sicut homines sæculares, ita & religiosi destruantur defectu actualis fidei de præsentia Dei, ideòque S. P. N. (ut habetur in vita ipsius à P. Ribad. conscripta lib. 5. c. 1.) oprabat omnibus nostris id familiare esse, ut Deum in omnibus rebus præsentem cernerent, & universas res, atque singulas in Deum referrent, neque minorem devotionis spiritum sentirent in actione, quàm in ipsa meditatione.

tionem. Ita Aquila nostra, ad intuitum præsentis Solis justitiæ, provocabat pullos suos.

Tertiò: quia quicumque in Religione non perseverat culpabiliter, ille in vera fide deficit. Non dico, quòd sit hæreticus, vel amittat fidem, vel deficiat à fide, sed quòd deficiat in fide: quia si fides vera est conservativa vitæ religiosæ, ut dictum est, dum deficitur à vita religiosa, non per aliud deficitur, nisi per defitionem conservativi vitæ religiosæ, quod conservativum est fides vera. Deinde, qui culpabiliter non perseverat in religione, vult tamen salvus esse, is vel non credit, dixisse Christum, aut saltem fidem actualem de hoc non habet, quòd dixeris Christus: *Nemo mittens manum ad aratrum, & respiciens retrò, aptus est regno Dei*: Vel si credit dixisse, ipso suo facto contrario mendacem facit Christum.

Quartò: quia vita religiosa, præsertim in Societate Jesu, est virtualiter continua fidei professio, & virtuale exercitium ejus: qua enim intentione primi nostri Patres in Societatem hanc coaluerunt, nisi ut essent Vicario Christi semper ad manum, quocumque eos mitteret, seu ad hæreticos, seu ad Ethnicos convertendos? Quid aliud item finis Societatis continet, nisi curam salutis propriæ, & proximorum? quæ est autem salus seu vita æterna, nisi ut cognoscant te Deum, & quem

quem misisti IESUM : Quid denique omnes Societatis occupationes spectant, nisi vel preparamenta ad fidei propagationem, vel ipsam fidei propagationem : Ex his ergo patet, quantis titulis competat religiosus exercitium fidei divinæ. Jam quod attinet ad praxes, hæc possunt esse.

1. Obfirmare animum in fide vera, ita ut diabolus desperet de tentando religioso in materia fidei: obfirmatur autem per protestationem resolutam, vivendi & moriendi in fide hac, quotiescunque datur occasio recitandi aliquod symbolum fidei, sive Apostolicum, sive Concilij Nicæni, sive S. Athanasij.

2. Desiderare & emendicare à Deo gratiam, quamplurima patiendi, sanguinemque fundendi, & moriendi pro fide ejus; hæc est felicitas felicitatum, ponere vitam pro Domino Jesu, qui posuit pro nobis suam; occasiones hujus desiderij & emendicationis hæc possunt esse. 1. quodocunque fidei Symbolum recitatur. 2. in Sacrificio Missæ, quodocunque osculum imprimitur altari, & inclinatur caput: tunc enim ore vel solâ mente dici potest; En Domine ! cervicem pro fide tua ! En sanguinem ! En vitam pro honore & amore tuo ! 3. Ad mensam, dum legitur Martyrologium; tunc enim potest desiderari fides talis, qualem habuerunt SS. Martyres;

Martyres ; potest quoque desiderari & peti à Deo Martyrium per intercessionem horum SS. Martyrum , dicendo e. g. ô si haberem fidem talem ! ô si morerer pro Christo ! ô Sancti Martyres impetrate id mihi !

3. Desiderare & emendicare à Deo veram ejus notitiam & fidem per totum orbem : Tale fuit desiderium S. Patris nostri : ô Domine ! si te homines nôssent ! illud quoque S. Francisci Xaverij : Memento clementissime rerum omnium conditor Deus , animarum infidelium , hæreticorum & peccatorum , quas ad imaginem & similitudinem tuam fecisti ; Ecce , Domine , in opprobrium tuum his ipsis quotidie impletur infernus , &c. Illud præterea nostri Fratris Alphonsi Rodriguez , Laici quidem , sed magni in Spiritu Doctoris , quo offerebat se Deo ad toleranda potius in æternū omnia inferni tormenta , quàm ut Indi , Mauri , Gentiles essent à vera fide extorres : quod ejus desiderium ita placuit Deo , ut in quadam ecstasi revelatum sit illi , eum tam accensâ voluntate tantum promeruisse , quantum fuisset adeptus omnium hominum conversione , ut refert P. Michaël Iulianus , in vita ejus

4. Sacrificia , quæ ex præscripto nostræ religionis singulis mensibus pro Indis , & Gentium conversione , similiter pro partibus Septentrionalibus , & hæreticorum redu-

ctione persolvimus, exactè peragere, atque in præparatione ita fructus distribuere, ut & Gentibus, & laborantibus circa eas Sacrificium proficiat. In Sacro, cogitatio hæc identidem habeatur: *Ecce Domine IESU, in opprobrium Sanguinis tui, animabus infernus impletur!* Post Sacrum, desideria conversionis earum gentium, & Martyrij eliciantur.

§. Offerre se Superioribus, & ab ijs expectere Missiones laboriosas, *Ô quàm pulchri sunt pedes talium Missionariorum, evangelizantium pacem, evangelizantium bona!* perducentium parvulos, & rudissimam plebem ad Christum! Quid tota vita Christi, præsertim triennium ultimum, nisi missio fuit? non legit Christus Rhetoricas & Philosophias, non occupavit speciosas, sublimésque Scribarum, Phariseorum, Legisperitorum cathedras, sed tanquam Missionarius omnia egit, dixit, conversatus est. Per quos Regnū Christi, fidésque tam obscura dilatata est in orbe terrarum toto, nisi per Apostolos, & Apostolicos Missionarios? Amator hominum, Fili Dei, da quàm plurimos Societati nostræ, & toti Ecclesiæ tuæ Missionarios, indefatigabiles, atque tam sudoris quàm sanguinis prodigos pro te operarios; non se & sua, sed Te & animas, Sanguine tuo redemptas, sincerè & seriò quærentes. Dic huic & illi; (nōsti enim loqui ad cor) *Ite Angeli veloces,*

veloces, ad gentem, cultu idolorum, defectu
Pastorum, varietate superstitionum, astutiã
hæreticorum convulsam, ac dilaceratam! Ite,
laborate, in sudore, lachrymis & sanguine
serite, ut cum æterna exultatione metatis.

DIEI SEPTIMÆ

MEDITATIO III.

*De signis clavorum, & Lancea, in
glorioso Christi corpore relictis.*

Horum meminit S. P. N. in Medit. 7. de
apparit. Christi post Resurrect. punct. 2.

ORATIO PRÆPARAT. consueta.

PRÆLUDIUM I Constitue te in cœna-
culo, in quo Christus Dominus S. Thomæ
exhibuit fixuram locumque clavorum, &
mittere jussit manum in latus suum.

PRÆLUDIUM II. Pete à Christo Do-
mino gratiam sanitatis spiritualis ex cicatrix-
cibus vulnerum ejus.

PUNCTUM I. Intuere in manibus
Christi Domini vestigia clavorum, & reve-
rentissimè inquire, cur ea vulnerum signa in
manibus gloriosis reliquerit? audique eum
respondentem: ideo reliqui, 1. ut scias, ea,
quæ acerbissima fuerunt, esse gloriã meam.
2. ut scias, hos esse characteres, quibus in
manibus meis scripsi te mihi. 3. ut scias,

G 4

manus

manus meas erga genus humanum esse perforatas & apertas, plenâque hyacinthis. Ex his discce. 1. gloriari in infirmitatibus, acerbitatibusque tuis. 2. gaudere, si propter bona, quæ agis, & pro omnibus laboribus tuis non referas, nisi aculeatos sarcasmos & vulnera, seu verba te cruentantia. 3. concipe fiduciam ad Vulnera manuum Christi, & pet ea pete gratias tibi necessarias.

II. Intuere loca clavorum, signaque vulnerum in pedibus Christi gloriosi, & inquire causas eorum à Christo relictorum, tum audi; ideo ea reliqui. 1. ut scias, me non esse præproperum ad vindictam peccatorum. 2. ut si bona & flexibilis terra es, non autem dura petra, imprimam tibi vestigia passionis meæ. 3. ut intuens perforatos pedes meos, scias, non esse aliam ad salutem viam, nisi viam crucis, vulnerum, mortificationis. Ex his 1. confundere, quòd tam diu te ingratum & inutilem, & contemptorem suum toleret Dominus Iesus. 2. Offer animam tuam ad impressionem vulnerum Domini, resolveque te ad omnia, quæ voluerit à te sustineri. 3. ingredi tandem cum gaudio & exultatione viam mortificationis.

III. Intuere fixuram Lanceæ, in latere Christi glorioso, & inquire causam, cur eam reliquerit; audique responsum; Ideo reliqui. 1. ut scias, me etiamnum esse vulnera-

tum charitate tuâ, exhibeâsque vicissim cor
 tuum mihi. O cor Domini Jesu! quantum
 differs à corde meo! 2. ut habeas refugium
 in latere meo: recurre ergo ad illud in
 omnibus angustijs tuis. 3. ut in iudicio meo
 videas hoc vulnus, & confundaris, si eo abu-
 sus fueris. Ex his fac propoſita congrua.

COLLOQUIUM sic institue: accipe effigiem
 Christi crucifixi, & exosculare quinque San-
 ctissima vulnera ejus.

Osculans pedes Christi, dic. 1. Domine
 IESU, per vulnus pedis tui dextri peto à te, ducas
 me viâ crucis! 2. Domine IESU, per vulnus pe-
 dis tui sinistri peto à te, dirige in conspectu tuo
 viam salutis meæ!

Osculans vulnus manûs dexteræ, ter dic:
 Domine Iesu, per vulnus tuæ dexteræ peto à te,
 colloca me ad dexteram tuam in iudicio tuo!

Osculans vulnus manûs sinistræ, semel
 dic: Domine IESU, per vulnus manus tuæ sini-
 stræ peto à te, benedic omnibus, qui sinistrè de me
 & contra me loquuntur, scribunt, agunt, cogi-
 tant!

Osculans vulnus lateris, ter dic: Domine
 IESU, per vulnus lateris & cordis tui peto à te,
 ut ultima sit respiratio mea, nomen & amor tuus!

In fine, Pater, Ave, & Anima Christi, &c.

DIES OCTAVA

Sancto, cujus nomen geris, consecranda.

Oratio jaculatoria hujus diei erit ista:
Amo IESVM amore MARIÆ, amo MARIAM amore IESV. Actus iste usitatus fuit Patri Gaspari Druzbicki Soc. JESU.

MEDITATIO I.

De Amore DEI.

Contemplatio ad amorem spiritualem in nobis excitandum ponitur à S. P. N. in Lib. Exerc. Hebdom. 4

ORATIO PRÆPARATORIA consueta.

PRÆLUDIUM I. Cogita te stare coram Domino, Angelis, Sanctisque omnibus tibi propitijs.

PRÆLUDIUM II. Pete à Deo gratiam, per quam beneficiorum ejus in te collatorum magnitudinem perspiciens, ad amorem, cultum, ac servitium ipsius totum te impendas.

PUNCTUM I. Audi Deum dicentem, *Jerem. 31. in charitate perpetua dilexi te: & considera, impendere se Deum amori tuo plenè ac totaliter, seipsum nempe totum, totumque*

totumque reliquum Universum. Inprimis enim amor, quo te Deus amat, est ipse Deus, nihilque est in Deo, quò te Deus non amet. Deinde amat te Pater æternus, Filium suum tibi dans; amat te Filius, Incarnatus, passus, mortuus pro te, & cibus factus pro te; amat te etiam Spiritus Sanctus, donis suis te illuminans, ornans, sanctificans; amat te Omnipotentia, creans & conservans te, amat Essentia & immensitas semper tibi præsens; amat sapientia & providentia gubernans te; amat æternitas, immortalem te faciens. Insuper amat te Deus toto universo, dum omnes creaturas, etiam ipsos Angelos, ordinat in ministerium tuum. Expende hunc Dei tui amorem erga te, & vide, an respondeas illi pro modulo tuo, & an illum ames toto te, toto corde, toto eo, quod habes, quod es; toto eo, quod agis, & pateris; proponéque meliora.

II. Audi Prophetam de Deo dicentem; *Isa. 69. in dilectione, & indulgentia sua ipse redemit eos, & portavit eos, & elevavit eos.* Hoc audiens considera, amari te à Deo summè & super omnia. Inprimis enim amat te supra omnem aliam creaturam, quia nulli creaturæ tantum præstitit & præstat, quantum tibi, ô homo. Cui creaturæ alteri hypostaticè unitus est Dei Filius? pro quâ passus? cujus factus cibus? Quod etiam amet te

Deus - Homo supra vitam suam mortalem
audi Augustinum : *Dilexisti me Domine plusquam te, quia mori dignatus es propter me.*
Deus ergo amat te super omnia ; & tu non amabis Deum super omnia ? Vide jam , si est aliquid , quod plusquam Deum , vel non propter Deum ames , & repudia omnia.

III. Audi Deum tibi dicentem , *Isaia 5.*
Quid est, quod debui ultra facere vineæ meæ, & non feci ? Hoc audiens considera , amari te à Deo non solo affectu , sed re ipsâ ; existens enim in omnibus & singulis creaturis tibi deservientibus , dat illis esse , posse , vivere , sentire , moveri , intelligere , permanere , propter bonū usūque tuum : præsens ipsemet tibi in singula momenta te conservat , & veluti de novo creat te , providet & prospicit tibi : cum ipsis creaturis deservit tibi ; cum sole tibi lucet ; cum igne te calefacit ; cum terra te sustentat ; cum aëre tibi dat respirationem ; specialiter autem , ut auctor supernaturalis , assidue operatur in anima tua : hæc tibi Deus ! & tu non repones miserum amorem tuum tanto amoris Dei tui ? contentusne eris solo affectu , eoque inefficaci ? non laborabis pro Deo usque ad defatigationem ?

COLLOQUIUM. Amas me , ô charitas , in immensum , DEVS meus ! & ego nec cum mensura quidem repono tibi amorem ! ergo abhinc diligam te Domine ! sed , ah serô
cognovi

cognovi te, pulchritudo tam antiqua! amo
 ergo tandem te, toto me. *Suscipe, Domine,*
universam meam libertatem, accipe memoriam,
intellectum & voluntatem meam: quidquid ha-
beo, & sum, mihi largitus es: totum id tibi re-
stituero, tueque adoranda trado & subdo volunta-
ti: amorem tui solum mihi dona, & dives sum
satis, nec aliud quidquam ultra posco.

In fine, Pater, Ave, & Anima Christi, &c.

DOCTRINA PRACTICA

Tempore Matutino diei octavae
relegenda.

De Praesentia Dei.

Inui supra, in Hora Considerationis diei
 tertiae, oblivionem praesentis Dei esse fon-
 gem omnium defectuum; & in Hora Con-
 siderationis diei septimae, sicut homines
 saeculares, ita & religiosos destrui, defectu
 actualis fidei de praesentia Dei. Atque haec
 ibi incidenter; hoc loco de religioso usu
 ejusdem praesentiae Dei ex professo agendum
 duxi.

Primò itaque certum est, uti ibidem dixi,
 efficacissimum esse remedium contra pecca-
 ta memoriam praesentiae Dei. Nam, ut ait
 Clemens Alexandrinus lib. 3. de *Pædag.* cap. 5.
Hac solum ratione fit, ut quis nunquam labatur,

si Deum sibi ipsi semper adesse existimet. Hoc remedio S. Paphnutius Thaidem meretricem, & S. Ephrem aliam procacis vitæ mulierem ad frugem reduxit.

Secundò, certum est, nihil esse præsentius ad vincendas tentationes, ad evitanda pericula, & difficultates omnis generis superandas, quàm memoriam præsentia Dei. Experienciã suã id didicit Propheta Domini, ita ut audenter pronunciaret, *Psal. 22. Etsi ambulavero in medio umbræ mortis, non timebo mala, quoniam tu mecum es.*

Tertiò, certum est, jugem præsentia Dei memoriam, vitamque illi accommodatam, esse compendium & summam perfectionis in hac vita: conclusit Deus ipse veritatem hanc, dum docens Abrahamum, quomodo posset esse perfectus, dixit: *Ambula coram me, & esto perfectus, Gen. 17.* Hinc quicunque placuerunt Deo, in memoria præsentia Dei potissimùm enituerunt. Elegit Dominus duos ex omni carne, qui nondum sunt mortui, servatque ad certamen cum Antichristo; & in quo præcipuè hi tam privilegiati servi Dei excelluerunt? hoc de illis refert Sacra Scriptura, *Genes. 2. Ambulavit Henoch cum Deo.* Quem aliqui Judæi censuerunt fuisse Angelum incarnatum, ut Cornelius à Lapide refert in hunc locum. Eliæ verò quid vivaciùs inhæserat, quàm præsen-

tia

cia Dei? hoc in eius ore frequens fuit: *Vivit Dominus, in cuius conspectu sto.* 3. Reg. 17. Preciosissima Filij Dei Mater omnes puras creaturas superavit perfectione; quàm autem Dei præsentis indefinenter memor fuerit, innuitur in canticis: *Ego dormio, & cor meum vigilat, cap. 5. v. 3.* Quæ verba nonnulli SS. Patres, & Theologi explicant de B. V. dicuntque eam etiam in somno Dei memorem fuisse. Immò S. Bonaventura, S. Bernardinus, & noster Canisius tradunt, pluribus Sanctis revelatum esse, quòd B. Virgo integras ferè noctes orando & meditando traduxerit, ut adnotat Cornelius in hunc locum. Verba S. Bernardini digna relatu sunt, *Tom. 2. serm. 91. art. 1. c. 2. Somnus, qui abyssat & sepelit in nobis rationis & liberi arbitrij actus, & per consequens actum merendi, non credo, quòd talia in Virgine operatus fuerit, sed anima ejus libero ac meritorio actu tunc tendebat in Deum.* Adijcio exemplum è nostris unum, de P. Petro Cottono, in cuius vita lib. 2. c. 10. scribitur, quòd singulari Dei beneficio decem circiter annis ante mortem, etiam dormiens, liberi arbitrij usum habuerit, ad orationem ac meditationem, & consequenter ad Dei præsentiam memoriâ retinendâ.

Quartò, certum est, nullum religiosum posse esse verum religiosum, nisi se exerceat in usu frequenti memoriæ præsentis Dei.

Quia

Quia cum nullus possit esse verus religiosus, nisi tendat semper ad perfectionem, juxta superius dicta, & perfectio consistat in jugi memoria presentiae Dei, juxta proximè dicta; manifestè habetur, neminem posse esse verum religiosum, nisi se exerceat in usu memoriae presentiae Dei. Ex quo etiam facile est colligere, quòd religiosus, qui sub mortali obligatur tendere ad perfectionem, plurimum etiam obligetur, exercere usum memoriae presentis Dei. Facile quoque est ex dictis colligere, quòd, si quis velit scire profectum suum in via DEI, inde possit noscere, an & quantum profecerit in memoria presentis DEI per diem & noctem; in memoria, inquam, non qualiquali, sed cum reverentia, amore, & conformatione vitae ad exigentiam presentis DEI.

Quintò, certum est, memoriam presentiae Dei esse inchoationem beatitudinis aeternae in hac vita: sicut enim beatitudo caelestis consistit in visione divinae faciei, sic inchoata beatitudo terrestri consistit in hoc divino intuitu: hinc Glossa ordinaria ad illud 3. Reg. 17. Vivit Dominus Deus Israël in cuius conspectu sto, ait; *in conspectu Domini stat justus modò, stabit & in futuro. Mens repleta recordatione presentiae Dei, quid nisi caelum est? Semper Dei memineras, & caelum mens tua evadet, & S. Ephrem ait: Qui est semper*
memor

memor Dei, est sicut Angelus: Angeli enim semper vident faciem Patris. Sed jam commemorandæ sunt praxēs aliquæ frequentis memoriæ circa præsentiam Dei: ex quibus sit hæc.

1. Occasionibus habendæ in memoria præsentia divina, quæ in vita religiosa quotidie occurrunt, bene uti: ita enim est ordinata vita religiosa, ut, nisi velit hoc ipso delinquere, non possit non frequenter meminisse Dei religiosus: quod inde constat; Impendis enim quotidie, Religiose, ex præscripto religionis horam integram meditationi, præparationi illam præcedenti, & reflexioni subsequenti: ecce jam plusquam una hora, in qua non solum potes, sed debes esse memor præsentis Dei. Deinde paraste ad Sacrum saltem per quadrantem; absolvis Sacrum per dimidium horæ; in gratiarum actione moraris saltem per quadrantem: ecce iterum hora, in qua obligaris meminisse Dei. Officio Canonico Sacerdotali persolvendo impendis quotidie plusquam horam; nunquid in ea non debes esse memor Dei, quem alloqueris? jam in examine Matutino & Vespertino, Litanis, colloquijs Spiritualibus, Salutatione Angelica, singulis horis dici solitâ, & ad ternum per diem pulsum ter repetitâ: nomine Dei toties per diem invocato & audito; in ipsis denique

denique circa animas religiosis functionibus, concionibus, confessionibus, instructionibus, quot & quantæ sunt occasiones exercendi memoriam præsentis divinæ! Utere ergo, Religiose, his occasionibus, prout debes, & eris memor Dei, Deusque erit memor tui, & firmabit super te oculos suos.

2. Orationibus jaculatorijs ad Deum frequenter uti, quas mirum in modum commendant Sancti Patres, & viri ascetici. S. Augustinus Epistolâ ad Probam ait: *Dicuntur fratres in Ægypto crebras quidem habere orationes, sed eas brevissimas, & raptim jaculatas, &c. dum sportulas texebant; dum manibus laborabant, &c.* Unum ex jaculis hujusmodi jaciebant: *Diligam te Domine fortitudo mea!* hæc eadem jacula etiam nos, manu linguæ vel cordis, jacere possumus, quocunque loco, in quocunque negotio. Vocantur autem hæc Orationes jaculatoriæ, quòd vi amoris janciantur in Deum, & sicut sagitta Jonathæ nunquam redijt retrorsum, ita hæc jacula nunquam sint sinè fructu. Jecit semel tantum jaculum tale Iatro in cruce, jecit, inquam, ad cor Christi dum dixit: *Memento mei Domine, dum veneris in Regnum tuum, & ô quàm iaculum hoc non redijt retrorsum!*

3. Micas temporis & minuta, quæ inter finem & initium diversarum occupationum, atque in ipsis occupationibus identidem intercurrunt,

recurrunt, non finire frustra abire, sed in
 ijs memoriam præsentis Dei non per aliquas
 imaginationes, caput fatigantes & lædentes,
 sed per actus fidei, spei, amoris, aliarumque
 virtutum ad Deum directos, occupare, ad-
 habito circa hoc etiam examine particulari.

Hæc si ex parte tua adhibueris, Religiose,
 docebit te Unctio Spiritus Sancti modos
 alios habendi semper in memoria præsen-
 tem Deum, qui tibi in omni actione ita
 inhærebit, sicut febricitanti, in omni quod
 agit, inhæret calor ejus febrilis.

DIEI OCTAVÆ

MEDITATIO II.

De Amore pretiosissimæ Dei Pa- rentis.

Quantum nos affici erga Matrem Dei &
 nostram, Virginem beatissimam, velit S. P.
 N. patet ex tot colloquijs, quæ in Exercitijs
 suis præscribit, & dirigere ad eam jubet.

ORATIO PRÆPARATORIA consueta.

PRÆLUDIUM I. Constitue te coram
 pretiosissimâ Dei Matre, totam Societatem
 nostram sub pallio suo continente, ut osten-
 sum Venerabili Patri Gutierrez.

PRÆLUDIUM II. Pete à Christo Domi-
 no gratiam affectus teneri, intensi & æterni
 erga Matrem ejus.

PUN-

PUNCTUM I. Audi dicentem Deum; *Isaie 51. Attendite ad Abraham Patrem vestrum, & ad Saram, quæ peperit vos.* Hoc audiens, considera: sicut Christus est Pater & auctor Societatis nostræ, nomine ejus insignitæ, ita fortunatiorem Saram (quæ *Dominam odoris* significat) B. Virginem esse Matrem Societatis: ad ejus imaginem in monte Serrato S. Ignatius in alium prorsus virum mutatus est; in æde ejusdem Virginis, quæ mons Martyrum dicitur, die Assumptionis ejus primi decem Patres vota sua primò nuncupârunt; in ejusdem Sacello Templi S. Pauli publicam fecerunt Professionem; Primum Romæ templum Societati cessit S. Mariæ de Strada; Illa S. Ignatio Constitutiones scribenti apparere solita fuit; Illa eundem in Exercitijs Spiritualibus instruxit; Illa domum suam Lauretanam, olim Nazarethanam, à nostris inhabitari fecit. Si igitur es Filius Societatis, totis medullis cordium Mariæ afficiaris, cultumque & amorem ejus in omnium, præsertim puerorum, rudium, pœnitentium & discipulorum tuorum cordibus propagare studeas.

II. Audi Deum dicentem, *Eccl. 23. Memento Matris tuæ; in medio enim magnatorum consistis.* Et considera, non aliam esse Matrem, quæ te Societati genuit, nisi B. Virginem: quamvis enim te visibiliter non monuerit,

nuerit, ut ingredereris Societatem, prout
 monuit aliquos, per illius tamen misericor-
 diam stetit, ut te sibi in Socium adlegeret
 Dominus Jesus: revoca in memoriam, quo-
 modo tibi adhuc in pueritia affectum ad il-
 lam injecerit Deus; quantusquantus coram
 Deo es, totus Mariæ es: hæc Mater pulchræ
 dilectionis, & timoris, & agnitionis, &
 sanctæ spei, non permisit te illaqueari dile-
 ctionibus vanitatum, atque ad timorem,
 agnitionem & spem æternorum perduxit.
 Jam vide, quàm gratus esse debeas primariæ
 huic, post Deum & Christum, Benefactrici
 tuæ, quantum affici illi debeas: cõordina
 quotidianas erga ipsam devotiones, & pro-
 pone.

III. Audi B. Virginem dicentem tibi,
 quòd olim dixit P. Joanni Nunnio adhuc
 sæculari; *Visne servire Filio meo usque ad de-
 fatigationem?* Et considera imprimis, hanc
 esse præcipuam in Societate Jæsu devotio-
 nem ad B. Virginem, nullis parcere labori-
 bus, in scholis, in cathedris, confessionali-
 bus, circa ægrotos, incarceratos, rudes
 erudiendos, &c. omniâque hæc exactè pera-
 gere, & per manus B. Virginis Deo offerre;
 nunquam ad otium & quietem adspirare;
 indulgentias, singularitates, & conniven-
 tias nullas velle, & tandem præ laboribus
 mori. Deinde responde B. Virgini, & dic

In.

In COLLOQUIO: Et quidni, pretiosissima Dei mei Mater! velim usque ad defatigationem servire Filio tuo? qui pro me fatigatus est, sudavit, sanguinem fudit, & tandem in lecto crucis quievit? quidni velim & tibi usque ad defatigationem deservire? ubi æquius & fortunatius impendam, expendamque & prodigam vires meas, quam in obsequio vestri? Nolo me superari ab Aulicis, qui in obsequijs Dominorum suorum fatigantur, & moriuntur, &c.

In fine, Pater, & Ave.

HORA CONSIDERATIONIS

Tempore pomeridiano diei octavæ.

De Servitio Dei sine intuitu ullius mercedis, & de desiderio videndi DEVM.

1. Postquam Christus Dominus retulit de quodam homine divite, annosque plurimos ad comedendum, bibendum & epulandum sibi pollicente, cui Deus dixit: *Stulte, hac nocte animam tuam repetent à te, & hæc, que parasti, ejus erunt?* ita concludit historiam: *Sic est qui sibi thesaurizat, & non est in Deum dives.* Quærunthic Sacræ Scripturæ interpretes, quid sit thesaurizare sibi, nec esse divitem in Deum? S. Augustinus de tempore, *serm. 44.* quem refert Cornel. à lapide in hunc locum, dicit: *Eum esse divitem in Deum,*
qui

qui est plenus charitate, seu qui ex charitate sola servit Deo, non intuitu ullius mercedis, etiam cælestis, thesaurorumque Regni Dei.

2. Sic erga Deum dives fuit magnus divinorum æstimator Job, dum protestatus est, *Etiamsi occiderit me, in ipso sperabo: veluti diceret: non propter vitam, ullumve bonum meum spero in Deum, illique servio, sed propter illum solum.*

3. Tales erga se divitias placere sibi ostendit Deus, dum in quodam raptu S. Magdalenæ de Pazis exhibuit S. Joannem Evangelistam, séque in anima ejus singulariter oblectantem, eò quòd anima illa omnia operata sit ex solo Dei amore, & ex eodem animas ad suum Creatorem duxerit, ut refert P. Tausch de Matre dolorosa. lib. 2. cap. 12.

4. De ipsa uerò hac S. Magdalena scribitur in vita ejus, eam dicere solitam: *Si crederem, me uno solo verbo prolato ob alium finem, quàm ob amorem Dei, posse evadere Seraphinum, nunquam illud proferrem.*

5. Jam de S. P. N. Ignatio in hac materia quid dicendum? audiamus illum in exercitijs suis ita loquentem: *Suscipe Domine universam meam libertatem, &c. amorem tuum solum cum gratia tua mihi dones, & dives sum satis, nec aliud quidquam ultra posco.* Et in Sumario vult à suis omnibus semper id spectari, ut serviant & placeant divinæ bonitati, propter illam ipsam potius, quam

quam ob timorem pœnarum, vel spem præmiorum.

6. Executus est eximiè Regulam hanc optimus Frater Joannes de Soto Vestarius è nostra Societate, qui gravi & mortiferò, quem prædixerat, morbò decumbens, jam morti proximus acum poposcit, quam in parietis rimam inseruerat: qui præsentem aderant, delirare illum opinabantur; sed ille, non deliro, inquit, sed amore Dei dari mihi velim, quod peto: acceptam itaque acum sumit, & ait: *Hæc mihi acus cæli clavis erit; hæc paradisi portas referabo, cumque hæc mori cupio, & Christum invisere Redemptorem meum; nihil enim hæc acu paravi, nisi solius amore Dei, neque filum eadem trajeci unquam, nisi ut illi placerem, nec aliter, quam si ipsum Christum vestire debuissem.*

7. Assuesce igitur, Religiose, imitari hos, & ita per omnes actiones tuas servire Deo, ut non spectes mercedem ullam, sed solum amorem Dei. Addo tamen, etiam spe præmij cælestis & metu gehennæ, seu propter Deum glorificatorem & vindicem æternum aliquid operari, esse actum virtutis Theologicæ Spei, cujus objectum prosecutionis est gloria æterna; objectum autem fugæ, est pœna æterna.

8. Quod attinet ad desiderium videndi Deum, de hoc breviter quædam adnoto.

Inprimis,

Inprimis, signum esse non postremum reprobationis, nunquam desiderare videre Deum in cœlo: in tales enim cadit illud de reprobis dictum, *Psal.* 105. *Pro nihilo habuerunt terram desiderabilem.* Et certè quis viator non appetit terminum suum? quis exul non desiderat patriam suam? nisi eo ipso desierit esse patriota. 2. desideria rerum terrenarum extingui per desiderium videndi Deum, magis quàm per appetitum calidorum destruitur appetitus frigidorum. 3. neminem posse esse verum religiosum, qui non aliquando saltem toto corde efficaciter appetit cœlestia, seu videre Deum; quia cùm religiosus debeat esse & contemptor rerum terrenarum, & desertor, si effectu adhæret illis, non censetur verus religiosus: hoc ipso autem censetur adhærere rebus terrenis, si nunquam appetit cœlestia; nunquam enim cor nostrum est sine adhærentia ad aliquid. 4. Servum Dei eò esse viciniorem cœlo, quò ardentius & vehementius appetit cœlestia, seu videre Deum, quia in fine motus est velocior. Sic anhelabat Moyses. *Exod.* 33. *Ostende mihi faciem tuam! ostende mihi gloriam tuam!* sic David *Psal.* 41. *Quemadmodum desiderat cervus ad fontes aquarum!* Sic S. Paulus cupiens dissolvi ad *Phil.* 2. Sic S. Pater noster; *ô quàm sordet mihi terra, dum cælum aspicio!* 5. defectum desiderij, videndi SS.

H

Trinitatem

Trinitatem, obstaculo nonnullis fuisse post mortem, ne statim admitterentur ad visionem Dei: comprobatur id P. Nierembergii ex historia Collegij Complut. lib. 2. doctr. 13. cap. 78. relatione quadam de P. Joanne Fernandio, qui Romæ Theologiam docens, dum materiam de SS. Trinitate traderet, exarsit ejus videndæ desiderio, raptusque in spiritu, post multa sibi admodum gravia vidit in horto quodam peramæno animam, quandam pellucidè & radiantè vestitam, à qua didicit, quòd esset anima unius Fratris nostri, qui in Societate septennio vixit, & propter defectum desiderij videndi SS. Trinitatem, ejusdem desiderij purgatorium in eo loco pateretur.

DIEI OCTAVÆ

MEDITATIO III.

Concludens Exercitia Spiritualia

Directorium nostrum in Exercitia S. P. N. præscribit quædam commendanda ijs, qui Exercitia peregerunt, & ab iisdem cordi sollicitè imprimenda, ad quæ deserviet hæc Meditatio.

ORATIO PRÆPARATORIA consueta.
PRÆ.

PRÆLUDIUM I. Statue te in præsentia Dei, te intimè penetrantis & pervidentis.

PRÆLUDIUM II. Pete à Deo gratiam, per quam tibi Exercitia Spiritualia, quæ fecisti, cedant in salutem æternam.

PUNCTUM I. Audi dicentem DEUM per S. Paulum ad Rom. 2. *Inexcusabilis es, ô homo.* Et considera, nullam te coram Deo post hæc Exercitia excusationem habiturum, si vitam tuam juxta rationes æternas, juxta conscientiam, vota & regulas religionis non direxeris: non poteris dicere; ignoravi, lumen Dei non habui. Non poteris dicere; non potui, gratiam Dei excitantem auxiliantemque non habui; solùm hoc debebis fateri, nolui. Vide ergo, ne sis similis illis Ethnicis Sapientibus, qui cùm cognovissent Deum, non sicut Deum glorificaverunt, sed evanuerunt in cogitationibus suis. Cognovisti, quid exigit à te Deus, quid religio, quid tu ipse: vide, ne evanescas; aliàs nullam excusationem in die judicij habebis. Propone igitur, omnia, quæ didicisti, & in quibus convictum te sensisti, observare deinceps.

II. Audi Christum Dominum dicentem, Luc. 12. *Servus, qui cognovit voluntatem Domini sui, & non fecerit, vapulabit multis.* Hoc audiens considera, longè majorem pœnam seu damnationem tuam fore, si post hæc Exercitia malus, in servitio Dei negligens,

gens, tepidus & plebeius, ac vix plebeius Dei servus fueris, quàm si nunquam ea fecisses, quia quòd majora alicui Deus concedit beneficia, eò magis illi displicet, quòd ab illo contra se committitur: cum ergo tantum tibi Deus per hæc Exercitia præstiterit beneficium, væ tibi, si ad pristinas tuas redieris consuetudines! horrendum est illud magni cujusdam viri dictum: *Quem Exercitia S. Ignatij non corrigunt, illum nec ipse corrigit infernus.* Scias, inter signa reprobationis hoc esse, si ad tantum lumen Dei, velut noctua cæcutias, actum de te est, si non duxeris religiosius vitam, & ne actum sit, vide, quomodo deinceps in omnibus te gerere debeas: renova igitur proposita tua, & in praxin deducere stude.

III. Audi Angelum jurantem per viventem in sæcula sæculorum: *quia tempus non erit amplius, Apocalyp. 10.* Et considera, quòd hæc Exercitia Spiritualia fortè sint ultimum medium, quo ad te excitandum, & ad se alliciendum usus est Deus. Mirabilis est Deus in consilijs suis, quòd te adhuc toleraverit, & occasionem tantam ad bonum largitus sit. Agnosce bonitatem Domini Dei tui, sincerè te amantis, & vide, ne dicatur tibi: *Curavimus Babylonem, & non est sanata; derelinquamus eam.* Venient tibi in mentem in morte Exercitia hæc; stabunt singula

ſingulæ meditationes ante oculos, & loquentur tibi; an non potuiſti? quis te impedivit? cognoſces, ſed ſerò, amiſſum bonum, & totâ non recuperandum æternitate. Ne ergo ita eveniat, propone firmiſſimè, quæ in Exercitijs propoſuiſti, & ſtatim executioni mandare ſtude.

COLLOQUIUM. Et quid jam tandem, ô bonitas DEI mei, mecum ages? feciſti mihi ultra ſpem & expectationem meam! detruendus jam eram ad infernum, & ecce, me miſericordiſſimè erexiſti, illuſtrâſti, tempus conceſſiſti! O fons miſericordiarum! quomodo non ſerviam tibi? Si eſt aliqua venumla in corpore meo, quæ abhinc non ſerviet tibi, erue eam. Faceſſe ergo præterita vita! jam me Dominus Jeſus in novitate vitæ vult ambulare. Domine, qui dediſti velle, da & perficere! Tibi ſit honor, & gloria in perpetuas æternitates, ex me, & ex omni creatura, Amen, Amen, Amen!

In ſine, Pater & Ave, Anima Chriſti, & Te Deum laudamus.

INDEX

MEDITATIONVM
& Considerationum, hōc Opusculō
Contentarum.

PRIMO DIE EXERCITIORUM.

I. Meditatio Præliminaris : *ad concipiendum magnum ac liberalem animum, Deo divinisque rebus, in his sacris Exercitijs, exactè vacandi. fol. 1.*

II. Meditatio : *De fine, ad quem creatus est homo. fol. 11.*

III. Meditatio : *De Medijs ad obtinendum finem, homini à Deo ordinatis. fol. 21.*

Manè, Doctrina Practica.

De perfecta intentione actionibus nostris præstenda, fol. 5.

A Meridie, Hora Considerationis.

De Fundamentis, seu Principijs & Dictaminibus, quibus ordinariè inniti solent imperfecti, & perfecti Religiosi. fol. 15.

SECUNDO DIE.

I, Meditatio : *De formidanda gravitate, & mensura peccatorum mortalium. fol. 24.*

II. Me

I N D E X.

II. Meditatio : De odibilibitate peccati venialis.
fol. 33.

III. Meditatio : De peccatorum pœnis. fol. 42.
Manè, Doctrina practica.

De causis ruinae Religiosorum. fol. 27.

A Meridie, Hora Considerationis.

De horrore peccatorum venialium. fol. 36.

TERTIO DIE.

I. Meditatio : Comparatio Religiosi cum Filio
prodigo. fol. 45.

II. Meditatio : Proponit confusionem Religiosi
coram Deo. fol. 55.

III. Meditatio : de malo Tepiditatis, Religiosis
apprimè cavendo, fol. 64.

Manè, Doctrina practica.

De quotidiano exercitio Humilitatis religiosæ,
fol. 48.

A Meridie, Hora Considerationis.

De Fontibus quotidianorum defectuum. fol. 58.

QUARTO DIE.

I. Meditatio : de Morte bonorum & malorum.
fol. 67.

II. Meditatio : de iudicio Dei particulari. f. 76.

III. Meditatio : de æternitate fol. 84.

Manè, Doctrina practica.

De tempestiva preparatione ad mortem. fol. 70.

A Meridie, Hora Considerationis.

De Testamento hominis Religiosi, fol. 78.

Fraxis ejus Testamenti. fol. 81. & seqq.

H 4

QUINTO

I N D E X.

QUINTO DIE.

- I. Meditatio: de *abyſſo* divinorum iudiciorum.
fol. 87.
- II. Meditatio: de *Purgatorio*, modisque illud
evadendi. fol. 95.
- III. Meditatio: de *Iudicio Dei* *universali*. f. 104.
Manè, Doctrina practica.
De *Timendis Dei* iudicijs. fol. 90.
A Meridie, Hora Considerationis.
De *Timenda Misericordia*, & *beneficijs Dei*.
fol. 98.

SEXTO DIE.

- I. Meditatio: de *Regno Christi*. fol. 107.
- II. Meditatio: de *duobus Vexillis* fol. 116.
- III. Meditatio: de *eligendo vita perfecta* statu
in *Religione*. fol. 126.
Manè, Doctrina practica.
De *Æſtimatione* & *amore Religioſæ vocationis*.
fol. 110.
A Meridie, Hora Considerationis.
De *excelsis cogitationibus*, & *actibus Heroicis*
Filiorum Dei. fol. 120.

SEPTIMO DIE.

- I. Meditatio: de *Paſſione D. IESV*. fol. 129.
- II. Meditatio: de *Compaſſione Matris doloroſæ*.
fol. 138.
- III. Meditatio: de *Signis Clavorum* & *Lanceæ*
in *glorioso Christi corpore relictis*. fol. 147.
Manè, Doctrina practica.
De *Obligatione*, & *conatu supererogatorio* *ſem-*
per proficiendi. fol. 132. A

I N D E X.

A Meridie . Hora Considerationis.

De frequenti exercitio fidei divinae, 141.

OCTAVO DIE.

I. Meditatio : *de Amore Dei*. fol. 150.

II. Meditatio : *de Amore pretiosissimæ Dei
Matris*. fol. 159.

III. Meditatio : *Conclusio Exercitiorum*. fol. 166.
Manè , Doctrina practica.

De presentia Dei. fol. 153.

A Meridie , Hora Considerationis.

*De Servitio Dei , sinè intuitu ullius mercedis , &
desiderio videndi Deum*. fol. 162.

ADJUMENTA

EXERCITIORUM

Seu

Quid quovis Die legendum.

Prima Die

Manè : *ex Venerab : Thom. de Kemp. lib. 1.
c. 20.*

Ex S. Patris Exercitijs Annotationes.

A Meridie : *Ex Thom. Kemp. l. 3. c. 9. & 10.*

*Ex libello Exercit. S. Iga. Modus eligendi
posterior.*

Die

Die Secunda.

Manè; ex Th. Kemp. l. 1. c. 22. num 5. 6.
Ex lib. Exercit. *Examen Generale & Regula
ad motus animæ discernendos.*
A Meridie: Thom. Kemp. lib. 1. cap. 15.
Ex Exercitijs; *Primus Modus orandi, &
Notanda pro 2. Hebdomoda.*

Die Tertia.

Manè; ex Thoma Kemp. lib. 3. cap. 10.
Ex Exercit. 2. & 3. *Modus orandi.*
A Meridie: Th. Kemp. lib. 1. c. 25.
Ex Exercit. *Regula utiles ad pleniorum
Spirituum discretionem.*

Die Quarta.

Manè; Ex Th. Kemp. lib. 1. cap. 23.
Ex Exercit. *Præcludium ad Electionem fac:*
A Meridie: Thom. Kemp. lib. 1. cap. 24.
Ex Exercit. *de tribus hominum classibus.*

Die Quinta.

Manè: Ex Th. Kempens. lib. 3. cap. 14. vel 58.
Exercit. *Regula pro Eleemosynis.*
A Meridie: Ex Th. Kemp lib. 3. cap. 22.
Exercit. *tres Modi Humilitatis.*

Die Sexta.

Manè: Ex Th Kemp. l. 2. c. 1. usque ad num 4.
Exercit. *Ex Addition. de usu pœnitent.*
A Meridie: Ex Th. Kemp. lib. 2. c. 8.
Exercit. *Notanda pro 3. Hebd.*

Die

Die Septima.

Manè: Ex Th. Kemp. lib. 2, cap. 1. n. 4. & 5.
& cap. 11.

Exercit. *Quædam de Scrupulis.*

A Meridie: Th. Kemp. lib. 2. c. 12.

Exercit. *Regulæ ad victum temperand.*

Die Octava.

Manè: Ex Th. Kemp. lib. 3. cap. 59.

Exercit. *Regulæ, ut cum Ecclesia Orthodoxâ
rectè sentiamus.*

A Meridie: Ex Th. Kemp. lib. 3. cap. 49.

*Poterunt præterea & alia
legi, secundum directionem Pa-
tris spiritualis, Exercitia tra-
dentis.*

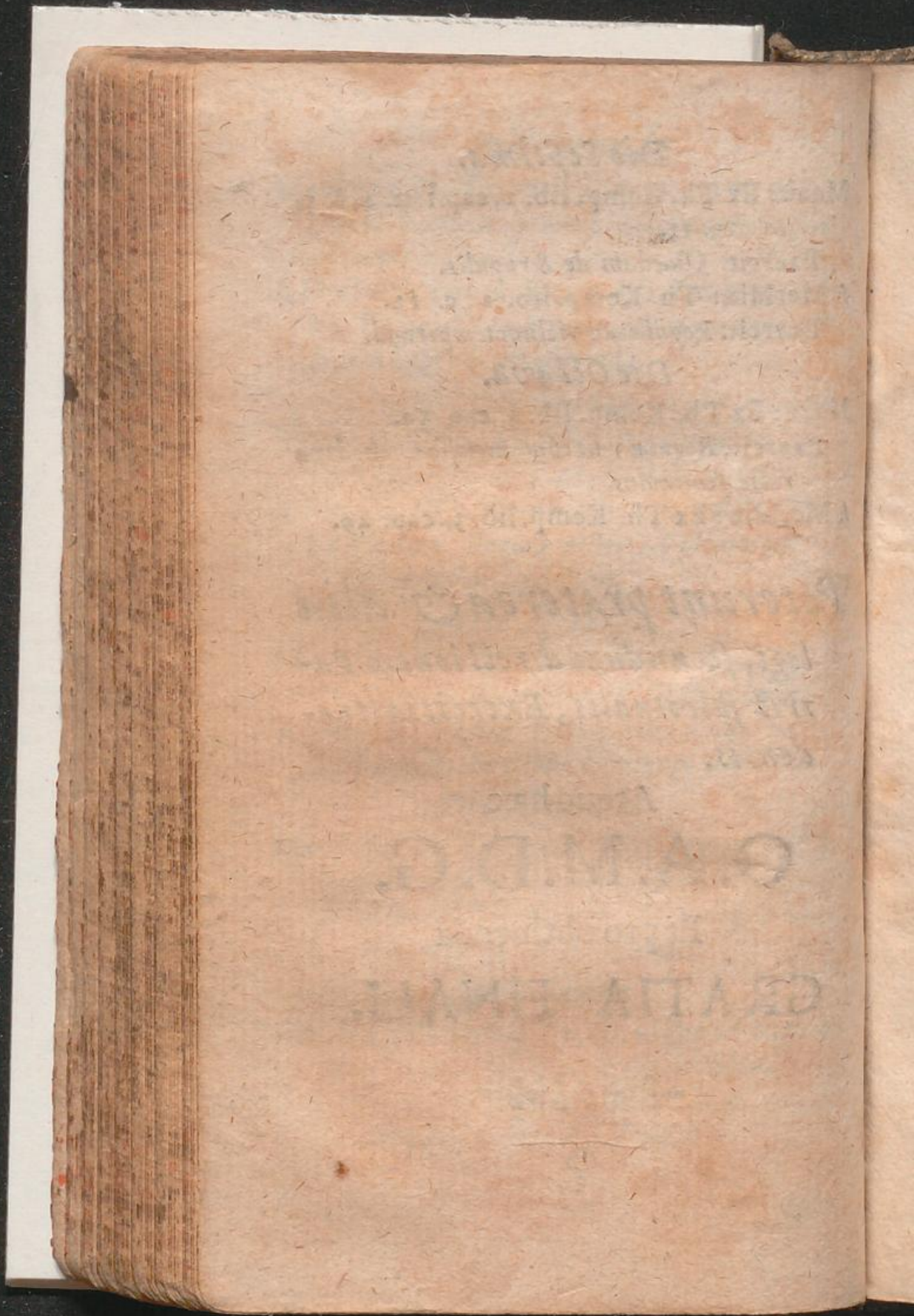
Atque hæc

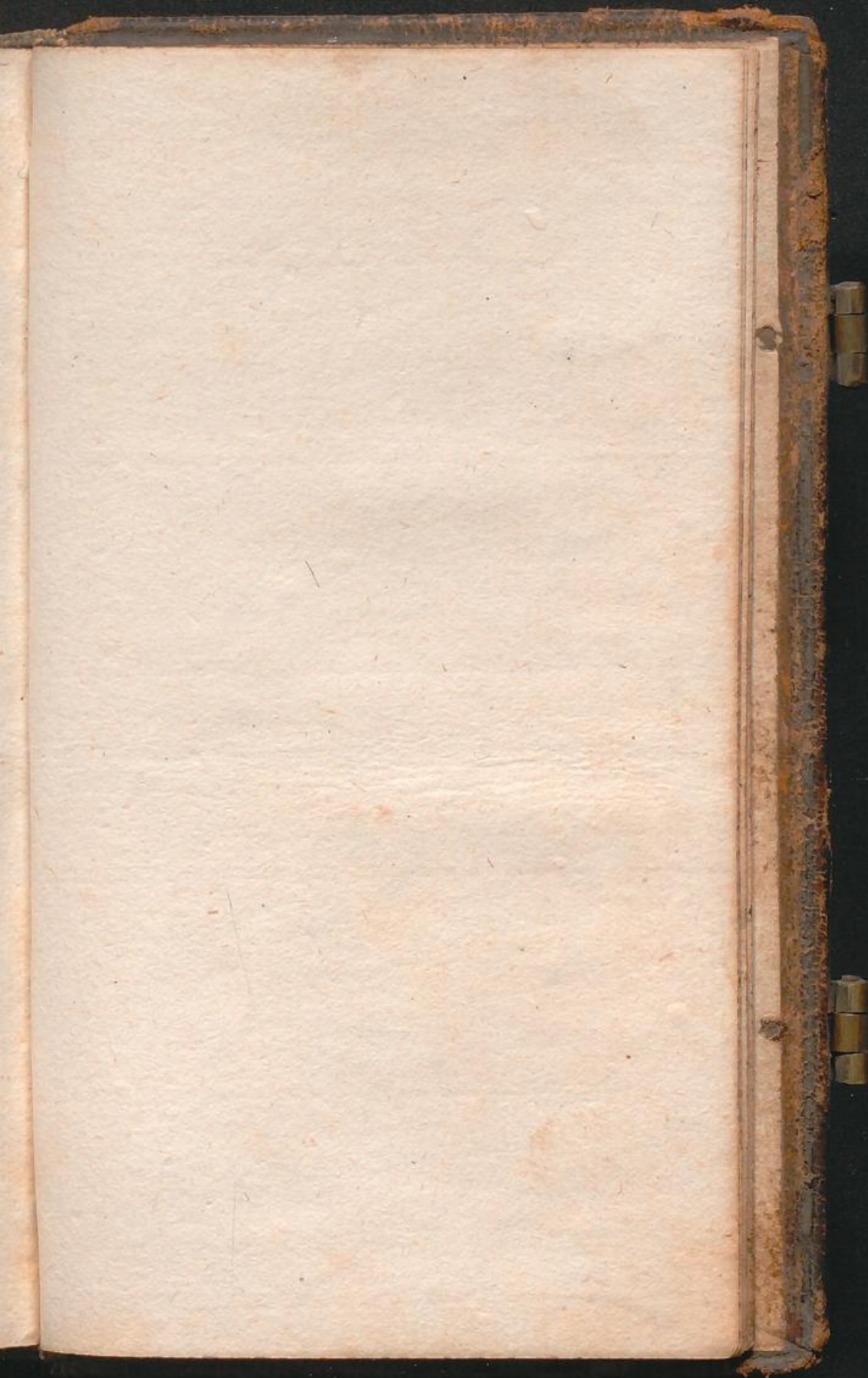
O. A. M. D. G.

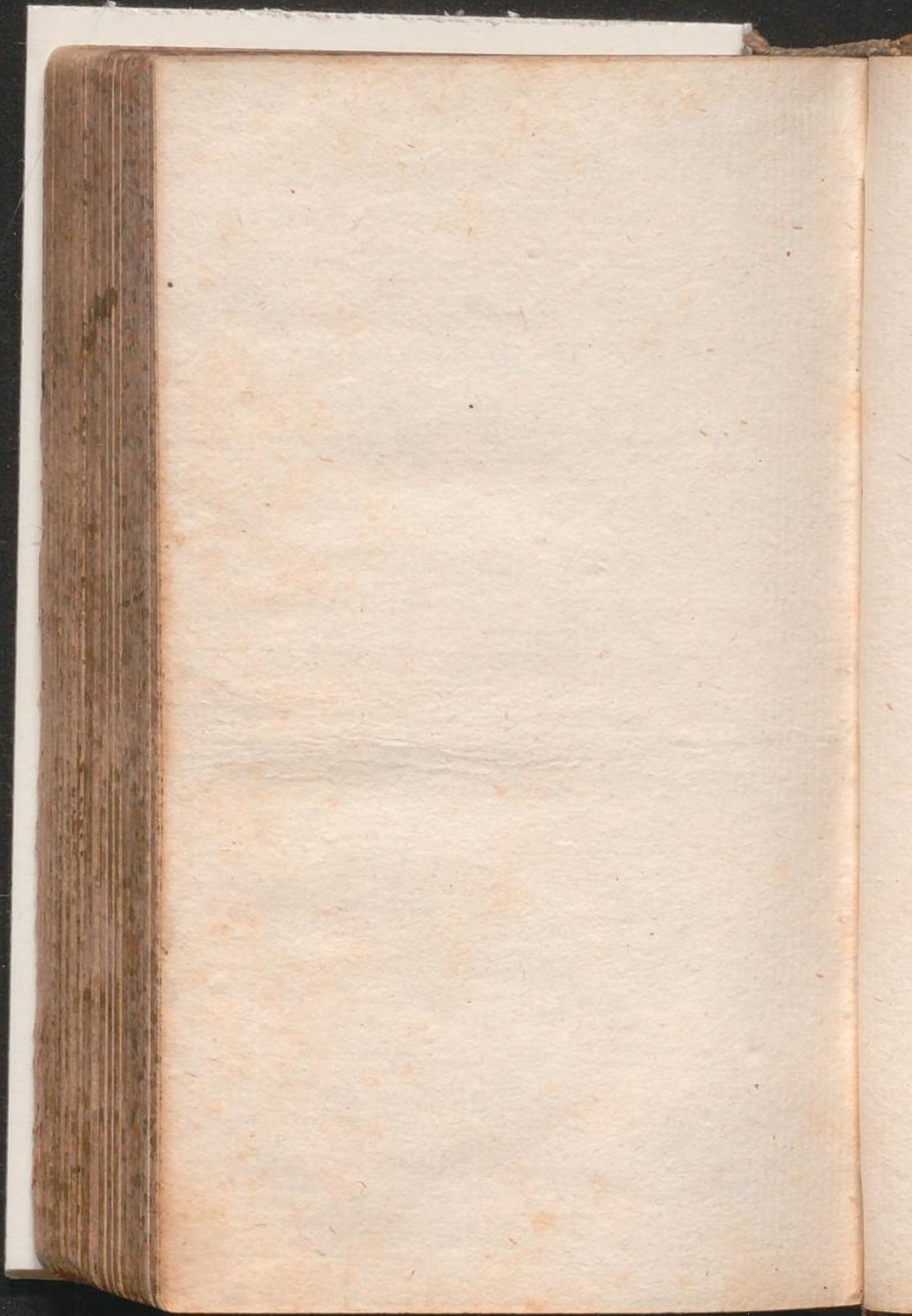
Et pro obtinenda

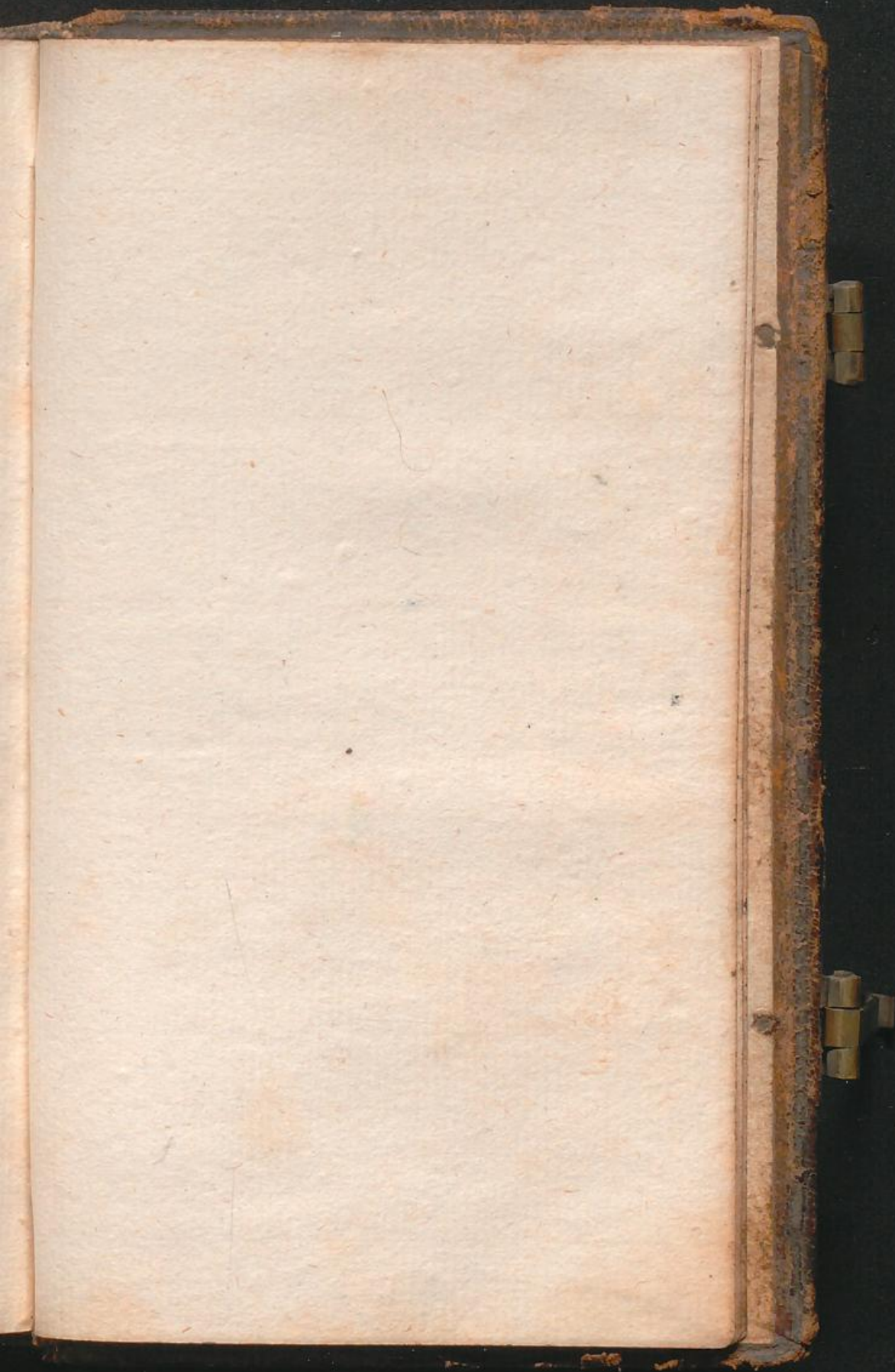
GRATIA FINALI.

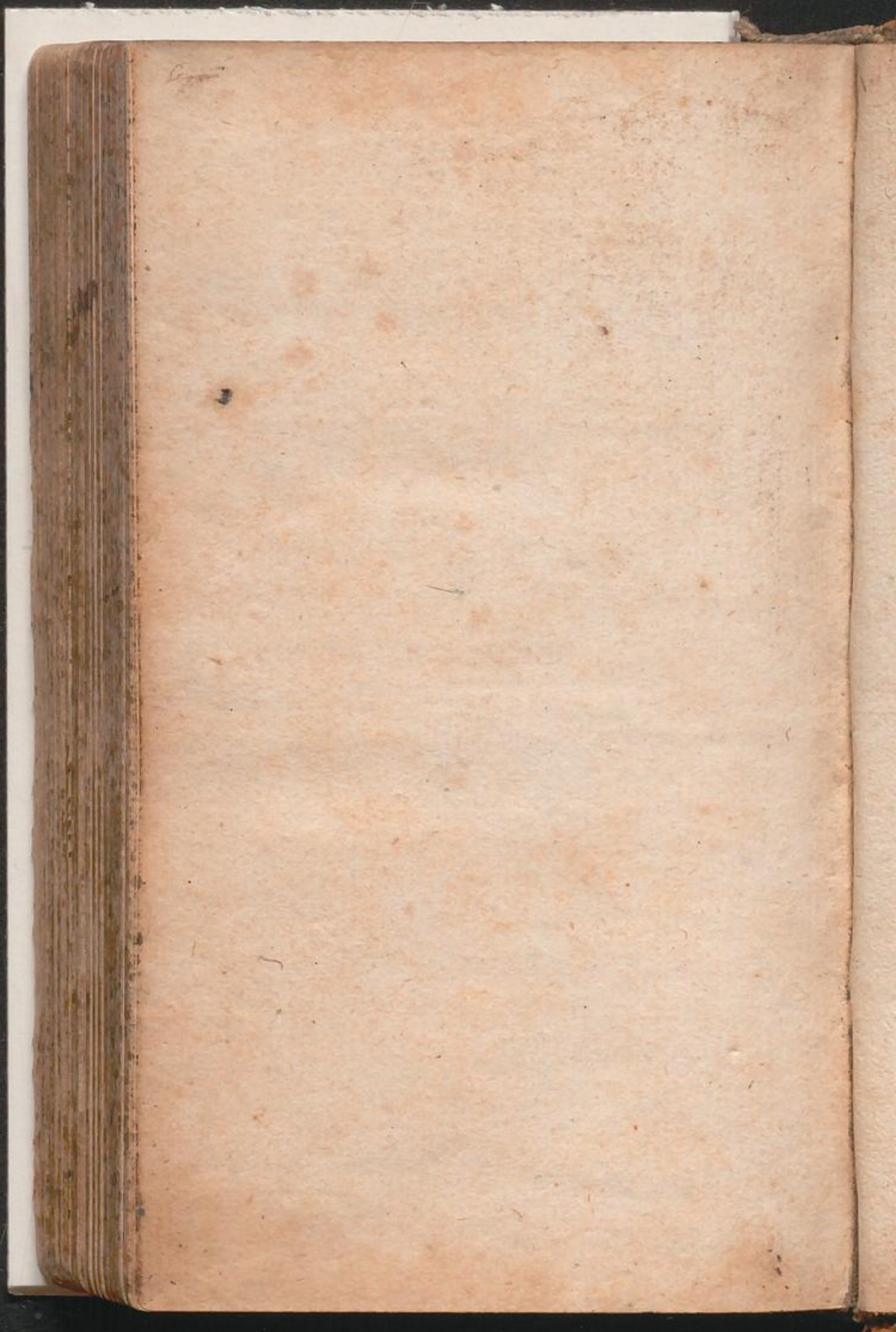

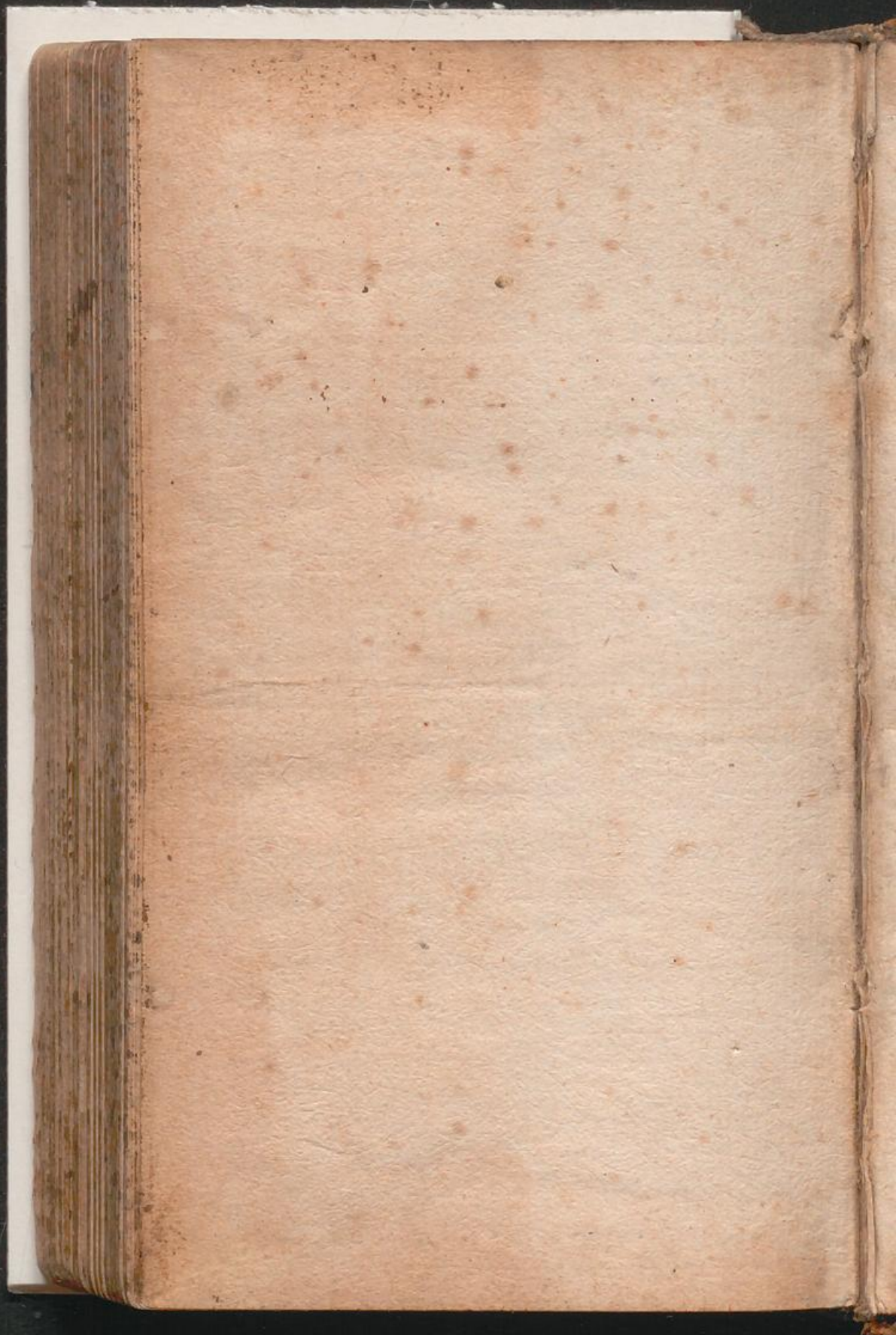

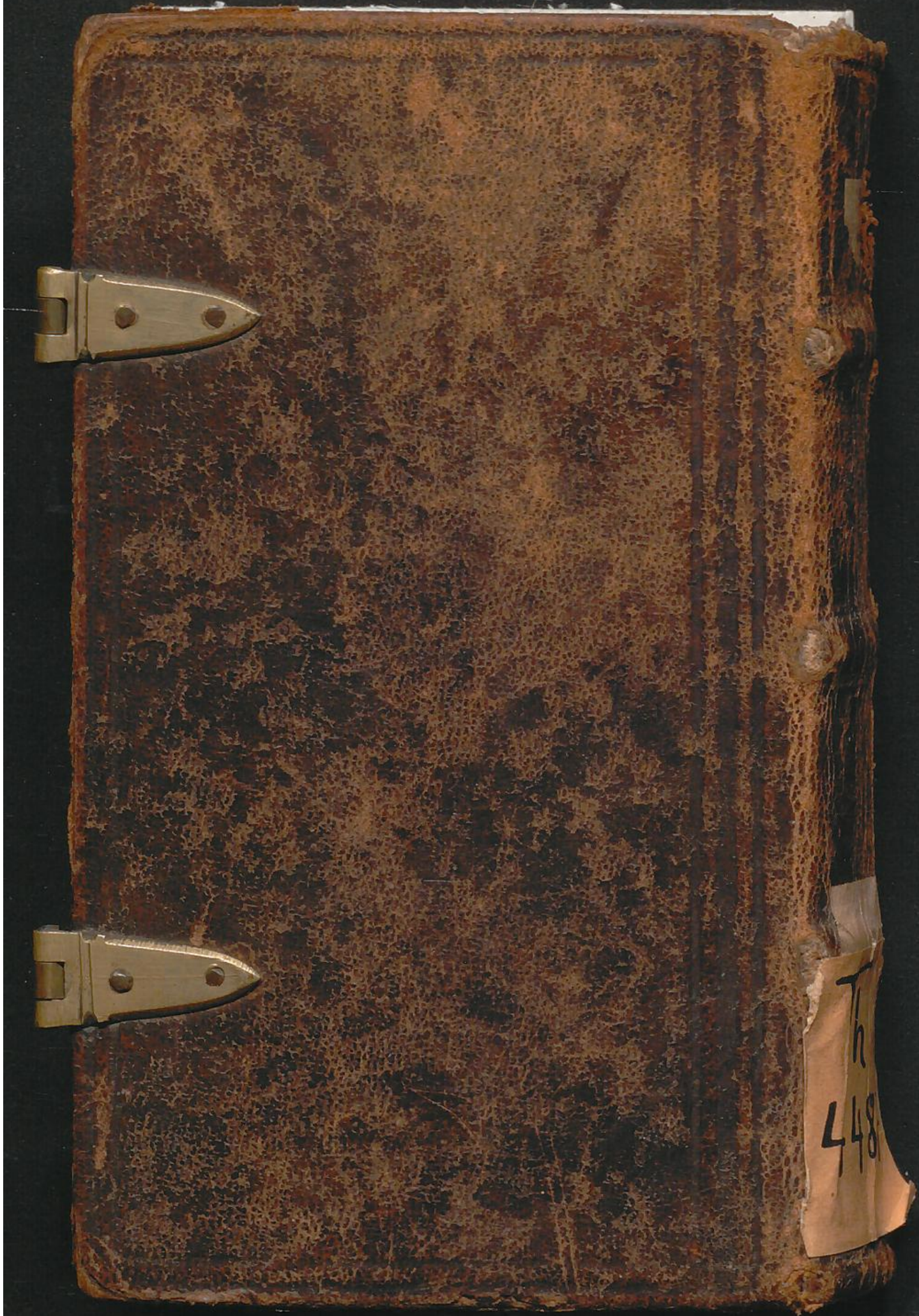

seminastis multa et in utilibus parum
et mercedem congregavit nihil casum saeculorum
perditum. Aggari 1. C. 6. R.
ponite corda vna supra vias vras ibid.
sic et ego habui menses vacuos, et noctes
laboriosas enumeravi mihi Jobi 7.
pulverem iactantibus in aerem ad. 27.
iactantes triticum in mare ad. 27.

Th
448

Th
4487